

Bùa Thần

Contents

Bùa Thần	1
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	10
3. Chương 3: Chương 3	15
4. Chương 4: Chương 4	22
5. Chương 5: Chương 5	29
6. Chương 6: Chương 6	32
7. Chương 7: Chương 7	39
8. Chương 8: Chương 8	46
9. Chương 9: Chương 9	51
10. Chương 10: Chương 10	56
11. Chương 11: Chương 11	61
12. Chương 12: Chương 12	67
13. Chương 13: Chương 13	75
14. Chương 14: Chương 14	79
15. Chương 15: Chương 15	86
16. Chương 16: Chương 16	91
17. Chương 17: Chương 17	95
18. Chương 18: Chương 18	99
19. Chương 19: Chương 19	102

Bùa Thần

Giới thiệu

Ngồi trước hiên một căn nhà trong con hẻm nhỏ và lầy lội tại Khánh Hội. Phu bưng chiếc hộp sắt, ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bua-than>

1. Chương 1: Chương 1

Ngồi trước hiên một căn nhà trong con hẻm nhỏ và lầy lội tại Khánh Hội. Phu bưng chiếc hộp sắt, chờ đợi đã hơn một tiếng đồng hồ rồi. Trời còn mưa lâm râm, lạnh lạnh. Có lẽ không phải khí hậu lạnh vì bây giờ đang vào mùa hè. Không biết có phải cái hộp chàng đang ôm trong tay làm cho thân thể Phu cứ chốc chốc lại rung mình hay không. Vì quả thực, nỗi thắc mắc và sợ hãi cứ ám ảnh chàng từ lúc cầm chiếc hộp sắt này tới giờ.

Đây chỉ là chiếc hộp đựng bánh Trung Thu bằng thiếc mỏng, nhưng hiện nay trong hộp đựng cái gì, chàng vẫn đoán không ra. Phu nhủ thầm:

- Không lý đây là bạc giả hay thuốc phiện. Không thể nào?

Nhưng dù cho là gì gì chẳng nữa, Phu cũng phải chờ đợi ở đây cho tới khi Cự tới. Cự là một thằng nghiện như chàng, nhưng y lạnh lẽo và mồm mép hơn Phu nhiều.

Bất kể hạng người nào nó cũng quen được, mảnh mung đủ thứ. Còn Phu chỉ trông vào ba đồng tiền của mấy ả chơi bời trong xóm này. Cứ tối tối, chàng lén ra đầu hẻm bắt mồi cho gái. Đã mấy năm nay, nhiều khách làng chơi đã biết mặt Phu, nên khi cần giải quyết sinh lý, chỉ việc tới đầu hẻm này là muốn loại gái nào chàng cũng tìm ra được cho khách ngay.

Chiều nay, Phu đang lang thang ở đầu hẻm như thường lệ. Đại ca Vinh đã tới đưa cho chàng chiếc hộp sắt và bảo bằng bất cứ giá nào cũng phải chờ thằng Cự ở đây trao cho nó chiếc hộp sắt này.

Đại ca Vinh là kẻ bán thuốc phiện, Phu đã thiếu anh ta hàng chục ngàn tiền mượn hít thuốc hàng ngày. Bởi vậy, Vinh bảo chàng làm gì Phu cũng không dám từ chối. Dù cho chiếc hộp sắt này có là bom nổ chậm, Phu cũng phải nhận chuyển giao cho bất cứ người nào mà Vinh nhờ chàng.

Phu đã thử lắc chiếc hộp nhiều lần. Có lúc nó lục cục như có một vật gì giống củ khoai. Có lúc chiếc hộp lại nhẹ tênh như chẳng có gì trong đó, rồi tự nhiên nhiều khi nó nặng như bao gạo. Có lẽ vì thế mà tự nhiên Phu thấy lạnh mình.

Trời mưa lù mù, mấy chiếc đèn đường tỏa ra một thứ ánh sáng yếu ớt như chỉ để dụ những con thiêu thân đâm đầu vô chết. Hôm nay Phu chưa bắt được mồi nào cho em út, chàng bồn chồn ngồi co ro ôm chiếc hộp sắt chờ Cự trong cái nơi tranh tối tranh sáng này. Thời gian lê đi từng bước, chậm chạp như một bà già hết hơi. Nếu như không phải chờ Cự, chàng đã lén vô tiệm hút, ôm một em bé và làm vài ngao từ lâu rồi.

Phu nghĩ tới con Huệ vừa trốn nhà từ Nha Trang vô đây nhập làng chị em ta tuần trước. Con bé thân thể no tròn. Bộ ngực lúc nào cũng rung rinh như căng sữa. Cũng chỉ vì em nghiện thuốc mà bỏ chồng bỏ con, đi vào con đường bán thân nuôi miệng này.

Lẽ dĩ nhiên khi bước chân vô con hẻm này, Huệ phải trình diện chàng liền. Phu đã không bỏ lỡ cơ hội thử lửa ngay ngày đầu tiên khi Huệ tới tìm chàng. Cô nàng hít cũng vào tay khá, không thua gì Phu. Bàn tay thon thon ấy ve tròn viên thuốc, nhét vào dọc tẩu, hơ lên bàn đèn thật gọn. Chiếc miệng xinh xinh chum lại, kê vô dọc tẩu hít một hơi dài tới bất tận, và rồi nàng nuốt chửng ngậm khói. Xong xuôi, chiêu một ly nước trà thực đậm, nhấp miếng kẹo đậu phộng rồi bật ra lim dim; Phu đã kéo căng cái thân hình núi lửa đó ra, cắn vô da thịt nàng tới rướm máu mà Huệ cũng chẳng coi vào đâu. Nàng còn dặng chân ra thực rộng, ưỡn hân môn lên theo bàn tay tàn bạo của Phu vậy vò.

- Anh Phu, ngồi co ro đây làm chi vậy. Vô nhà làm một ngao cho tỉnh đi. Mưa gió thế này em nghĩ không có khách nữa đâu, cũng tối rồi còn gì.

Phu ngược mắt nhìn lên, chàng vừa nghĩ tới Huệ thì nàng đã lén la ra đây tìm chàng rồi. Có lẽ trời mưa gió, không có khách, lại buồn vì nhớ nhà nên cô nàng tìm chàng rủ về kiếm vài hơi thuốc cho đỡ cô đơn. Phu mỉm cười nắm tay Huệ, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh.

- Anh còn phải chờ thằng Cự để trao cái hộp này cho nó đã. Em ngồi đây với anh cho đỡ buồn.

Huệ vừa ngồi xuống sát cạnh Phu vừa nói:

- Thì anh để mai gặp anh ấy đưa không được sao, trời mưa gió thế này ngồi đây làm chi?

Phu lắc đầu nguầy nguậy:

- Ấy không được đâu em. Hộp này là của đại ca Vinh, nhờ trao cho thằng Cự. Anh ấy nói bằng bất cứ giá nào, cũng phải chờ nó ở đây cho tới khi trao được chiếc hộp này mới thôi.

Huệ tò mò hỏi:

- Chiếc hộp đựng cái gì mà quan trọng thế hở anh?

Phu nhún vai.

- Anh cũng không biết.

- Anh cho em coi thử được không?

Phu trao chiếc hộp cho Huệ, nói:

- Coi thôi nhé, đừng có tò mò mở ra là lãnh đủ với đại ca Vinh đó.

Huệ mỉm cười.

- Dạ, em coi sơ sơ bên ngoài thôi mà. Đồ của đại ca Vinh ai dám rờ vô chứ.

Huệ đỡ chiếc hộp từ tay Phu, nâng lên coi. Nàng ngạc nhiên, la lên:

- Ủa, là chiếc hộp không mà. Có gì đâu.

Vừa nói Huệ vừa cầm chiếc hộp lắc thực mạnh. Phu gật đầu:

- Ừ nó như vậy đó. Nhưng mà coi chừng, có lúc nó trở nên nặng như có vàng khối ở trong đó chứ không chơi đâu, em coi chừng rớt đó.

Huệ bật cười:

- Anh đừng có hù em chứ, làm như chiếc hộp này có ma không bằng.

Huệ vừa nói xong, bỗng chiếc hộp phát ra những tiếng lục cục và tay nàng nặng trĩu. Huệ hoảng hồn buông ra. Phu ngồi cạnh nhanh tay chụp được chiếc hộp sắt, chàng vẫn sợ Huệ ném chiếc hộp xuống đất, móp méo là chết với đại ca Vinh. Bởi vậy, khi Phu thấy nàng biến sắc mặt là biết ngay có chuyện rồi, vội vàng chụp lấy chiếc hộp, không để nó rơi xuống đất.

Mặt mày Huệ xanh rờn, la lên:

- Trời ơi, có con gì ở trong đó nè anh.

Phu cũng sợ sợ.

- Thì anh đã nói với em rồi mà. Cái hộp này không phải chứa thứ tầm thường đâu. Chẳng thế mà đại ca Vinh dặn đi dặn lại, phải cẩn thận mấy lần đó.

Hai mắt Huệ trợn ngược, nàng nín lấy Phu sợ hãi, nhưng cũng tò mò, hỏi:

- Anh có nghĩ nó là cái gì không?

Phu lắc đầu.

- Anh đã nghĩ từ lâu rồi, nhưng đành chịu.

- Thế đại ca Vinh không nói là cái gì à?

- Không, anh ấy chỉ nói giao cho thằng Cự và tuyệt đối không được tò mò. Bởi vậy nên anh cũng không dám hỏi thêm nữa.

- Bao giờ anh Cự tới lấy cái hộp này?

- Anh cũng không biết. Đại ca Vinh bảo nhất định phải chờ nó, có thể thôi.

Phu để chiếc hộp trước mặt, lấy chân gác lên trên như sợ nó có cánh bay mất. Huệ ngồi bên cạnh chàng, thân thể nàng ép sát vô mình Phu. Không biết vì nàng sợ chiếc hộp mà làm thế hay vì muốn gần gũi Phu

trong lúc tinh thần chàng đang căng thẳng. Nhưng dù bất cứ lý do gì thì Phu cũng cảm thấy âm áp và đồ hoang mang hơn khi ngồi một mình với chiếc hộp ma quái này. Chàng vòng một tay qua vai Huệ, luồn vô cổ áo nàng, mò mẫm trên khuôn ngực no tròn căng cứng.

- Từ sáng tới giờ, em chưa có người khách nào phải không?

Huệ gật đầu, uể oải dựa vô vai Phu.

- Dạ chưa.

- Lúc này đại ca Vinh có đưa anh mấy ngàn bạc, bảo tối nay lấy đó mà xài. Nhưng phải trao xong chiếc hộp sắt này đã mới được đi đâu thì đi. Em cầm lấy, chút xíu nữa tụi mình mua thuốc hút.

Mắt Huệ sáng lên, nàng chụp lấy mớ bạc. Mặt mày hí hửng.

- Như vậy thì hay quá rồi, em đã tưởng tối nay phải nhịn hút chứ.

Hình như Huệ quên hẳn chuyện cái hộp sắt kỳ lạ làm nàng sợ hãi vừa rồi. Cứ nói tới thuốc phiện là nàng quên hết mọi thứ trên đời, và có thể làm bất cứ chuyện gì cũng được. Huệ chồm mình lên một chút, cười hí hí, hôn vô môi Phu. Chàng hả miệng, như biết ý; Huệ le lưỡi liếm vô miệng chàng và Phu rút lấy lưỡi nàng thực mạnh.

Chàng kéo nàng nằm ngửa hẳn trên đùi mình. Một tay luồn qua lưng quần, Huệ rên lên ngay:

- Anh ơi anh...

Bỗng có tiếng giày khua đầu ngõ. Phu vội vàng đẩy Huệ ra, nhìn lên, nói:

- Có lẽ thằng Cư tới rồi.

Huệ cũng vừa nhìn thấy bóng dáng thằng Cư đi tới, nó không đi một mình, hình như có một người nữa theo sau. Khi họ tới gần, Huệ nhìn rõ người đàn ông này khoảng ba chục tuổi, nàng cười thực đậm và cổ tình ưỡn hẳn ngực lên khiêu khích. Người đàn ông hình như không để ý gì tới Huệ. Anh ta nhìn đắn đo vô chiếc hộp sắt trên tay Phu.

Phu tiến tới định đưa chiếc hộp cho Cư, nhưng Cư lùi lại nói:

- Mày trao chiếc hộp này cho ông Đinh được rồi.

Người đàn ông tên Đinh cũng vừa đưa tay ra nói:

- Tôi là bạn của thầy Sô. Có lẽ hôm nay ông ấy bận gì nên mới nhờ các anh chuyển chiếc hộp này cho tôi.

Phu hơi bối rối, vì hơn ai hết, chàng biết thầy Sô là anh bà con của đại ca Vinh, một người mà Vinh tôn như hàng sư phụ và kính nể hết mình. Chàng nghĩ thầm:

- Không lý chiếc hộp này là của thầy Sô nhờ đại ca Vinh trao cho người bạn này.

Những chuyện hầu như hoang đường về con người kỳ quái của thầy Sô chợt thoáng qua đầu Phu làm chân tay chàng tự nhiên run rẩy. Ông ta là một nhân vật có một không hai trên thế gian này. Mọi người ai cũng gán ông ấy.

Có người nói thầy Sô là một con quái vật tu thành người. Thích uống máu tươi, đào sới mồ mả, thậm chí luôn luôn mặc quần áo của các xác chết mà ông ta lột được trong các mồ mả.

Cũng có người lại bảo ông ta là một thầy Bùa có đạo pháp cao thâm. Đối với việc âm phủ có nhiều hiểu biết. Nhưng dù sao đi nữa, những lời nói và hành vi kỳ dị của thầy Sô hình như ai cũng biết cả. Nếu chiếc hộp này chính là của ông ta nhờ trao lại thì chắc chắn nó phải chứa đựng một thứ gì kỳ lạ. Bởi vậy Phu lật đật trao thật nhanh cho Đinh như để trừ đi một tai họa.

Trong khi ấy, thái độ của Đinh lại khác hẳn, chàng có vẻ thích thú với chiếc hộp này. Hai tay đưa ra đỡ lấy chiếc hộp từ tay Phu trao cho, miệng Đinh nói cảm ơn rồi rít như đang nhận một báu vật vô giá trên đời.

Ngay khi đó, một lần chớp loé lên. Tiếng sấm vang động và chiếc hộp bỗng nhảy tung lên khỏi tay Phu và Đinh. Có tiếng rít lên thật rất tai với hàng ngàn âm thanh như chó tru, ma rú.

Lúc đầu Đinh hoảng hốt, tưởng mình bị sét đánh, nhưng chỉ một giây sau, chàng lấy lại bình tĩnh và biết ngay là vật chứa trong chiếc hộp đã chuyển động.

Còn Phu phản ứng rất bén nhạy, khi chiếc hộp nhảy khỏi tay. Chàng ôm đầu la thối thanh và chạy bạt mạng vô trong hầm. Cự cũng như Phu, chạy bán mạng mà không dám nhìn lại phía sau. Còn Huệ té bò càng, vừa lết theo Phu và Cự vừa la bai bãi, hai vật áo nàng bung ra để lộ cả khuôn ngực núi lửa trần trụi mà Huệ cũng không hay biết gì.

Khi Đinh lấy lại được bình tĩnh thì chiếc hộp đang nhảy tưng tưng như con cóc ra ngoài đầu hầm. Chàng phóng theo ngay, lao mình chụp lấy chiếc hộp sắt và tóm được nó một cách dễ dàng, vì dù nó nhảy tưng tưng nhưng không nhanh lắm.

Tuy nhiên, Đinh không thể nào giữ được chiếc hộp, vì chàng ôm nó chặt trong tay rồi, khi nó nhảy tưng lên là lại tuột khỏi tay chàng ngay. Hình như sức mạnh trong hộp sắt ghê gớm lắm, sức Đinh không làm sao giữ nó nằm yên được.

Trời bỗng đổ mưa thực to, những hạt mưa rơi ào ạt, chỉ một thoáng làm mình mẩy Đinh ướt nhoi như chuột lột. Tuy nhiên, chàng không để ý gì tới điều đó mà vẫn hết sức cố gắng đeo theo chiếc hộp sắt. Khi ra tới đầu hầm, chàng và chiếc hộp vẫn ở trong tình trạng một kẻ cố giữ, một đằng vẫn nhảy tưng tưng. Đầu tóc, quần áo Đinh đã lấm lem bùn đất. Bỗng có một người vừa thắng xe Honda lại, chạy tới in lên trên chiếc hộp một miếng giấy. Lạ lùng tay, chiếc hộp nằm im ngay.

Đinh ngừng mặt lên nhìn kẻ vừa tới. Chàng mừng rỡ nhận ra đó là Thảo. Người bạn tình của chàng từ thuở nhỏ. Cả hai gia đình biết nhau từ lúc nào cũng không ai hay, chỉ biết Thảo và Đinh rất thân nhau, có thể nói cả hai như hình với bóng vậy. Hình như mọi người đã ngầm mặc nhiên công nhận chàng và Thảo như cặp vợ chồng từ hồi nào rồi, mặc dù không ai nói ra.

Thảo và Đinh cùng có một sở thích là nghiên cứu về thế giới vô hình, thần linh, ma quỷ. Cả hai hầu như đã kề cận bên nhau suốt ngày để làm công việc mà nhiều người không dám nghĩ tới.

Hồi đó, khi Đinh còn học ở trường thầy dòng, chàng là người xuất sắc trong môn học nghiên cứu về thần linh. Chàng từng ở với một ông cha già trên tám mươi tuổi để học hỏi về sự huyền bí của linh giới trên ba năm. Trong ba năm đó, Đinh sống như một thầy tu trong nhà dòng này, và cũng vì vậy, kiến thức về thế giới siêu linh của Đinh rất có căn bản.

Còn Thảo, khi lên đại học, nàng ghi tên học ngành thần học. Cha nàng là một thầy địa lý có tiếng. Thảo theo cha sống từ hồi nhỏ. Mẹ nàng chỉ sinh được có một mình Thảo là qua đời ngay khi nàng lọt lòng. Cha Thảo đã phải sống trong cảnh gà trống nuôi con cho tới ngày nay. Cũng vì vậy mà những công việc hàng ngày của cha, Thảo đã chia sẻ với ông thật nhiều, kể cả môn địa lý của ông, nàng cũng có chút ít hiểu biết về những sự huyền bí của trời đất. Trong khi đó, ông Lâm lại luôn luôn khuyến cáo nàng; đừng có đùa dỡn với lửa, ông cho rằng; những hiểu biết nửa vời về thế giới vô hình là một điều thật nguy hiểm.

Chính Thảo cũng biết điều đó hơn ai hết. Chỉ có điều nàng lại không sợ nguy hiểm chút nào. Vì nàng biết rằng; tuy cha nói như vậy, nhưng chính ông cũng đã chẳng hiểu được bao nhiêu về bí mật của trời đất. Nhất là chuyện thần linh ma quỷ trong thế giới siêu linh. Thử hỏi, có ai là rành rẽ bao giờ. Chỉ có điều Thảo làm mọi người ngạc nhiên về tính nét lý lợm của nàng. Phải như những cô gái khác, thấy bóng tối còn sợ, thấy chỗ vắng vẻ là run. Còn Thảo lại trái ngược, nàng thường nói với cha:

- Nếu bắt được vài con ma về nghiên cứu thì quả thực trên đời này không còn chuyện gì thú bằng.

Ông Lâm đã có lần cảnh cáo nàng:

- Con tưởng ma quỷ là một con ếch, con nhái gì mà để cho con muốn bắt thì bắt, muốn nhào, muốn nặn gì thì nặn hay sao?

Những lần như vậy, Thảo chỉ cười khúc khích, ôm lấy cha cho ông bớt lo lắng vì sở thích kỳ quặc của nàng, và rồi sự say mê nghiên cứu về thế giới vô hình trong lòng nàng lại càng trở nên mãnh liệt hơn nữa.

Mấy tuần lễ trước, Thảo đem chuyện bắt một con ma về nghiên cứu bàn với Đinh. Khi nghe ý kiến của Thảo, Đinh sung sướng bảo nàng:

- Đó là điều anh hằng mong ước từ hơn mười năm nay, nhưng chưa có cơ hội để thực hiện. Và vừa rồi anh mới tìm ra được một tay có thể bắt ma.

Thảo nôn nóng hỏi:

- Có người bản lãnh cao cường như vậy thực sao?

Đình mỉm cười.

- Anh cũng chưa biết chắc, vì mới chỉ nghe người ta nói nhưng ông ta không chịu gặp mặt anh.

- Ông ta tên gì hở anh?

- Ông ấy tên là Sô.

- Vậy ai nói cho anh biết ông ta có tài như vậy?

- À một thằng ghiền thuốc phiện tên Cư.

- Con người này như thế nào?

- Y là một tay lang bạt kỳ hồ. Một thứ dân chơi bất cứ cái gì cũng dám làm, và biết nhiều về những điều ít người biết tới.

- Anh gặp hắn ở đâu?

- À do một người bạn cũng ghiền thuốc phiện như thằng Cư giới thiệu.

- Rồi kết quả ra sao?

- Anh đã có ngày giờ nhận món hàng ấy và cũng đã trả công cho thằng Cư chút ít từ hôm trước.

- Anh có chắc là mình không bị gạt không?

- Tiếp xúc với những hạng người này làm sao có thể tin tưởng trăm phần trăm được. Nhưng ít nhất mình cũng có chút hy vọng.

Thảo mỉm cười, ôm lấy người yêu, cắn nhẹ vô cổ chàng, thì thào:

- Nhất định ngày đó em cũng sẽ tới nơi anh hẹn để xem mặt mũi tụi này ra sao.

Đình vừa định nói thì miệng chàng đã bị môi Thảo tràn ngập. Cứ mỗi lần Thảo cắn lên má chàng là người Đình nóng lên ngay, và thế nào sau đó Thảo cũng đi xa hơn nữa. Nhiều lúc chàng thấy hình như mình là người bị động trong vấn đề tình ái. Ở thời gian này, thường thường người con trai luôn luôn là kẻ chủ động và tán tỉnh phái nữ. Không hiểu sao chàng lại để Thảo dẫn dắt vào thú đam mê một cách tự nguyện như vậy. Hình như trong cuộc tình này có sự đảo lộn trạng thái bình thường. Thảo thì xông xáo như đàn ông, còn chàng lại rụt rè như con gái.

Có lẽ tính tình Thảo ngổ ngáo như vậy vì nàng là con gái duy nhất trong gia đình. Lại chỉ sống với cha từ lúc lọt lòng nên cái gì nàng muốn là Thảo làm liền, chứ không câu nệ nam nữ. Còn Đình thì lại trái ngược. Chàng là con trai út trong một gia đình thật đông con. Có lẽ tính nhút nhát của chàng phát xuất từ cuộc sống chung đụng với các anh chị. Ai bảo gì làm nấy, và hầu như tất cả mọi thứ Đình đều được các anh chị giúp đỡ ngay từ nhỏ, và lúc nào cũng coi chàng như một đứa bé con, mặc dù sau này Đình đã trưởng thành mà đối với các anh chị, Đình vẫn bị mọi người chiều chuộng như là một đứa trẻ nhỏ.

Khi cặp với Thảo, mặc dù chàng lớn hơn nàng tới hai tuổi, nhưng Thảo vẫn lấn lướt chàng trong mọi vấn đề. Những khi nàng ôm và hôn lên môi Đình. Chàng luôn luôn nhắm mắt lại, ngã mình xuống giường để Thảo nằm đè lên mình chàng. Bộ ngực săn tròn của nàng ép chặt trên mình Đình. Phần thân thể bên dưới chà sát làm Đình run lên, dù cả hai còn mặc quần áo. Những lúc ấy chàng chỉ còn biết vòng tay ôm lấy người yêu và xoa nhẹ nhẹ trên lưng nàng.

Bây giờ Đình ngược mặt lên nhìn người vừa dán tấm giấy lên chiếc hộp, và biết người ấy là Thảo. Chàng mừng rỡ ôm chặt chiếc hộp và để Thảo nằm tay kéo đứng lên dưới trời mưa tầm tã. Chàng tất tưởi nói:

- Em tới thực đúng lúc quá.

Thảo cười thực tươi.

- Phải nói hơi chậm một chút, vì anh đã nhận món hàng này xong rồi.

Đình thực thà, nói:

- Nếu không có em, chắc không xong rồi. Những người trao món hàng này cho anh đã chạy hết, coi bộ họ sợ cái hộp này như một bản án tử hình vậy đó.

Thảo choàng một tay qua hông Đình, kéo sát chàng vô mình, hỏi:

- Thế anh có sợ không?

- Có em tới với anh rồi còn sợ cái gì nữa.

Thảo cười khúc khích, xiết chặt vòng tay.

- Anh giỏi nịnh đầm lắm, anh làm em thương anh tới chết mất thôi.

Đình cười sung sướng, chàng ép sát mình vô người nàng, hai tay ôm chặt chiếc hộp sắt. Mắt Thảo sáng lên, nàng biết chắc sẽ có cái gì kỳ lạ trong chiếc hộp sắt đựng bánh trung thu này. Đột nhiên, một tiếng nổ thực lớn, chiếc hộp trong tay Đình lại rung lên, nó phát ra một sức mạnh ghê gớm như một con ác thú đang cựa quậy trong hộp sắt. Đình gồng mình, cắn răng, cố ôm chặt chiếc hộp lại nhưng sức mạnh của chiếc hộp càng ngày càng mạnh hơn, cuối cùng lại nhảy thoát khỏi tay chàng. Tai hại hơn nữa, nó còn hất Đình té văng ra khỏi vòng tay Thảo. Đình cố chịu đau, chồm tới, chộp lấy chiếc hộp sắt Nhưng chàng không sao giữ được nó trong tay nữa. Trời mưa càng lớn, sấm chớp liên hồi. Ngoài đường vắng tanh không một bóng người. Tiếng gió rít trên những ngọn cây nghe như ma quỷ hiện hồn reo hò.

Đình vẫn cố trườn mình bò tới chộp chiếc hộp. Chàng không kể đất đá, bùn lầy trên con đường hẻm hôi thối này. Nhưng chiếc hộp vẫn thoát khỏi tay chàng nhiều lần. Bây giờ Đình mới để ý, mảnh giấy Thảo dán lên nắp hộp khi nãy bị gió bay ra xa.

Ngay lúc ấy, Thảo cũng đã nhận biết việc gì đang xảy ra, nàng chạy lại chộp mảnh giấy vừa bay vô một gốc cây gần đó. Vội vàng đem lại dán lên chiếc hộp sắt một lần nữa.

Kỳ lạ thay, chiếc hộp ngưng nhảy ngay và nằm im lìm như một chiếc hộp bình thường dưới trời mưa đầy sấm sét. Thảo nhặt chiếc hộp lên, quay lại bảo Đình:

- Anh lái xe đi, để em giữ chiếc hộp này cho.

Đình bằng lòng ngay, chàng lóp ngóp bò dậy, ra đạp xe áy nổ và cho xe chạy. Thảo cũng đã ngồi ngay ngắn phía sau. Một tay nàng giữ chiếc hộp sắt, một tay nàng ôm ngang bụng Đình.

- Em coi chừng té nhé.

Thảo cười hì hì, nói lớn át tiếng mưa rơi.

- Anh lo lái xe đi, em không sao đâu. Ngồi theo kiểu này té sao được.

Thảo ngồi dạng chân theo kiểu con trai sau lưng Đình, hai đùi nàng kẹp chặt lấy thân xe, tay ôm cứng lấy bụng Đình. Nàng ép sát ngực vô lưng chàng. Hơn ai hết, Thảo biết Đình rất thích bộ ngực núi lửa của mình. Cũng vì vậy, mỗi khi có dịp gần gũi Đình, Thảo thường tìm cách cho chàng mò mẫm mà không bị mặc cảm sỗ sàng. Bây giờ Đình có vẻ yên tâm lái xe, không hiểu sao, cứ mỗi lần có chuyện gì xảy ra mà có Thảo bên cạnh là chàng thấy mình bình tĩnh và yên tâm lạ thường. Hình như ở da thịt nàng có một sinh lực trấn áp được tất cả những trở ngại trên đời này. Đình quay lại hỏi:

- Thảo ơi, em dán cái miếng giấy gì lên chiếc hộp đó mà nó chịu nằm yên vậy?

- Đó là một tấm bùa thôi.

Đình hơi ngạc nhiên hỏi:

- Khi anh học về Thần Linh Học, quả thực anh không để ý gì tới vụ bùa ngải gì hết. Ai ngờ nó có một quyền phép mạnh mẽ như vậy sao.

Thảo thích thú nói:

- Chiếc bùa này của thầy em đó.
- Em muốn nói thầy San, sựhuynh của ba em phải không?

Thảo gật đầu, ép má vô lương Đình.

- Đúng rồi, là ổng, nhưng anh đừng cho ba em biết nhe. Nếu ổng biết em chơi bùa ngải là ổng chứi chết chứ không chơi đâu: Kể cả sựphụ em ổng cũng không chừa nữa.
- Được rồi, anh không nói em có bùa cho ai hay biết đâu. Nhưng bây giờ về nhà anh, chắc chắn em phải giúp anh nhiều về ba vụ bùa ngải này rồi.

Thảo khôngnói gì, nàng chỉ cười hì hì sau lưng Đình. Xe chạy một lúc đã tới nhà chàng. Đây là một căn nhà cổ do cha mẹ Đình để lại. Các anh chị Đình đều có gia đình và ai nấy cũng làm ăn khá giả. Bởi vậy mọi người đều có nhà riêng, xây cất theo kiểu hiện đại, thiết kế tối tân. Chỉ có mình Đình là chưa có gia đình và chàng còn lang bang nên mọi người dành cho chàng giữ căn nhà hương hỏa này. ở chung với chàng chỉ có bố già Trung. Công việc trong nhà đều do người thầy tứ già trung thành cáng đáng hết mọi việc. Ông coi Đình như con cháu nên hết sức lo liệu cho chàng đủ mọi thứ. Năm nay ông cũng đã gần bảy mươi, những năm sau này ông trở nên chậm chạp, mặc dầu vẫn còn rất khoẻ khoắn.

Đình lái xe Honda của Thảo chạy qua sân, đi thẳng vô hiên sau nhà. Chàng hơi ngạc nhiên không thấy ông Trung đâu. Chàng gọi lớn:

- Bác Trung ơi, mở cửa cho cháu, mưa ướt hết rồi. Không có ai trả lời. Tiếng đồng hồ trong nhà vang ra, gõ đúng mười hai tiếng. Thảo lo lắng nói:

- Trời ơi, mười hai giờ đêm rồi anh ơi.

o o o

Cũng lúc ấy, Vinh nhắc tay coi đồng hồ, mỉm cười:

- Nửa đêm rồi tụi bay, cho con Huệ một ngao đi, tới cử nó rồi đó. Tiêm thuốc cho tao mà nó ngáp ngán ngáp dài kia.

Huệ cười khúc khích, liếc Vinh thực đ, ông ọ nói:

- Đại ca nói xấu em rồi.

Vinh dơ tay phát mạnh vô hông của Huệ, cười khanh khách:

- Mày mà xấu gì. Tao cũng không hiểu sao thằng chồng mày nó lại đối xử tệ với mày như vậy được chứ. Trong xóm này, chưa có con nhỏ nào coi cho được mà tiêm thuốc khéo như mày vậy đó.

Huệ hơi lúc lắc thân mình, cái dáng làm cho bộ ngực rung rinh này, không hiểu sao, cứ mỗi lần nàng thích thú một điều gì lại tự nhiên làm như vậy. Huệ cũng biết, trước mắt đàn ông mà nàng làm như thế chỉ có những thằng liệt dương mới không để ý tới khối thịt khổng lồ vươn cao thẳng đứng lồ lộ đó.

Vừa rồi nằm nghe mưa rơi, nhớ nhà, lại thiếu thuốc cả ngày. Huệ tìm ra đầu hẻm nói chuyện với Phu, mong gỡ gạc chút ít mua thuốc hít. Ai ngờ gặp vụ cái hộp sắt ma quái làm cả đám chạy bạt mạng, bán sống bán chết. Lúc ấy Huệ té lăn cù, đáí cả ra quần. Nhưng rồi nàng cũng lết được về tới nhà. Tắm rửa sạch sẽ, làm ba hột cơm nguội, định cầm mấy ngàn của đại ca Vinh cho Phu hồi chiêu, đi mua ít ngao thuốc về hít thì Vinh và mấy người đàn em thân tín cùng tới.

Huệ bấm ngay lấy anh trùm du đang này, vì nàng biết rằng trong mình anh ta không có lúc nào thiếu thuốc. Mà đúng như sự dự đoán của Huệ, Vinh đã lôi ra một gói lớn, phải tới mấy chục ngàn tiền thuốc chứ không phải ít. Sau khi biết Phu đã giao được chiếc hộp sắt cho người Cư giới thiệu. Vinh cao hứng bảo Huệ mang bàn đèn ra cho chàng và đàn em ngủ lại đây đêm nay hút thuốc.

Khỏi phải nói, cả Huệ và Phu cùng mừng rỡ. Phải nói đây là một ân huệ ít khi Vinh ban phát cho ai. Nhất là cái chòi lá nhỏ xíu này của Huệ mượn để tiếp khách thì làm sao có thể giữ chân Vinh được cơ chứ.

Ngay cả Phu, vừa rồi không vì hốt hoảng chạy thực mạng thì chàng cũng đã về nhà với con Tý chứ có đâu ghé qua cái chòi hôi hám này. Vậy mà tối nay Vinh lại muốn ngủ ở đây để hút thuốc thì quả đó là một sự hứng thú bất ngờ.

Huệ đã trở hết nghề hầu hạ người đại ca này. Nàng nằm im tiêm thuốc cho Vinh mà không đòi hỏi một chút gì. Hơn ai hết, Huệ biết các tay anh chị trong giới giang hồ, không bao giờ bạc đãi những đàn em ngoan ngoãn trung thành với họ.

Vinh gói đầu lên đùi Huệ để nàng nâng dọc tẩu vô tận miệng phì phò. Cứ mỗi ngụm khói, Huệ lại rót cho Vinh một chung trà nhỏ thực đậm. Cũng may, gói trà Chính Thái nàng mua hồi sáng còn nguyên nên có trà mới cho chàng. Vinh có vẻ thích thú với cách tiêm thuốc của Huệ lắm. Tay anh chị bự này khoan khoái thấy rõ. Cũng vì vậy mà anh ta thấy Huệ ngáp một lần là kêu đàn em lấy thuốc cho Huệ hút ngay.

Huệ nghe Vinh bảo đàn em lấy thuốc cho nàng hút mừng rỡ. Cám ơn Vinh rồi rít. Nàng vo tròn viên thuốc, nhét vô dọc tẩu, vừa hơi lên ngọn đèn dầu lạc thì cánh cửa bị ai đập bật tung và một đám người tràn vào nhà. Tiếng một người đàn bà hét lên giận dữ:

- Con dĩ ngựa, tao tốt với mày thế mà mày dám dụ anh Phu ngủ lại đây đêm nay hay sao. Để tao lấy theo mày xem còn dụ dỗ được ai nữa không.

Huệ hoảng hốt buông rơi chiếc dọc tẩu xuống chiếu. Người vừa xông vô nhà là Tý, bồ của Phu bấy lâu nay. Cô nàng này nhà cao cửa rộng, hơi lớn tuổi và dưới trướng cũng có một số em út. Nàng cặp với Phu hùng cứ khu xóm này. Hôm Huệ phiêu bạt tới đây, chính Tý hướng dẫn nàng nhập làng chị em ta và để Phu huấn luyện cũng như bắt mối cho Huệ.

Trên tay Tý đang lăm lăm cây mã tấu sáng quắc. Cô nàng vừa nhào tới đã dơ thẳng cánh tay chém xuống. Huệ nhắm mắt lại, hét lên thanh thốt. Nàng không ngờ lại bị người đàn bà này đánh ghen một cách bất ngờ và oan uổng như vậy.

Trong cơn sợ hãi cùng cực, Huệ nghe được cả tiếng hét đau đớn của mình. Nhưng khi mở mắt ra. Nàng bàng hoàng vì thấy Tý đứng đó như trời trồng, mặt mày tái ngắt. Bàn tay trái ôm lấy tay mặt, máu me đầm đìa. Chiếc mã tấu đã rơi xuống chân tự hồi nào. Một lưỡi dao nhỏ, thực mỏng, ghim vô bàn tay của Tý, xuyên

qua lòng bàn tay, và lưỡi dao lộ ra phía sau phản chiếu ánh đèn lấp lánh tới ghê rợn. Mày có thấy tao nằm đây không Tý?

- Đại ca!

Miệng Tý méo sẹo, thân thể run lập cập. Nàng nói được hai chữ “đại ca” rồi im bất. Mấy cô gái theo sau Tý dạt ra, kêu lên thanh thốt:

- Trời ơi, đại ca Vinh.

Lúc ấy Vinh mới từ từ đứng dậy, không khí chết chóc bao trùm căn phòng tới ngạt thở. Kể cả đàn em Vinh cũng im thím thíp, vì chúng biết Vinh đã giận dữ tới cực điểm. Bây giờ, bất cứ ai nhúc nhích, cũng có thể là mục tiêu của những lưỡi dao sắc như nước kia lao vô cổ dễ như chơi.

Sự thực không ai biết Vinh có bao nhiêu lưỡi dao như vậy giấu trong mình. Đã có lần chàng tung ra mười lưỡi dao trong một cuộc ẩu đả với nhóm phu bến tàu tới phá một tiệm hút trong xóm. Ai cũng tưởng là Vinh hết dao, nào ngờ khi chàng tuột từ trên mái nhà xuống, hai tay đã lại cầm hai lưỡi dao sáng ngời làm bọn phu bến tàu chạy dài, không bao giờ còn dám hó hé tới những chỗ làm ăn có Vinh đỡ đầu nữa.

Tài ném dao bách phát bách trúng của Vinh cũng không ai có thể tưởng tượng được. Vừa rồi chàng đang lim dim say thuốc khi Tý và đám em út đập cửa tràn vào nhà. Không ai trông thấy Vinh nhúc nhích. Nhưng một lưỡi dao đã ghim vào tay Tý, đánh rơi chiếc mã tấu to bản trên tay nàng.

Bây giờ Vinh đang từ từ tiến lại gần Tý. Đám em út sau lưng nàng mặt mày tái mét, mắt trắng dã, tròn tròn, họ sợ hãi tới cực điểm. Mọi người đang đợi cánh tay Vinh vung lên và một lưỡi dao cửa ngang qua cổ người đàn bà có máu ghen hoạn thư này. Vinh chỉ còn cách Tý chừng ba bước. Bỗng hai tay Tý buông xuôi, thân hình từ từ ngã xuống. Mọi người kinh ngạc, không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng cũng không ai

dám nhúc nhích, mặc dù Tý đã té xuống đất cái bịch, không còn cựa quậy nữa. Vinh nhìn xuống thân thể đầy da của người đàn bà vừa hùng hùng hổ hổ kéo em út tới. Mỉm cười, lắc đầu nói:

- Chúng mày khiêng nó về đi. Con nhỏ sợ quá xỉu đi thôi tao chưa có làm gì nó đâu. Thằng Phu về luôn, dạy vợ cho đàng hoàng. Lần sau tao không tha đứa nào đâu Đồ gà chết, làm tao mất hứng hết.

Bấy giờ mọi người mới nhón nháo, kẻ bỏ đầu, người ôm lưng Tý khênh ra ngoài. Vinh quay qua bảo đám đàn em theo chàng:

- Chúng mày cũng về đi, tối nay tao ngủ ở đây.

Khi chỉ còn lại một mình Vinh và Huệ. Bấy giờ nàng mới hết sợ. Từ trước tới giờ, Huệ chỉ được nghe người ta nói về yinh. Hôm nay nàng mới thực sự thấy tài xuất quỷ nhập thần của chàng và uy quyền khiếp đảm của tay anh chị chúa trùm này. Huệ thấy đây quả là cơ hội ngàn năm một thừa cho nàng mua chuộc tình cảm con người dân chơi này. Nàng làm bộ ôm lấy tay Vinh thổn thức:

- Đại ca ơi, em sợ quá hà?

Vinh mỉm cười, vuốt tóc Huệ hỏi:

- Em sợ cái gì chứ?

Em sợ đại ca đó.

- Anh có làm gì em đâu.

Huệ ép sát thân thể vào mình Vinh, nhõng nhẽo:

- Anh dữ quá hà. Chị Tý ngang tàng như vậy mà anh chỉ nhìn một cái là xỉu rồi, anh có biết không?

Vinh cười ha hả, khoái chí. Từ trước tới giờ chàng vẫn biết cái uy quyền của mình như thế nào. Nhưng chưa ai nói được cho chàng nghe sự hiền hách của bản thân mình như những lời nói của Huệ vừa rồi. Vinh ôm lấy Huệ, nhắc bổng nàng lên, đề ngựa lên giường.

Chàng cúi sát mặt, nhìn vào mắt nàng, hỏi:

- Anh nhìn em xem có xỉu đi như con Tý không? Huệ vòng tay ôm chặt lấy Vinh, ghì thực mạnh thân thể của chàng xuống, nàng dẩu mặt sau lưng chàng, ré lên nho nhỏ:

- Em không chịu đâu.

Thân thể nàng lúc lắc và quần áo bung ra để da thịt quện lấy thân thể Vinh. Huệ đã nghe thấy hơi thở của tay anh chị này phì phò, nàng lại càng tin chắc là đã tới lúc Vinh không thể nào dừng lại được. Bàn tay Huệ luôn xuống dưới. Vinh nhướn người lên để Huệ nói lỏng dây lưng và đập chiếc quần của chàng xuống chân giường. Tiếng nàng thì thảo bên tai Vinh thực ngọt ngào:

- Anh ơi... đừng để ai ăn hiếp em nhé anh.

Vinh không nói gì, người chàng đã tê đi trên tấm thân êm ái của người con gái đất Nha thành cát trắng

2. Chương 2: Chương 2

Thường thường khi Đình về tới nhà là đã thấy bố Trung đứng ở ngưỡng cửa đón chàng mừng rỡ. Chàng cũng không hiểu tại sao ông bố già này lại có thể đoán được giờ giấc chàng đi đi về về. Cũng có lẽ vì thời khoá biểu nhất định của Đình nên cứ khoảng thời gian đó là ông ra cửa đón chàng chẳng.

Khuôn mặt hiền hậu của ông luôn luôn tươi lên khi Đình bước vào nhà, nhất là khi chàng đi với Thảo, ông lại càng vui vẻ hơn. Hình như ông đã cho Thảo là người vợ thực thụ của cậu chủ nhỏ mình tự hồi nào rồi.

Vậy mà đêm nay, thái độ của bố Trung thực khác lạ. Đình và Thảo gọi mãi mới thấy ông ra mở cửa. Mặt ông hầm hầm, đứng chắn ngay trước cửa gắt gỏng:

- Cô về đi đừng có bước vô nhà này.

Thảo sững sờ, Đình ngạc nhiên, nhìn bố Trung hỏi:

- Tại sao lại như vậy?

Bố Trung hầm hầm nói:

- Đem tà ma, ác quỷ này đi chỗ khác, đừng làm ô uế căn nhà này.

Ông ta trợn mắt, giọng nói run run, không hiểu vì đang sợ hãi hay phẫn uất một điều gì. Ông trở vô chiếc hộp sắt, nói:

- Đừng có ai tha cái thứ này vô nhà !

Đình thở dài, lắc đầu nói:

-Bác biếttròhộp này khôngphải là bánhTrung

Thu hay sao?

Bố Trung hừ một tiếng, nói:

- Bánh Trung Thu mà lại cần dán bùa trừ tà ma à?

Đình hỏi vặn:

- Tại sao bác biết đó là lá bùa?

Mặt bố Trung hơi cau lại, ông hạ giọng nói nhỏ nhỏ nhưcực chẳng đã phải tiết lộ một điều ông không muốn nói.

- Ba mươi năm trước, tôi là một thầy bùa chuyên bắt ma trừ tà. Bản lãnh này tôi biết hơn ai hết.

Đình nhìn ông sững sờ hỏi:

- Tại sao từ hồi nào tới giờ bác không nói ra?

Bố Trung hứ một tiếng như bực tức, ông gắt gỏng:

- Tại sao tôi phải nói ra chứ?

Đình không giận, trái lại, chàng còn mừng rỡ hỏi:

- Vậy bác đã từng thấy ma rồi à?

Mặt bố Trung càng trở nên nhăn nhúm, ông nói như bị ai bóp họng:

- Đừng... đừng nói... chuyện... này với tôi nữa... Đừng bao giờ đề cập tới ma quỷ nữa nhé... tôi... tôi...

Đình hấp tấp nói:

- Không đâu, chúng tôi đã bắt đầu nghiên cứu rồi.

Chàng vừa dứt lời, bỗng một trận cuồng phong nổi lên, gió thổi ào ào, xoáy tròn như một cơn lốc ác liệt. Bụi cát bay mù tịt, mùi tanh tưởi tới buồn nôn tỏa khắp. Bố Trung hai tay ôm đầu, người ông lão đảo, mắt trợn ngược, mồm sùi bọt mép. Thân thể ông lắc lư kỳ dị như người lên đồng bóng rồi từ từ té xuống đất. Ông cố nói với Đình điều gì nhưng âm thanh không thoát ra được khỏi cuồng hòng. Tay ông run run chỉ ra ngoài cửa.

Cả Đình và Thảo cùng hoảng hồn, lúp chúp đỡ ông vô nhà. Thấy người ông lạnh tanh, Đình hấp tấp nói:

- Phải đưa bác Trung vào nhà thương cấp cứu ngay mới được.

Tối sáng hôm sau, Thảo và Đình mới rời nhà thương. Bô Trung vẫn còn hôn mê nên phải nhập viện luôn để ở lại điều trị Hai người ra về. Từ tối tới giờ Thảo vẫn ôm chiếc hộp sắt nên Đình lái xe đưa Thảo về nhà. Chàng hỏi nàng:

- Từ tối qua tới nay nó có nhúc nhích gì hay không?

Thảo lắc đầu, hỏi lại:

- Anh có biết bác Trung tại sao tự nhiên lại lâm bệnh nặng tới như vậy không?

Anh cũng không biết, chính bác sĩ cũng chưa tìm ra bệnh tình. Bây giờ người ta chỉ tiếp nước biển cho bác mà thôi.

Thảo hỏi:

- Theo anh nghĩ bác Trung có sao không?

Đình cố mỉm cười như để trấn an Thảo:

- Anh đâu phải bác sĩ.

Không, không phải em muốn hỏi bệnh của bác Trung. không để Đình trả lời, nàng nhúu mày nói tiếp:

- Có lẽ bác Trung chẳng có bệnh gì hết!

Đình ngơ ngác một hồi rồi chỉ chiếc hộp nói:

- Em nghi là nó à?

Thảo thở dài.

- Em cũng không biết, nhưng theo em nghĩ; chuyện này không đơn giản đâu.

Đình trầm ngâm một hồi mới lên tiếng.

- Chắc chiếc hộp này có ma thực!

Thảo nhướng mắt nói:

- Không lý anh cho là chiếc hộp này có iò so nên biết nhảy hay sao?

Đình cười khổ sở.

- Không phải vậy, nhưng anh chỉ sợ vụ này liên lụy cho em mà thôi.

Thảo liếc Đình một cái thực dài.

- Tại sao hôm nay anh lại tỏ ra gà chết thế. Cái gì đã làm nhụt chí anh hùng đi như vậy hả?

Đình cố cười gượng nói:

- Anh cũng không biết nữa. Chúng mình về nhé.

- Anh tính về đâu?

- Về nhà anh chứ còn đi đâu nữa?

- Tại sao lại chỉ có thể về nhà anh thôi hay sao?

- Em còn phải hỏi, ở nhà anh có đủ đồ nghề để nghiên cứu về thế giới vô hình mà. Không phải chúng ta đang tìm hiểu xem trong chiếc hộp sắt này có cái gì hay sao.

Bây giờ mặt trời đã lên thực cao. Thân thể Vinh rời rã, chàng không ngờ người con gái này đã làm ình mê tới như vậy. Từ trước tới nay, Vinh ít có khi nào để ý tới vụ ân ái xác thịt này nhiều. Với chàng, chỉ có bàn đèn và thuốc phiện là có thể làm cho cuộc đời lên hương thôi. Vậy mà tối qua, cái gì đã làm cho chàng quên đi hẳn nàng Tiên Nâu mà lao mình vào thú ân ái da thịt ngút ngàn này.

Vinh ngồi nhìn thân thể trần truồng của Huệ phơi bày lồ lộ trước mặt. Nàng nằm ngủ ngon lành như một con mèo say sưa trong nắng ấm. Những đường cong trắng ngần trên da thịt mịn như lụa trải dài khắp thân

thể Huệ đẹp như một bức tranh. Hơi thở đều hoà, nhấp nhô trên bộ ngực đứng thẳng và căng tròn mới run rẩy làm sao. Vinh không nghĩ đây là tình yêu, nhưng tại sao nó lại làm cho tâm thần chàng giao động. Da thịt chàng nóng bỏng và lòng ham muốn ngùn ngụt.

Chàng nằm xuống, chống hai tay, ghé sát mắt vô mặt Huệ. Nhìn thực gần; hàng mi cong cong, sống mũi nhỏ nhỏ thẳng tắp và chiếc miệng xinh xinh mới mời mọc làm sao. Hơi thở nàng ấm và thơm ngào ngạt. Vinh cúi xuống thấp hơn nữa, đặt nhẹ nụ hôn lên môi nàng.

Huệ hơi cự mình, từ từ mở mắt và nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy Vinh, thì thầm:

- Cưng ơi, anh thức dậy rồi hả. Đêm qua có ngủ được không anh?

Vinh không trả lời, cánh tay chàng vòng lại, siết chặt tấm thân đầy đà mê hồn ấy. Hơi thở chàng hào hển. Từ ngày mới biết ra chơi tới giờ, chưa bao giờ Vinh gặp một người con gái nào làm chàng đắm say như thế này. Tự nhiên chàng nghĩ tới những gì thầy Sô nói với chàng mấy tuần trước. Như vậy thì tại sao người con gái này không phải là Huệ chứ.

Vinh bắt ngờ buông Huệ ra, nhồm dậy thực nhanh làm nàng như ngác.

- Cái gì vậy anh?

- Không, không có gì. Nhưng mà bỗng nhiên anh nghĩ em không thể ở chỗ này nữa rồi.

Huệ sợ sệt hỏi:

- Sao vậy? Anh sợ chị Tý trở lại trả thù em hả?

Vinh cười khanh khách.

- Em mới ngây thơ làm sao đâu. Con Tý có mọc đủ mười cái đầu cũng không dám đụng tới em, nói gì nó chỉ có một cái đầu, bây giờ còn lo giữ không nổi.

- Vậy tại sao em ở đây không được nữa hả anh?

Vinh không trả lời ngay, chàng ngồi xuống, kéo Huệ vào lòng, ôm ngang ngực nàng, từ từ hỏi:

- Em có muốn về ở luôn với anh không?

Huệ há miệng ngạc nhiên, nàng không tin ở lỗ tai mình vừa nghe Vinh nói câu đó, nàng hỏi lại:

- Anh nói sao?

Vinh tưởng Huệ có điều gì khó xử nên cố trấn an. Em đừng lo, từ ngày biết đi chơi tới giờ, anh chưa hề bắt ép ai trao tình vụ tình cảm nào cả. Trong làng chơi, mọi người nể nang anh cũng chỉ vì anh biết cách đối xử đẹp với anh em...

Huệ biết Vinh hiểu lầm nàng nên ngắt lời chàng. Anh ơi, em sung sướng được anh đoái thương. Thử hỏi có cô gái nào sống như trong trường hợp em mà lại có thể từ chối ơn huệ anh vừa nói hay không. Nhưng mà anh nói thực chứ, đừng làm cho em mừng hụt, tội nghiệp em nghe anh.

Vinh không ngờ Huệ lại tha thiết với chàng như vậy. Ôm chặt nàng hơn nữa, Vinh hỏi nhỏ nhỏ:

- Về sống với anh không có đơn giản đâu. Em có sợ không?

Huệ úp mặt trên vai Vinh, sung sướng nói:

- Nếu được chết trong tay anh bây giờ, em cũng thoả mãn.

- Trường hợp chết không được mà sống cũng không yên thì sao?

- Sao cũng được, miễn là anh yêu em là được rồi.

Vinh cười nhỏ nhỏ.

- Chắc chắn là anh yêu em rồi, nếu không, trên đời này ai có thể bắt thằng Vinh này làm cái gì nó không muốn cơ chứ?

- Như vậy anh nghĩ em còn sợ cái gì nữa chứ?

Vinh gật đầu tỏ ý bằng lòng, chàng trầm giọng nói:

- Nếu thế hãy để anh nói cho em nghe một chuyện quan trọng.

- Dạ, em đang chờ anh nói đây.

- Em có nghe ai nói về thầy Sô của anh chưa?

- Dạ có, trong vùng này ai mà không nghe tiếng ông ấy.

- Em nghĩ thế nào về ông ta?

- Được nghe về ông ta đủ mọi chuyện; tốt có, xấu có như hoang đường cũng có. Tuy chưa được gặp ông ta lần nào, nhưng em luôn luôn kính trọng ông, vì biết

thầy Sô là anh họ của anh.

Vinh mỉm cười.

- Anh đâu có hỏi em chuyện đó, chỉ muốn biết em nghĩ thế nào về những việc làm của ông ấy thôi. Em có sợ không?

Huệ cười khúc khích.

- Ông ấy có làm gì em đâu mà sợ.

- Trong trường hợp ông ấy bắt em về mổ bụng luyện bùa ngải thì sao?

Huệ cắn nhẹ vào cổ Vinh, cười hì hì.

- Nếu anh chịu thì em cũng chịu.

- Em có chắc không đó?

Huệ chìa một ngón tay ra thực trẻ con, nói:

- Chắc như bấp, ngoéo tay liền.

Vinh cười ha hả, đưa ngón tay ngoéo ngón tay Huệ:

- Tốt, tốt.... như vậy thì để anh nói cho em nghe.

Huệ im lặng, nàng biết Vinh không nói chơi. Chưa ai có can đảm nói chơi bất cứ điều gì có dính dáng tới thầy Sô, nhất là Vinh, người mà Huệ rõ hơn ai hết, coi thầy Sô như thần thánh, có thể nói chàng coi ông ta Như thánh sống. Vinh bắt đầu từ từ nói:

- Cách đây ít lâu, vì phải dính vào một chuyện ân oán của anh mà thầy Sô phải xả thân vào một chuyện thập tử nhất sinh. Cho tới bây giờ vẫn còn trong vòng nguy hiểm. Nếu chỉ là chuyện ở dương thế này thì anh bất chấp, vì hơn ai hết, anh tin là những kẻ ra đời đi chơi như anh không còn biết sợ là gì nữa. Nhưng những ân oán này lại thuộc vào một thế giới khác, một thế giới vô hình, một thế giới không có luật lệ, kể cả luật giang hồ. Ở đây chỉ có mạnh được yếu thua, sống chết nhờ tài phép của mình cũng như công phu tu luyện. Cũng vì để giữ mình và vươn lên trong thế giới này, tụi anh không còn một giải pháp nào hay hơn là phải luyện một bửu bối thật linh hiển, còn khó hơn cả việc dời non lấp biển. Cuối cùng rồi thầy Sô đã quyết định bằng mọi giá, phải luyện cho bằng được một con Thiên Linh Cái. Chỉ có con Thiên Linh Cái mới bảo toàn được mạng sống cho anh và cả thầy Sô nữa. Nếu thất bại là kể như tính mạng của cả hai đã được an bài.

Huệ nóng lòng hỏi: .

- Con Thiên Linh Cái là con gì mà lợi hại như vậy hả anh?

Vinh gật gù, nói:

- Thiên Linh Cái là một linh vật do người đàn ông ngủ với đàn bà cho có thai, rồi trục cái bào thai ấy ra luyện nó thành một sinh vật, có quyền phép luân lưu trong cả thế gian và địa phủ. Loài Thiên Linh Cái này

trời đất đã đặt để cho nó có những quyền phép vô biên; đi ra ngoài luật luân thường của tạo hóa. Nó vào tay

người hiền luyện được thì như thần như thánh. Vào tay người ác điều khiển thì như ma như quỷ. Biến hoá không sao lường được.

Huệ run run hỏi:

- Anh muốn em giúp anh luyện con Thiên Linh

- Cái đó phải không?

Vinh gật đầu nhẹ nhàng, nhìn Huệ như dò hỏi. Thấy vậy Huệ nói ngay, không một chút do dự.

- Tưởng gì, một cái bào thai có đáng gì cho em phải do dự chứ. Miễn là anh đối đãi với em như bát nước đầy thì còn gì phải suy nghĩ nữa. Nếu chỉ có thể mà giữ được tính mạng của anh và thầy Sô thì cho dù mười cái bào thai em cũng dám hy sinh cho các anh.

Vinh mừng rỡ, chàng không ngờ Huệ lại mau mắn như vậy. Phải nói với tư cách của Vinh bây giờ, muốn ngủ với cô gái giang hồ nào cho có thai để luyện Thiên

Linh Cái mà không được. Nhưng tìm được một người thực tâm tình nguyện như Huệ không phải là dễ.

Khổ nhất là con Thiên Linh Cái này không thể nào dùng bất cứ bào thai nào cũng được. Thầy Sô đã dặn đi dặn lại là phải tạo được nó trong một tình cảm tối thiểu là hai người phải thích nhau, và có hứng thú trong cuộc tình ân ái nữa. Tối qua, không hiểu sao, tự nhiên ngủ với Huệ, chàng cảm thấy mê mẩn thực sự. Đó là điều làm Vinh ngạc nhiên. Vì từ trước tới nay, khi làm tình với một con bé nào, mặc dù còn trinh tiết hay đẹp dễ cách mấy, Vinh cũng chỉ đối xử như một lúc hứng thú qua đường: Chàng chưa bao giờ có ý tưởng sống chung với đứa nào trong những người con gái giang hồ từng ôm ấp trong tay.

Vậy mà đêm qua, Huệ đã làm chàng ngây ngất. Những run rẩy tận cùng xương tủy bật ra như bất tận. Hình như ở da thịt và con người Huệ có một mãnh lực gì hấp dẫn cả linh hồn và thể xác Vinh vào vòng ân ái say mê. Phải chăng trời đặt để cho chàng gặp nàng. Vinh mừng vô hạn. Nhất định nàng phải có con với chàng. Vinh cúi xuống hôn lên bụng Huệ thì thào:

- Từ hôm nay trở đi, em không được uống thuốc ngừa thai nữa nghe không.

Huệ sung sướng ép sát mình vô thân thể Vinh. Nàng nhìn thấy một tương lai sáng lạng hơn những ngày chui rúc trong cái chòi hôi hám này. Và chắc chắn còn thoải mái và huy hoàng ngàn lần hơn khi ở với thằng chồng vũ phu, say sưa tối ngày, đánh đập, khảo tiền Huệ để đi nướng vào chốn đỏ đen nữa.

3. Chương 3: Chương 3

Những điều người ta nói về thầy Sô chỉ như những anh mù sờ voi. Sự thực con người và cuộc sống của ông ta có muôn vẻ muôn dạng. Ông sống âm thầm một mình trong căn nhà ba gian hai trái ngay sát cạnh nghĩa địa lớn nhất ở khu vực Cầu Hàn này. Hình như cả khu đất này là của ông, và ông cũng không cho ai trông trộm gì. Nhiều người tưởng đó là đất vô chủ nên lén lút đem thân nhân ra chôn cất đại ở đây. Trước còn ít, sau cứ ai có thân nhân chết là đem ra đó chôn, vì họ không thấy chủ đất nói gì, cũng như ở đây chẳng có đồn bót gì cả, nó như một khu đất hoang, cây cỏ mọc tứ tung, rậm rạp và hoang vắng.

Luật lệ chôn cất bây giờ thật phiền toái; nào là giấy khai tử. Nào là giấy chứng nhận của bác sĩ về căn bệnh gì mà chết. Nào là thủ tục nhà quàng của sở vệ sinh thành phố. Cũng vì vậy, những người dân lao động bần hàn quanh vùng này không thể nào có đủ sức lo chu toàn cho thân nhân khi qua đời. Bởi vậy, khu đất của thầy Sô càng ngày càng nhiều thân chủ. Có người biết ông là chủ đất nên tới nói với ông cho chôn cất, có người chẳng biết ông là ai, thấy người ta chôn được thì mình cũng cứ đem thân nhân ra đó chôn đại.

Thầy Sô chưa hề cấm cản ai, và cũng chưa hề từ chối người nào tới hỏi ông chôn cất thân nhân. Ông sống âm thầm như một bóng ma. Có khi người ta thấy

ông đi đi về về hàng ngày. Cũng có khi hàng tháng không ai thấy ông đâu.

Lắm lúc người ta thấy ông ngồi thả câu cả ngày dưới chân Cầu Hàn hay bờ mương gần đó. Đầu tóc ông hình như không bao giờ cạo. Bộ râu năm chòm lê thê

và bờ tóc ông đen cháy, dài lượt thướt, được búi tó như một củ hành tây to tướng trên đỉnh đầu.

Quần áo rộng lưng thùng, đủ kiểu, đủ thời. Trông rất lam lũ nhưng lại thực sạch sẽ. Tuy nhiên, có một mùi kỳ lạ, khó hiểu. Nếu có người chưa hiểu ông là ai,

chắc chắn không bao giờ dám bắt chuyện hoặc làm quen vì tướng hình kỳ dị của ông. Nhưng khi đã nói chuyện với ông rồi, người ta lại tôn kính ông rất mực.

Ông ăn nói hiền hoà và tỏ ra uyên thâm kinh sử. Không ai biết ông học ở đâu và xuất thân ở chốn nào. Những sách vở ông cầm nơi tay toàn là loại sách chép tay có lẽ từ triều đại các vua chúa ngày xưa, có sơn son thiếp vàng và bằng ngôn ngữ gì không ai hiểu cả.

Những người thân chung quanh ông, có lẽ chỉ có Vinh là người duy nhất coi ông như bậc sư phụ. Mọi người đều biết Vinh là em họ ông, nhưng sự thực, mối liên hệ giữa ông và Vinh chẳng có họ hàng gì. Danh xưng em họ chỉ là chính Vinh nói ra cũng như thầy Sô không bao giờ đính chính. Có lẽ cả hai cùng muốn dựa vào nhau để có một cuộc sống an bình trong cái xã hội phiền phức và hỗn tạp này.

Tối hôm đó, Vinh đem Huệ qua nhà thầy Sô. Vừa bước vô sân, nàng đã ngửi thấy mùi trầm hương thơm ngát. Con chó mực chạy ra vẫy đuôi mừng Vinh như một người quen thân của nó. Vinh vỗ đầu con vật, hỏi:

- Thầy Sô có nhà không hả mày?

Con vật kêu ư ử dụi đầu vô chân chàng, Vinh ngồi xuống ôm lấy, cười hì hì bảo Huệ:

- Con chó này khoái anh khinh khủng, hễ lúc nào tới là nó cũng quẩn quýt bên chân anh mừng rỡ như vậy đó.

- Anh có qua đây thường không?

- Mấy tháng nay, hầu như ngày nào anh cũng qua đây vì cái vụ phiền phức của anh vừa nói với em sáng nay đó.

- Hèn gì con chó này không khoái anh là phải rồi. Không phải đâu, tùy từng người đó em. Chính thầy Sô cũng phải ngạc nhiên vì không hiểu tại sao con Mực nó khoái anh như vậy.

Huệ vừa định nói đã nghe có tiếng thầy Sô trầm ầm, không hiểu ông tới trước mặt hai người từ hồi nào.

- Đúng rồi, con chó Mực của tôi mà nó khoái chú em này hơn thằng chủ nó mới lạ lùng chứ.

Vinh ngược mắt lên cười hì hì.

- Nếu vậy thì cũng có ngày em bắt cóc con chó này cho thầy coi.

Không trả lời Vinh, thầy Sô lại quay qua Huệ, hỏi:

- Còn cô nào đây?

Vinh đứng dậy, nắm tay Huệ nói:

- Thưa thầy, đây là em Huệ. Để vô nhà em nói với thầy chuyện của nàng.

Thầy Sô gật đầu nhìn Huệ thực nhanh từ đầu tới chân, rồi quay trở lại, thủng thẳng đi vô nhà. Huệ và Vinh leo đèo theo sau, con chó Mực cuồn quít bên chân Vinh. Huệ đưa tay vỗ nhe nhe vô đầu nó, con chó ngược mặt, liếm vô tay nàng làm Huệ hoảng hồn, rút tay lại, cười khúc khích.

Vô tới trong, Huệ bàng hoàng vì có cảm tưởng như bước vào chính điện của một ngôi chùa lớn, chứ không phải là phòng khách của một căn nhà hẻo lánh ở giữa

chốn tha ma nghĩa địa này. Điểm đặc biệt là các tượng tại đây hình như không giống với các tượng ở các chùa chiền khác. Bỗng Huệ nhận ra một điều, nàng thích thú hỏi nhỏ Vinh:

- Có phải thầy Sô người Chăm không anh?

Vinh ngạc nhiên, không hiểu tại sao Huệ hỏi như vậy. Trong khi đó, thầy Sô quay lại, mở to mắt nhìn nàng, hỏi:

- Cô em này người ở đâu?

Huệ rụt rè trả lời:

- Dạ, thưa con sanh tại Nha Trang.

Thầy Sô mỉm cười, gật gù:

- À, thì ra thế. Cô cũng tinh mắt lắm.

Vinh không hiểu gì, hỏi:

- Bộ thầy người Chàm thực hả?

Thầy Sô lại gật gù, nói:

- Không, ta không phải là người Chàm, nhưng cô em này là dân Nha Trang nên cũng có chút hiểu biết.

- Có lẽ cô ấy nhìn thấy bàn thờ Tổ của tôi nên đoán gần ra gốc gác của tôi thôi.

Huệ hơi đỏ mặt, ấp úng:

- Dạ, thưa thầy con nói đại thôi. Bị từ hồi nhỏ con hay lên những ngọn tháp Chàm chơi, và có tới Viện Bảo Tàng người Chàm thường nên thấy những bức tượng ở đó giống như trên bàn thờ này. Bởi vậy con mới nói đại, chứ có biết gì đâu.

Khuôn mặt nhăn nheo đen đúa của thầy Sô lộ vẻ vui mừng. Ông nhìn Vinh hỏi:

-Tối nay ta phải tụng kinh sớm, vậy em có chuyện gì cần không?

Vinh kéo Huệ ngồi sát vô mình dưới chiếc chiếu trải bên bàn thờ, chàng từ từ nói:

- Thưa thầy, chuyện con Thiên Linh Cái.

Thầy Sô nhìn Huệ thực nhanh, đưa tay như có ý cản Vinh.

- Chuyện ấy để lúc khác nói được không?

Vinh biết thầy Sô định nói gì, chàng nhìn Huệ mỉm cười:

- Thưa thầy, em đem Huệ tới đây là để bàn với thầy về chuyện đó. Nàng có đầy đủ tất cả những điều kiện mà chúng mình đang tìm kiếm.

Thầy Sô nhìn Vinh chằm chằm, vừa có vẻ ngạc nhiên, vừa có vẻ thích thú. Ông nắm lấy tay chàng, nói thực nhanh:

- Em hãy nói cho ta nghe xem nào. Nếu quả như vậy thì thời kinh tối nay cũng không cần thiết nữa, ta đang cầu xin cho chúng mình may mắn về chuyện này thôi.

Vinh từ từ kể lại hết đầu đuôi câu chuyện tối qua và những gì Huệ và chàng bàn tính với nhau ngày hôm nay trước khi đưa nàng qua đây. Nghe xong, thầy Sô

hớn hỏ nói:

- Như vậy thì trời giúp ta rồi. Xin cảm tạ liệt tổ liệt tông đã không phụ lòng kẻ hèn mọn này cầu xin mấy bữa nay.

Thầy Sô vừa nói xong, bỗng có tiếng quạ rít lên nghe thực chói tai. Mọi người bàng hoàng nhìn ra sân. Con chó Mực sù lông lao ra phía ngoài sủa dữ dội.

Chỉ một lúc sau, một đám người ào vô nhà. Họ toàn là những cô gái giang hồ, em út của Tý. Thầy Sô nhúu mày im lặng chờ đợi. Mặt Vinh chai lại, hai lưỡi dao bay không biết từ đâu tuột vô tay chàng sáng lấp lánh. Huệ sợ hãi lui ra sau lưng Vinh.

Một cô gái nhìn thấy Vinh tỏ ra mừng rỡ, quay ra ngoài gọi lớn:

- Chị Tý ơi, lại có cả anh Vinh ở đây nữa nè.

Tý từ ngoài chạy ào vô như một cơn lốc. Tay nàng còn băng trắng toát, một sợi dây cột lên cổ như để giữ cho cánh tay khỏi đau nhức. Đầu tóc Tý bù sù như vừa

đi đánh ghen ở đâu về. Hai mắt mới đây mà đã hờm sâu như mắt ngủ nhiều đêm, mặt mày hốc hác.

Vô tới giữa nhà, Tý lật đật quì xuống lạy như té sao và tự nhiên khóc rống lên như nhà có người chết. Vinh sững sờ, không biết chuyện gì đã xảy ra và những người

này muốn gì. Chàng nhú mày hỏi:

- Mày làm cái trò gì đó hả Tý. Thằng Phu đâu rồi? Tý không trả lời câu hỏi của Vinh, càng khóc lớn hơn. Chàng bực mình thét lên:

- Tụi mày diễn cái tuồng gì đây hả?

Thấy Tý vẫn lạy như té sao dưới đất và khóc lóc thảm thiết, biết nàng không thể nào trả lời ngay câu hỏi của mình được, Vinh cầm dao trở vô mặt một cô

gái đứng gần đó quát:

- Chuyện gì? Nói!

Cô gái run lấy bầy, mặt mày xanh xám, nói như một cái máy:

- Anh Phu và cả anh Cư nữa... chết rồi!

Vinh chưng hửng, chàng như người chết đứng. Đầu óc choáng váng, chàng nghĩ ngay tới ~ghiếc hộp sắt. Đưa mắt nhìn thầy Sô. Thấy vậy, ông hỏi ngay:

- Có chuyện gì, người chết tên Phu và Cư là ai vậy?

- Phu là người em nhờ trao chiếc hộp sắt của thầy cho người thằng Cư bắt mối.

Người thầy Sô cũng run lên thấy rõ, ông trầm giọng, trở Tý hỏi:

- Còn cô này là ai?

- Dạ thưa thầy, nó là bạn gái của thằng Phu. Người mà lúc nãy em nói chuyện với thầy tới nhà con Huệ bắt ghen đó.

Thầy Sô từ từ ngồi xuống bên cạnh Tý. Mọi người cũng lục đục ngồi chung quanh ông; Mấy đứa em út Tý ngồi sau lưng nàng, còn Vinh và Huệ ngồi cạnh thầy Sô. Đặt một tay lên vai Tý, ông từ tốn hỏi:

- Cô tới đây để làm gì. Cứ bình tĩnh nói cho ta nghe, nếu có thể làm được gì cho cô, ta không từ chối đâu.

Tý lấy tay quẹt nước mắt, nàng vừa khóc lóc thảm thiết đó đã lấy lại bình tĩnh thực mau. Nét mặt nàng bây giờ không phải là của người đau khổ có thân nhân vừa chết, nhưng có vẻ là một nạn nhân đang trong cơn khủng hoảng tinh thần. Nàng nắm lấy tay thầy Sô khẩn khoản nói một hơi.

- Thưa thầy giúp con, không hiểu tại sao, tự nhiên anh Phu lẫn dùng ra chết ở nhà trong, rồi tụi con chưa hết cơn hoảng hốt thì anh Cư ở đâu vô nhà nhảy lên mấy cái chết luôn tại nhà ngoài. Nhà con là chỗ làm ăn, bây giờ chuyện này mà lộ ra ngoài thì hết đường sống. Bởi vậy, chúng con đem hai cái thầy ma qua đây xin thầy cho chôn lén chỗ nào cũng được. Thầy muốn bao nhiêu chúng con cũng xin chung đủ cho thầy. Nếu chuyện này tới tai nhà chức trách thì phiền phức lắm. Họ sẽ kêu lên kêu xuống, điều tra này nọ, làm sao chúng con còn có thể làm ăn ở xóm này được nữa chứ.

Hơn ai hết, thầy Sô đã linh cảm được chuyện gì xảy ra cho hai kẻ bất hạnh vừa qua đời. Nhưng ông không nói gì, chỉ nhìn Vinh như hiểu biết. Còn Huệ ngồi sau lưng ông lại nghĩ khác, nàng thấy cái chết của Phu và Cư có nhiều nghi vấn nên hỏi:

- Nếu trong trường hợp em là chị, và chị là mọi người ngồi chung quanh đây thì chị có nghĩ em là thủ phạm giết người và đang nơm nớp lo sợ hay không?

Nghe Huệ hỏi, Tý nhảy lên như đĩa phải vôi. Nàng rên rỉ:

- Em lấy chị Huệ, nếu tối qua em có lỗi với chị, xin chị tha thứ cho em nhờ, thực tình em làm sao dám đụng tới một sợi lông của anh Phu và anh Cư, chứ nói gì dám giết các anh đó. Xin chị nghĩ lại tội nghiệp cho em.

Thầy Sô thấy vậy hỏi:

- Vậy cô phải nói rõ cho ta biết sự việc xảy ra như thế nào?

Tý lật đật nói:

- Dạ thưa thầy. Tối qua, khi mấy đứa em khiêng con từ nhà chị Huệ về, con không biết gì. Tới khi chúng bắt gió cho con tỉnh lại độ vài phút thì anh Phu về. Anh ấy lôi con vô phòng đánh con mấy cái bạt tai. Thú thực, con cũng có nắm áo anh ấy đôi co, cãi cọ một chút rồi... Rồi không hiểu sao, anh ấy tự nhiên đưa tay lên cổ anh, bóp tới le lưỡi chết tại trận.

Huệ cười hì hì:

- Có tin được không? Sao tự nhiên lại tự bóp cổ tới chết một cách dễ dàng quá vậy?

Tý quay qua Huệ, miệng buồn méo xẹo, không nói được lời nào. Thầy Sô lại hỏi:

- Rồi sao nữa?

Tý lật đật nói:

- Dạ... dạ, quả thực con không dám nói dối thầy một câu nào. Nếu có gì gian dối, xin cho trời tru đất diệt con cũng mát lòng nữa.

Thầy Sô gật đầu, nói:

- Được rồi, chuyện đâu còn đó. Khi thằng Phu chết rồi ra sao nữa?

- Dạ, lúc đầu con tưởng anh ấy d(n chơi, nên chỉ đứng nhìn. Đến khi anh ấy té xuống cái đui, con mới hoảng hồn la lên ấy đưa em vô coi thì anh ấy đã chết rồi.

- Thế còn cái chết của thằng Cư nào đó nữa xảy ra như thế nào?

Tý lại sụt sịt nói:

- Dạ... dạ, thưa thầy. Lúc ấy con sợ quá. Con Lan nó lại hốt hoảng vì thấy anh Phu chết kỳ cục quá nên la lên và chạy ra nhà ngoài tính gọi xe cứu thương. Con chạy theo nín nó lại thì anh Cư ngoài hốt hoảng chạy vô Tự nhiên vừa gặp mặt con là nhảy lên mấy cái như có ai nắm tóc gặt lại phía sau rồi sùi bọt mép chết liền. Huệ kêu “á” lên một tiếng làm tất cả quay lại nhìn nàng. Lúc ấy tự nhiên gió ở đâu thổi lên lồng lộng, đèn nền trên bàn thờ chớp tắt liên hồi tới rợn người. Con chó Mực ngoài sân bỗng tru lên như chó rừng. Một con quạ đen thực lớn từ ngoài bay vào nhà đậu trên vai thầy Sô nó rít lên những tiếng nghe chói tai.

Thầy Sô vội vã đứng dậy. Hai tay ông chắp trước ngực, ông rít lên một tiếng nho nhỏ, tức thì con quạ đen bay vọt ra ngoài sân. Gió ngừng thổi, đèn nền lại cháy sáng và con chó Mực ở ngoài cũng chạy vô nằm dưới chân ông.

Huệ ôm lấy Vinh thở hổn hển nói:

- Em sợ quá anh Vinh ơi.

Vinh nắm lấy tay nàng hỏi:

- Em sợ cái gì?

Lúc này em thấy hình như có ai đứng ngoài cửa, thò tay vô đây tính bóp cổ em. Cánh tay ấy vươn dài ra như cây sào.

Tý nghe Huệ nói, nhảy lại ôm chầm lấy thầy Sô, run lẩy bẩy, rên tí:

- Thầy ơi thầy bây giờ làm sao đây. Chị Huệ có nói thực không hả thầy.

Thầy Sô gật đầu nhe nhẹ, nói:

- Cô Huệ không nói láo đâu. Có phải cô đã đem cả hai cái xác qua đây rồi phải không?

Tý run rẩy.

- Dạ... dạ, con để ở dưới ghe sau nhà.

Thầy Sô thở dài, nói:

- Nếu vậy chúng mình phải ra đó coi xem sao.

Nói xong, ông đi ra ngoài ngay, mọi người lú lú theo sau ông tới con lạch sau nhà. Bỗng từ xa xa, có tiếng máy ca nô nổ ròn và mấy ngọn đèn pha từ trên ca nô quét sáng cả một vùng. Vinh thét lên:

- Không ổn rồi, cảnh sát tới bắt tội mày đó, trốn mau.

Nói xong, Vinh chạy thực mau tới chỗ chiếc ghe đang cột, vội vàng tháo giây thực nhanh, đẩy chiếc ghe ra giữa lòng lạch. Chàng cũng leo lên ghe chống sào cho chiếc ghe lao đi thực nhanh theo giòng nước đang lên, chạy miết vô trong. Khi thấy ánh đèn pha cũng đã gần kề và chiếc ghe đã rời xa nhà thầy Sô một quãng khá xa, Vinh nhảy ùm xuống lạch bơi vô bờ, chạy ngược vô bãi tha ma lẩn trốn đi thực nhanh.

Trong khi đó, thầy Sô dẫn đám con gái chạy ngược về nhà. Qua một khúc quanh, ông bảo mọi người:

- Các cô hãy chạy thực mau về phía trước, càng xa càng tốt. Núp sau đám dừa nước phía bên kia thì không ai thấy được. Ta biết thế nào cảnh sát cũng xét nhà. Chắc là có ai đi báo rồi.

Tý dậm chân than trời:

- Thôi chết rồi, con vợ thằng Cư chứ còn ai vào đây nữa. Lúc này bảo nó đi chung, nó không chịu, thì ra con đ ngạ đó ở nhà đi báo cảnh sát, chứ có ai biết mình đem xác chết qua đây đâu.

Thầy Sô thấy cảnh sát đã tới gần, dục mọi người:

- Thôi chạy đi, chuyện đâu còn đó. Chút nữa tính sau. Đừng ai để cho cảnh sát bắt được là ở tù không có ngày ra đâu. Tội sát nhân đó.

Đúng như dự đoán của thầy Sô, toán cảnh sát lái ca nô tới nơi, họ thấy chiếc ghe trôi lơ lững phía trước nên rượt theo, ngay lúc ấy Vinh từ trên ghe nhảy xuống,

bơi vô bờ. Cảnh sát bắn ngay mấy phát súng thị uy, nhưng Vinh đã chạy mất. Họ cho ca nô kè lại sát chiếc ghe và kéo về.

Khi đi ngang qua chỗ Tý cột ghe lúc này. Cảnh sát cho ca nô dừng lại. Hai viên Cảnh sát nhảy lên bờ tới nhà thầy Sô. Lúc ấy ông đã tắt hết đèn, làm bộ vừa ngủ dậy. Cảnh sát xét sổ gia đình, lục lọi một lúc không thấy gì nên trở ra.

Khi cảnh sát rút đi một hồi thực lâu, Vinh lò dò từ sau nhà bước vô. Mấy người con gái cũng từ gò mả phía trước trở về nhà.

Vinh bước vô nhà ngồi trước mặt thầy Sô, nói:

- Thầy ơi, em thấy vụ này không xong rồi. Cảnh sát mang hai chiếc thầy ma chết vì bị bóp cổ về, họ phải điều tra và chắc chắn con Tý sẽ bị bắt chứ không thể nào họ để yên được đâu. Hai mạng người chứ có phải chơi đâu.

Thầy Sô gật đầu, nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Tý run lấy bẫy, níu tay thầy Sô hỏi:

- Thầy ơi con phải làm sao bây giờ?

Im lặng một lúc, thầy Sô nói nho nhỏ:

- Còn biết làm sao bây giờ chứ. Đây là chuyện luật pháp, ta e cô khó có thể nào biện bạch được tội sát nhân này.

- Thầy ơi, thầy biết mà, con đâu có giết người.

Thầy Sô lắc đầu.

- Ở tòa án đâu có gì đơn giản và dễ dàng như vậy. Ai làm chứng cho cô không giết người. Nhất là cái cô gì vợ anh Cừ đó đã đi báo và họ lại nm được xác chết ở đây trên đường-cô đang đem đi phi tang thì còn chối làm sao được.

Vinh nhìn Tý nói:

- Ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách thôi. Chỉ còn nước trốn là yên. Nếu không muốn ở tù, chưa nói tới tội tử hình cũng không chừng. Vì con Tý đã có nhiều tiền án tội chứa gái mãi dâm và đánh lộn rồi?

Bỗng nhiên Tý chồm lên, ôm cứng lấy thầy Sô, rên rĩ:

- Thầy ơi... thương con. Xin cho con trốn ở đây chứcon biết đi đâu bây giờ. Để con bảo mấy đứa chúng nó về nhà lấy hết tiền bạc vòng vàng đem cho thầy. Xin thầy cho con ở đây. Bây giờ về là chắc chết hết cả đám thôi.

Mấy cô gái nghe Tý nói cũng rợn lên, ngồi sát vô thầy Sô hơn nữa. Một cô sợ hãi nói:

- Chị Tý ơi, em không dám về nhà nữa đâu.

Tý càng bám lấy thầy Sô hơn nữa, nàng rên rĩ:

Bây giờ tụi con phải làm sao hả thầy?

- Còn biết làm sao được nữa, thôi thì cứ ở tạm đây ít bữa đi rồi tới đâu hay tới đó.

Thầy Sô vừa nói xong, mấy cô gái đi theo Tý đều

nhao nhao lên.

- Thầy ơi, con cũng ở lại đây luôn nhe.

- Con nữa, nhe thầy.

- Con cũng ở lại nữa.

Thầy Sô nghe mấy cô gái nhao nhao đòi ở lại nhà mình, chợt nghĩ tới cuốn sách ông đào được dưới một ngôi cổ mộ mấy tháng trước, nói về một thầy pháp đã luyện được một loại Nữ Quỷ Dâm Tinh. Bây giờ lại có bốn người con gái này bên mình ông, lo gì không lợi dụng được họ để luyện một mớ quỷ cái này kia chứ. Loại này có ghi trong cuốn sách đó đâu có thua gì Thiên Linh Cái, mà lại dễ luyện hơn nhiều. Với Thiên Linh Cái ông phải ngủ vùi đàn bà cho có con, rồi trục ra mà luyện. Còn với Nữ Quỷ Dâm Tinh, chỉ việc làm cho những oan hồn người con gái trước khi chết đi vào con đường khát vọng ân ái điên loạn là thành công rồi.

Trong tình trạng nguy ngập và cấp bách trước mắt, nếu kiếm đàn bà mà làm tình cho có thai để luyện Thiên Linh Cái, không chừng ông đã ra người thiên cổ rồi. Hơn thế nữa, ở tuổi này chưa chắc gì ông đã có thể làm cho đàn bà mang thai được. Và cho dù họ có mang thai với ông, cái tình cảm khô cằn của đời ông làm sao có thể hun đúc lên một tình yêu trai gái, để mà luyện được Thiên Linh Cái đây.

Bởi vậy, tự nhiên ông nghĩ tới giải pháp lấy độc trị độc Con ma đực kia không vì tình si mà đang lẫn xả vào cứu con ma cái bồ nó đó hay sao. Bây giờ luyện được những con Nữ Quỷ Dâm Tinh đi chiêu dụ con ma đực kia không phải là thượng sách à. Dù cho oan hồn kia có kinh khủng tới đâu, với đám ma Nữ Quỷ Dâm Tinh của ông luyện thành, cũng có thể mê hoặc con ma đực kia một cách dễ dàng. Hay ít nhất, cũng kéo được một thời gian đủ để có thì giờ cho người em kết nghĩa của ông và Huệ luyện thành một con Thiên Linh Cái.

Nhưng cái khó khăn bao giờ cũng là bước khởi đầu. Làm sao cho những người đàn bà này chịu tiếp tay với ông đây!!!

4. Chương 4: Chương 4

Có lẽ bây giờ phải quá nửa đêm rồi, trăng sáng thật lơ mờ, Vinh nắm tay Huệ dắt ra đám gò mả sát bên con lạch ngồi tâm tình. Qua những chuyện xảy ra rồn tập vừa rồi, Vinh muốn tìm ra một nơi thực yên tĩnh để ngồi bên Huệ. Cả đám chị em con Tý bám vô thầy Sô khóc lóc ỷ ôi làm chàng nhức đầu. Chúng nó thấy nhau nói, đứa này tiếp tới đứa kia không bao giờ hết chuyện thì làm sao ngủ nghe gì được nữa.

Chàng nhìn lên bầu trời u ám, mảnh trăng lưỡi liềm vàng vọt khi ẩn khi hiện trong những đám mây đen bay thực thấp.

Vinh bóp nhẹ nhẹ bàn tay Huệ hỏi nhỏ:

- Em có thấy lạnh không cưng?

Huệ sung sướng nép sát mình vô người Vinh hơn nữa, lắc nhẹ đầu bên ngực chàng. Từ khi ra đời tới giờ, chưa có ai nói với nàng những lời âu yếm và nồng nàn như vậy. Tất cả ngôn ngữ hàng ngày ập vào tai nàng đều là những lời nói nham nhở của những kẻ bỏ tiền ra mua vui trong chốc lát. Không hiểu có phải giờ đây nàng mới nắm được tình yêu thực sự. Những lời nói nhẹ nhàng, nhiều khi rất tâm thường của Vinh cũng làm Huệ rung động. Con người này hình như có một hấp lực tình yêu tuyệt vời đối với nàng. Huệ thổ thê:

- Anh Vinh ơi, ước gì em được chết trong lòng anh đêm nay.

Vinh ngạc nhiên, hỏi:

- Tại sao vậy?

Huệ thực thà nói:

- Từ nhỏ tới giờ, chưa lúc nào em được một lần hạnh phúc như ngày hôm nay. Bởi vậy em muốn được chết đi ngay bây giờ để giữ được mãi mãi cái hạnh phúc yêu thương tuyệt vời này của anh ban cho em.

Vinh phì cười, tát nhẹ vô má Huệ.

- Em có những tư tưởng thực lạ lùng. Tại sao hạnh phúc đang tới mà lại muốn chấm dứt cuộc đời, bộ em không muốn tận hưởng những phút ái ân mà em cho là

tuyệt hảo này hay sao?

- Không phải đâu anh, chính vì muốn giữ được cái hạnh phúc tuyệt hảo này mà em muốn được đem nó theo bên kia thế giới trong lúc này, để vĩnh viễn không

bao giờ mất đi nữa.

Vinh ôm ghì lấy Huệ cười sung sướng, chàng không ngờ người con gái trong chốn giang hồ này lại có những tư tưởng lạ lùng và làm cho tự ái chàng được vuốt ve tới như vậy. Ngay từ nhỏ, tư tưởng đi hoang và sống tự lập vì bất mãn gia đình và cuộc sống đã làm huỷ hoại tương lai Vinh, để đưa chàng tới con đường nổi loạn như bây giờ.

Hơn ai hết, Vinh biết mình muốn gì được nấy. Nhưng chàng vẫn có cái mặc cảm của một con người thua lỗ nặng nề trong cái xã hội phân chia gia cấp một cách trắng trợn này.

Những giây phút bên Huệ ngày hôm nay bỗng nhiên Vinh thấy mình thoả mãn tất cả trong vòng tay người con gái nhỏ bé này. Tự nhiên chàng nghĩ tới lợi dụng thân thể Huệ để luyện một con Thiên Linh Cái làm chàng bứt rứt.

- Huệ à.

- Anh nói gì cơ?

- Em có thấy ghét anh không?

Huệ ngạc nhiên hỏi lại:

Tại sao anh lại nói thế?

- Tại vì anh đang lợi dụng em.

Huệ cười khúc khích.

- Em có cái gì để cho anh lợi dụng đâu. Nếu không nói là anh đang cho em quá nhiều mối phải chứ.

- Chuyện con Thiên Linh Cái.

- Cái đó đối với em có nhằm nhò gì đâu. Hơn nữa cũng là con của anh gửi cho em thôi mà, tự em làm được cái gì đây. Với hoàn cảnh này, em có dám để con ra mà nuôi hay không. Anh đâu biết mỗi lần em mất kinh là ăn ngủ không yên đó hay sao!

Vinh vừa định nói, bỗng Huệ đưa tay lên bịt miệng chàng lại. Giọng nàng thực nhỏ:

- Có ai đang lợi bì bơm ở phía trước kia.

Vinh hơi nghiêngmìnhnghe ngóng. Quả thực chàng nghe thấy có tiếng mái chèo khuấy nước xa xa.

- Đúng rồi, có người chèo ghe tới.

Huệ thì thào:

- Ai lại chèo ghe tới đây vào giờ này hả anh?

Vinh kéo Huệ núp vào một lùm dừa nước phía trong một chút, nói nho nhỏ:

- Chúng mình đợi ở đây coi ai tới cho biết.

Huệ hơi run run hỏi:

- Coi chừng Cảnh Sát nghe anh.

Vinh lắc đầu.

- Không phải đâu, cảnh sát tới đây bằng ca nô có máy nổ, chứ họ không chèo bì bơm như vậy đâu.

- Biết đâu chừng hả anh. Họ không muốn cho chúng mình biết nên tắt máy, chèo tay cũng được mà.

- Ủ em nói cũng có lý. Bây giờ là giờ giới nghiêm mà, không lý tụi nó quay lại kiểm chúng mình.

- Em sợ quá anh à.

- Đừng có lo, ở đây rộng mênh mông, chúng mình cứ nằm yên, dù cho họ có lên bờ cũng không biết đâu mà kiểm. Trời tối thui như mực thế này làm sao vạch từng bụi cây được.

- Em lo cho thầy Sô không hay họ tới nữa.

Vinh chợt nhớ ra, nếu cảnh sát lặn lẽ ụp vào nhà bắt ngờ thì chết cả đám. Tụi con Tý mà bị bắt, thầy Sô cũng khó thoát khỏi tội. Hơn nữa, chính chàng lại là người đẩy chiếc ghe chứa xác chết toan chạy trốn. Đâu có ai biết, họ cứ nói người ấy là thầy Sô thì sao. Vinh nói nho nhỏ bên tai Huệ.

- Em nói đúng đó, để anh vô cho thầy Sô hay, còn em cứ ngồi yên đây, đừng nhúc nhích gì, dù cho có là cảnh sát, họ cũng không thấy em đâu.

Huệ run run gật đầu, Vinh lẹ như một con beo, lủi vào bóng đêm mịt mù. Tiếng mái chèo khua mỗi iúc càng nghe rõ hơn, bây giờ Huệ còn nghe thấy cả tiếng thì thào và nức nở khóc lóc. Tự nhiên nàng thấy rờn rợn. Quanh đây toàn gỗ mả, trời lạnh lẽo, đêm tối âm u tiếng côn trùng rả rút. Huệ bắt đầu瑟瑟 cái không khí lạnh tanh ở đây. Nàng co chân lại, lấy tay ôm hai đầu gối cổ thu mình dựa sát gốc cây phía sau.

Bỗng một bàn tay đặt lên vai Huệ làm nàng giật bắn mình, tính hla lên nhưng kịp dừng lại vì nhậnra Vinh đã đứng sau nàng từ hồi nào. Chàng thì thào:

- Không phải cảnh sát đâu, anh nghĩ là tụi này đem thân nhân tới đây chôn lén thôi.

Có lẽ đúng như lời Vinh nói, chỉ một lúc sau, Huệ bắt đầu nhìn thấy lơ mờ dưới lòng lạch một chiếc ghe tam bản, hình như có hai người trên ghe. Họ nói chuyện với nhau rù rì. Giọng một cô gái nghẹn ngào tức tưởi vang vang theo gió nhưng Huệ vẫn chưa nghe rõ được họ đang nói với nhau những gì.

Thầy Sô cũng đã mò ra tới chỗ Huệ và Vinh ngồi. Ông ta không đi một mình mà cả Tý và mấy cô gái của Tý cũng dắt díu theo nhau ra đây. Một cô trong bọn thở hắt ra nói:

- Vậy mà tụi nó làm mình hết hồn.

Thầy Sô quay lại la nhỏ nhỏ:

- Nói khẽ chứ, không được để tụi này biết mình rình ở đây.

Cô gái vừa nói sợ hãi im thím thíp. Thầy Sô vừa chợt nghĩ tới dự định luyện mấy con Nữ Quỷ Dâm Tình. Như thế cái đám chôn lén kia không phải là một dịp may hiếm có đó hay sao. Dù cho xác chết có là đàn ông hay đàn bà cũng có thể xử dụng được. Nếu là xác đàn ông thì sẽ dùng cái xác ấy để làm vật luyện ột người đàn bà trở thành Nữ Quỷ Dâm Tình. Còn là xác phụ nữ thì dễ dàng hơn, cứ lấy ngay cái xác ấy mà luyện là có một con Nữ Quỷ Dâm Tình rồi. Khỏi phải lòi thoi như lấy người còn sống mà luyện thành quỷ nữa. Nhưng chỉ có một điều kiện là xác chết phải còn tươi, chưa hôi thối mới được.

Kinh nghiệm cho ông biết, cái đám chôn lén, chôn lút này không bao giờ dám để thân nhân nằm lâu ở nhà. Thường thường chỉ trong vòng một tới hai ngày là cùng. Họ vội vã đem đi chôn ngay, nhiều khi lối xóm cũng không biết kẻ bạc mệnh đã qua đời nữa. Sở dĩ có tình trạng vội vã này vì đám nào cũng thế, sợ nhiều người hay, kẻ ghét người thương đâu biết chừng. Nếu như có người đi báo nhà chức trách thì thủ tục chôn cất là cả một vấn đề tốn kém không thể tượng tượng nổi.

Cũng vì thế mà thầy Sô thấy dịp may đã tới thật đúng lúc. Ông nói nhỏ nhỏ:

- Tất cả hãy về nhà đi ngủ đi. Nếu ta không kêu thì tuyệt đối không đứa nào được bước ra khỏi cửa đó nghe không.

Mọi người lú lú kéo nhau trở về. Bỗng thầy Sô nắm lấy tay Vinh và Tý nói:

- Con Tý ở đây với ta, còn thằng Vinh vô nhà lấy cuộn giấy thừng và cái bao đựng đồ nghề bên cạnh bàn thờ ông Tà đem ra đây cho ta mau đi.

Vinh nghe thầy Sô nói, biết ông đang dự tính một chuyện gì quan trọng lắm, chàng không dám chần chờ, lủi thực nhanh qua mặt đám con gái chạy vội về nhà.

Còn lại một mình Tý và thầy Sô ở lại. Tý thấy hồi hộp lạ thường. Từ tối tới giờ, Tý đã khóc lóc hết nước mắt, năn nỉ thầy Sô cho tá túc ở đây. Nàng đã thề thốt đủ thứ để thuyết phục thầy Sô giúp đỡ nàng. Trong thâm tâm, Tý chỉ muốn làm sao thầy Sô chấp nhận nàng, dù cho có phải làm tội mọi cho thầy Sô nàng cũng can tâm, vì bây giờ mà ló đầu ra là chết chắc rồi. Không có một tí hy vọng nào thoát khỏi án tử hình nữa.

Bỗng Tý thấy một tay thầy Sô quàng qua vai nàng. Trong đêm tối mịt mù, nàng ngơ ngác không biết thầy Sô đang định làm gì. Ông ta cũng chẳng nói một câu nào và bàn tay từ từ lần xuống ngực nàng. Tý im lặng một lúc để coi tình thế ra sao. Nàng sẵn sàng ngã vô vòng tay ông thầy kỳ bí này bất cứ lúc nào, nhưng còn phải xem như thế nào. Bởi vì nếu hành động hấp tấp, trắng trợn quá sẽ làm cho ông ta mất hứng, khựng lại là hết đường tiến thoái.

Cái chuyện để đàn ông mò mẫm là nghề của nàng. Nhưng đây là lần đầu tiên Tý thấy sợ sệt. Thầy Sô thực khác đời phải như những người đàn ông khác thì hơi thở lúc này đã phải ròn rập, phì phò, chứ đâu có lạnh tanh như thầy Sô bây giờ. Bàn tay ông lạnh ngắt và cả thân thể ông cũng vậy, Tý có cảm tưởng như đang gần gũi một thầy ma. Nhưng tới bây giờ nàng cũng không thể nào cứ đứng trơ trơ mãi như thế này được, dù cho thầy Sô có trở thành ma thì Tý cũng không còn đường nào khác hơn là ngã vô lòng ông ta.

Tý không nghe tiếng tim ông ta đập một chút nào, mặc dù nàng đã dụi mặt vô ngực ông và đang nằm lọt trong vòng tay ông thầy già kỳ quái này. Bàn tay ông quờ quạng không ngừng. Bao nhiêu nút áo đã từ từ bật tung ra nhưng ông vẫn để tà áo nàng khép lại. Ngay lúc ấy Vinh lò dò từ sau đi tới, chàng trao cho thầy Sô cuộn giấy và cái túi vừa lấy dưới bàn ông Tà. Thầy Sô thì thào nói cái gì với Vinh Tý không nghe rõ, nàng nằm im trong lòng ông như một đứa bé say ngủ.

Mặt trăng đã mờ nhạt, lại vừa chui vô một đám mây thực dày làm cảnh vật như chìm sâu hơn nữa vào màn đêm dày đặc. Dù cho có đứng sát bên nhau cũng không ai nhìn thấy ai. Bởi vậy, hình như Vinh cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, Tý chỉ thấy chàng văng vẳng dạ một hồi rồi cầm cuộn giấy vừa trao cho thầy Sô lần lui đi theo mé lạch. Chiếc ghe cũng đã chèo qua khúc Tý và thầy Sô đứng. Có lẽ thầy Sô bảo Vinh theo dõi cái đám này thì phải. Nhưng chuyện đó không làm Tý bận tâm, vì lúc này giấy lũng quần nàng đã bị thầy Sô tháo ra, để chiếc quần tụt xuống chân một cách dễ dàng. Bàn tay thầy Sô cũng vừa luồn qua mép quần lót Tự nhiên Tý rùng mình. Thầy Sô vừa đối thế đứng, ôm ghì lấy nàng. Hai vạt áo cũng đã bật tung ra hai bên và không hiểu tại sao cả cái áo tuột khỏi thân thể nàng một cách dễ dàng như vậy.

Bây giờ trên thân thể nàng không còn một mảnh vải nào nữa, gió lùa qua làm nàng nổi da gà.

- Tại sao em không có nói cái gì hết? .

- Thưa thầy con có cái gì để nói đâu.

- Em không buồn vì ta xuồng xã như thế này hay sao?

- Dạ không, thầy thương con thì con càng mừng, chứ có cái gì phiền trách thầy đâu. Chỉ sợ con không làm thầy vừa lòng thôi.

Thầy Sô cúi hẳn xuống, miệng thầy kề sát môi Tý. Ông thều thào qua hơi thở:

- Tốt, tốt... như vậy thì tốt lắm. Nếu em ngoan ngoãn nghe lời ta thì trên đời này, không ai có thể đụng tới một sợi lông của em được đâu.

Tý mừng rỡ vì đây là lời hứa đầu tiên từ tối tới giờ do thầy Sô nói Yới nàng. ép thực sát ngực vô mình ông ta hơn nữa, Tý kiễng chân lên mạnh bạo hôn lên môi

ông, rồi lùa lưỡi vô trong miệng thầy Sô một cách thực táo bạo. Lưỡi nàng bỗng chạm phải một viên kẹo trong miệng thầy Sô. Tý thấy vị ngọt từ viên kẹo thấm vô đầu lưỡi nàng. Tý cười thầm trong bụng, thì ra ông thầy già này còn thích ăn kẹo. Ngay cả lúc này mà ông ta cũng ngậm cục kẹo trong miệng thì hết chỗ nói rồi. Nàng vừa định bảo ông nhả cục kẹo ra thì thầy Sô đã lấy lưỡi đẩy cục kẹo qua miệng nàng. Tý cười hi hí ngậm cục kẹo trong miệng. Bỗng nàng nghe thầy Sô nói:

- Em không được nhả cục kẹo đó ra. Để ta hưởng một chút rồi lấy lại cục kẹo đó nghe không. Có gió vô cục kẹo mất ngon đó.

Tý ngoan ngoãn “Dạ” một tiếng trong khi miệng thầy Sô rà xuống phía dưới. Nàng phải trăn mình lên vì chiếc lưỡi nhám nhúa cứa ông. Cục kẹo trong miệng Tý thật cứng, chẳng những nó không chảy ra mà nàng có cảm tưởng nó lớn lên trong miệng nàng nữa. Tuy nhiên chất ngọt trong cục kẹo vẫn thấm qua lưỡi nàng vả từ từ lan xuống cổ. Chất ngọt đó đi tới đâu, nàng thấy nhọc hơi men rượu thấm vào da thịt tới đó. Chẳng bao lâu, tâm thần Tý ngây ngất. Thân thể nàng nóng hôi hổi, cái lạnh trong da thịt thầy Sô cũng như gió đêm không làm nàng run rẩy như lúc ban đầu nữa. Trái lại, nàng còn muốn những luồng hàn khí ấy thấm qua thân thể nàng thực nhiều để bớt đi nhiệt độ ngùn ngụt phát ra từ xương tủy làm cho da thịt muốn bốc hơi.

Con trăng vừa chui ra khỏi đám mây. ánh trăng tuy mờ mờ nhưng cũng làm Tý nhìn rõ thân thể nàng căng cứng một cách dễ sợ. Từ trước tới nay, Tý chưa bao giờ thấy da thịt mình trương mọng lên như vậy. Bộ ngực nàng đứng thẳng lên như hai cái sừng trâu. Hơi thở dồn dập phập phồng. Thân thể nàng ngay cả những lúc khoái cảm tới tột độ trong lúc ái ân cũng không như bây giờ. Mớ tóc dài lướt thướt nàng bối lên thực gọn bấy giờ sổ tung ra tít tít nào. Bỗng thầy Sô cúi xuống, luồn ra phía sau lưng Tý, chui đầu qua háng nàng, hai tay ông ta ôm lấy đùi Tý nhấc bổng nàng lên, và cứ như thế, ông cung kênh nàng lên chạy về phía trước. Tý không hiểu tại sao ông ta không đè nàng ra mà lại chơi cái trò gì kỳ cục như thế này.

Nhưng chỉ một lúc sau, Tý hiểu ngay. Trước mặt nàng là hai bóng đen đang lui cui đào sới. Thầy Sô bảo nàng:

- Con cắn cục kẹo thật chắc bằng cái răng cửa. Không được để rớt ra ngoài. Lúc nào ta bóp hai bên đùi con thì phải cười cho thực lớn, chỉ khi nào ta không bóp đùi con nữa mới được ngưng cười thôi nghe chưa.

Tý cười khúc khích, nói:

- Thầy chơi cái trò này, mấy người chôn xác lên kia phải đứng tim mà chết chứ không chơi đâu.
- Chúng nó không chết đâu, nhưng việc không thành thì chúng mình chết đó chứ không phải chuyện chơi đâu.

Nghe giọng nói của thầy Sô, Tý biết ngay là ông đang làm một cái gì huyền bí chứ không phải nghịch ngợm như nàng vừa nghĩ. Tý lấy lưỡi lừa viên kẹo ra ngoài, cắn chặt bằng mấy chiếc răng cửa.

Thầy Sô bắt đầu đi từ từ lại phía hai cái bóng đang đào sới Ông đi thực nhẹ nhàng, tới gần sát bên hai người nọ. Bây giờ Tý đã nhận ra là hai người đàn bà, Bồng bàn tay thầy Sô bóp mạnh hai bên đùi Tý. Nàng vội vàng cười thực lớn. Tý ngạc nhiên tới sững sờ vì chính nàng cũng không nhận ra tiếng cười đang phát ra là của nàng nữa! Tiếng cười như ma quái hiện hồn, lạnh lạnh và sảng sặc.

Hai người đàn bà đang đào sới, buông cuốc sừng thét lên, chạy thực mạng. Thầy Sô chậm rãi cung kênh Tý rượt theo. Hai tay thầy vẫn bầu chặt hai bên đùi nàng nên Tý vẫn cười như điên dại. Hai người đàn bà phía trước chạy bán sống bán chết, vấp lên, té xuống không biết bao nhiêu lần. Tới một đám dừa nước rậm rạp, thầy Sô ngừng lại, thả Tý xuống rồi dắt nàng chạy ngược trở lại chỗ lúc nãy. Tới nơi, ông bảo nàng nhảy xuống cái huyệt hai người đàn bà vừa mới đào rồi nói:

- Con nằm đây, khi nào hai con mụ đó trở lại thì cứ cười lên một hồi. Ta núp ngay bên cạnh đừng có sợ gì hết. Nhớ đừng có nhả cục kẹo ra nhé.

Tý vâng lời, leo xuống cái huyệt đó ngay. Bồng nàng giật mình vì vừa dẫm lên một thây ma trần truồng đang nằm dưới đáy huyệt. Nàng vừa định nhảy lên thì thầy Sô đã đẩy nàng xuống và gần giọng:

- Bộ mày muốn chết hay sao mà chưa gì đã tính cái tao hả?

Ngay lúc ấy tiếng Vinh cũng vang lên sau lưng nàng:

- Anh cũng ở dưới này, sợ cái gì?

Cục chẳng đã, Tý phải nằm đè lên cái xác chết. Nhưng tự nhiên nàng nhận ngay ra một điều, hơi lạnh của cái thây ma truyền qua da thịt nàng dễ chịu vô cùng. Tý yên trí nằm yên trên cái thây ma trần truồng đó. Lúc ấy Vinh đã leo lên trên miệng huyệt, chàng bảo Tý:

- Em nằm yên đó đi, thế nào mấy người đàn bà kia cũng trở lại kiểm cái xác này. Bằng mọi giá phải đuổi họ đi mới được. Anh núp ngay ở lùm cây bên cạnh cái huyệt này, em đừng có sợ.

Vinh nói xong biến vào bóng đêm dày đặc. Thầy Sô cũng lui ra sau. Còn lại một mình Tý với thây ma. Nàng nghĩ, nếu không có cục kẹo làm thân thể nàng nóng như lửa thế này, hơi lạnh của xác chết thấm qua thân thể cũng làm nàng chết cứng chứ không chơi. Tuy nhiên, lúc đầu nàng cũng thấy ghê ghê, nhưng chỉ một lúc sau Tý càng bạo dạn hơn và nàng lại cố ép sát da thịt đè lên thân thể thây ma để hút lấy hơi lạnh của y truyền qua thân thể nàng.

Nằm giữa một hồi, Tý đánh bạo trở mình nằm xấp cho hơi lạnh lừa vào phía trước ngực và bụng nàng. Nhất là khoảng da thịt ở chính giữa hai đùi nóng bỏng, Tý muốn hơi lạnh của xác chết này phải lừa vô đó mới thấy dễ chịu được. Chính Tý cũng không ngờ nàng bạo phổi tới độ liều lĩnh như vậy khi nàng lừa cả hai tay

xuống dưới.

Bỗng có ánh đèn pin lấp lánh rơi ngay trên lưng Tý, nàng tá hỏa vùng dậy. Tý nhìn rõ hai người đàn bà đứng trên miệng huyệt thét lên, buông cây đèn pin té bổ nhào ra phía sau. Chợt nhớ lời thầy Sô dặn, Tý vội vàng cười lên lạnh lạnh. Nàng cười như điên cuồng tới nước mắt nước mũi chảy ra ràn rụa. Chỉ một lúc sau, cả thầy Sô và Vinh cùng chạy ào tới. Thầy Sô im lặng kéo nàng lên, còn Vinh nhảy xuống huyệt ôm xác chết lên vai chạy về phía trước. Thầy Sô nói nhỏ vào tai Tý:

- Con nuốt viên kẹo đi, mau lên.

Tý không ngần ngại và kịp suy nghĩ gì nữa, nuốt ngay viên kẹo. Thầy Sô lại nói:

- Con chạy theo thằng Vinh ngay đi, chỗ này để ta lo cho.

Tý nhìn thấy bóng Vinh thấp thoáng phía trước, nàng chạy theo liền. Khi Tý chạy khỏi một lúc lâu, thầy Sô mới thủng thẳng lấy hai cục đất nhét vô miệng hai người đàn bà, rồi xuống mé lạch múc một gáo nước thực to đem lên tạt vô mặt một người. Rồi gom một mớ củi khô đốt một ngọn lửa nho nhỏ bên cạnh họ. Ông cũng thấp mấy nén nhang cắm bên cạnh mộ huyết.

Chỉ một lúc sau, người đàn bà được tạt nước từ từ tỉnh lại, bà ta mở to mắt nhìn thầy Sô chùng chùng. Hình như bà ấy nhận ra thầy Sô là ai ngay, vội vàng quỳ xuống lạy ông ta như tể sao. Thầy Sô đỡ bà ta dậy, làm bộ hỏi:

- Chuyện gì xảy ra ở đây mà mấy cô la hét um sùm vậy?

Người đàn bà vẫn quỳ dưới đất, ú ớ nói không nên lời. Thầy Sô kéo mặt bà ta lên, lấy tay moi cục đất trong miệng bà ấy ra. Bà ta bây giờ mới biết miệng mình đầy đất cát nên phun phèo phèo. Thầy Sô đưa gáo nước cho bà ta, nói:

- Cô hãy súc miệng đi, rồi nói cho ta hay, đêm hôm làm cái gì ở đây hả?

Người đàn bà đỡ gáo nước, súc miệng một hồi rồi lắp bắp nói:

- Con lậy thầy, chúng con gặp ma. Xin thầy cứu chúng con với.

Thầy Sô lại làm bộ hỏi:

- Giờ này mà cô ra đây làm gì để gặp ma hả?

Người đàn bà ấp úng nhìn xuống đất huyết, hai mắt bà ta trợn tròn, lảo liên một hồi rồi lúi lại. ú ớ nói không nên lời. Thầy Sô lại hỏi:

- Bộ các cô đào cái lỗ náy định chôn ai hả? Sao không tới đây ban ngày mà lên lút đêm hôm làm gì cho gặp ma chứ.

- Dạ... dạ thưa thầy, bị em con nó... lờ...

- Nó lờ cái gì?

- Dạ... dạ nó lờ tay đập chết chồng nó.

Thầy Sô trợn mắt nói:

- Trời Phật ơi, bị vậy nên hai cô mới lên đem cái xác chết đó ra đây chôn phải không?

Người đàn bà ít tuổi hơn không hiểu tỉnh lại từ lúc nào, đang phun cục đất ra phì phì. Mặt cô ta lảo liên, ngơ ngáo ngáo. Thầy Sô nhìn sơ cũng biết ngay là người đàn bà này sợ hãi tới mất hồn. Cô này bỗng ôm lấy chân người chị, nức nở khóc rống lên.

- Chị Hai ơi, có ma... có ma.

Người chị ngồi xuống ôm lấy em, nước mắt dàn dụa, nói:

- Hoa ơi... em đừng có sợ nữa, có thầy Sô tới đây cứu tụi mình rồi. Không có gì nữa đâu.

Hoa nhìn chị mếu máo.

- Thầy Sô hả chị, thầy Sô hả.

- Ủ ừ thầy Sô đây này, em đừng có sợ nữa.

Hoa bỗng đứng dậy, chạy ào tới ôm chầm lấy thầy Sô khóc rưng rức.

- Thầy ơi thầy, cứu con... cứu con... có ma...

Thầy Sô vòng tay ôm lấy Hoa, nói:

- Phải đưa cô này về nhà gọi hồn trở lại ngay, nếu để lâu e mất trí luôn đó.

Hai chắp tay xá thầy Sô lia lịa.

-Dạ... dạ con lậy thầy, xin thầy cứu em con. Cũng vì con mà nó ra nông nỗi này.

Thầy Sô hỏi:

- Nhà hai cô ở đâu?

Dạ thưa thầy, chúng con ở bên Thủ Thiêm,

Thầy Sô trợn mắt hỏi:

ở xa như vậy mà tới đây chôn người hay sao?

- Dạ, thưa không xa đâu thầy. Nói là Thủ Thiêm chứ thực ra đi dọc con sông này, băng qua sông Saigon là tới nhà tụi con ngay. Đứng ở đầu hè nhà con cũng có thể nhìn thấy khu này mà.

Thầy Sô gật gù.

- Ở ở chỗ đó toàn ruộng nương phải không?

- Dạ... dạ, chúng con là dân làm rẫy mà. Có mấy mẫu đất ở đó sinh sống qua ngày thôi. Ai ngờ xảy ra cái vụ này, không biết phải làm sao bây giờ. Gia đình cô có đông người không?

- Dạ, nhà chỉ có vợ chồng con Hoa, và ba má tụi con nữa thôi.

- Vụ này ông cụ bà cụ có biết không?

- Dạ, thưa thầy mọi người trong nhà đều biết cả.

- Thôi được rồi, chuyện đâu còn có đó. Bây giờ phải đem cô này về nhà ngay, chữa bệnh liền mới kịp.

- Dạ... dạ trăm sự nhờ thầy thương chúng con.

Thầy Sô và Hai dìu Hoa đi về mé lạch. Khi đặt Hoa xuống được ghe rồi, thầy Sô đẩy ghe ra xa cho Hai chèo ngược trở lại. Con nước đang xuống nên ghe theo giòng trôi thực mau. Một mình Hai chèo ghe cũng thật nhẹ nhàng.

Hoa ngồi trong khoang thuyền vẫn ôm cứng lấy thầy Sô. Lúc đầu thầy Sô không để ý gì. Ông chỉ có chủ ý đưa hai người đàn bà này về và tìm hiểu thêm gia thế của họ để dễ bề lợi dụng cái xác chết của người đàn ông kia. Nhưng bây giờ trong đầu ông lại nảy ra một ý nghĩ đi xa hơn nữa. Chỉ nói chuyện qua loa, ông đã nắm được hết gia cảnh của họ rồi. Khu đất mà cô Hai này nói ông cũng đã từng đi qua nhiều lần. Nếu ông không lầm thì ở đó họ trồng một mớ khóm dọc mé sông, còn bên trong có một khu trồng mía và một cái ao thả cá tra thực lớn. Nếu đúng là khu này thì ở đó chỉ có một căn nhà lớn, ba gian hai trái lợp ngói hàng hoàng và một căn nhà nhỏ hơn lợp tôn, xây đối diện ngay căn nhà lớn, cách một cái sân phơi thóc. Phía sau hai căn nhà đó là một cánh đồng chuyên môn trồng lúa. Ông nhìn về phía trước hỏi:

- Nếu đúng là hai cô ở đó, tại sao không đem vùi đại anh chàng kia ở khu đất bên đó mà mang sang tuốt nơi chỗ tôi làm gì ất công vậy?

- Dạ tới non nước này, con cũng không dám dấu thầy làm gì nữa. Nếu thầy thương tụi con nhờ, còn thầy ghét tụi con chịu thôi. Bị hỏi tới này. Chồng con Hoa đi nhậu ở đâu về không biết, nó say mềm, mò vô phòng con đang ngủ, đè con ra tính làm chuyện bậy bạ. Con la lên, con Hoa chạy vô thấy vậy mới kéo chồng nó ra.

Ai ngờ thằng chồng nó lại nổi điên iên, túm đầu con nhỏ đâm đá tới bời. Con nóng ruột nhào vô can, nó đánh con luôn. Khi ấy ba má con cũng nhào vô mắng chửi thằng rể mất nết, say sưa làm chuyện tồi bại, thế là y xô luôn ông già con té nhào. Trong lúc phấn uất, con Hoa mới cầm cán cuốc phang vô đầu chồng nó chết tươi. Lúc đầu tụi con cũng đã tính mang ra bờ ruộng vùi đại. Nhưng cả nhà bàn tính, thế nào lồi xóm dù ở khá xa, nhưng cũng đã nghe đánh nhau ồn ào lên

rồi. Bởi vậy nếu chôn nó ở đất nhà, mai mốt rất dễ đổ bể, nên chúng con mới đem lên tới khu đất của thầy chôn đại.

- Nhưng rồi các cô ăn làm sao, nói làm sao với lối xóm về vụ mất tích của chồng cô Hoa đây.

- Dạ, con cũng không dám dấu gì thầy. Trước khi đem nó đi chôn, tụi con đã hy sinh một chiếc ghe nhỏ. Bỏ ít đồ nghề và giấy tờ của chồng con Hoa lên chiếc ghe đó cho trôi sông, như vậy làm cho người ta tưởng là nó té sông mất tích chứ không ai biết có án mạng.

- Thế tại sao các cô không liệng luôn cái thầy đo xuồng sông có phải tiện không?

- Dạ lúc đầu tụi con cũng định làm thế. Nhưng ba con nói; người ta tìm được xác với vết thương ở đầu như thế này là nguy to ngay. Cực chẳng đã, chúng con mới đem tới chỗ thầy chôn thôi.

Thầy Sô gật gù, nói:

- Kể ra các cô cũng tính toán ghê gớm thực. Nhưng trời có mắt, làm sao chạy tội được.

Hai hoảng hốt, buông mái chèo, nhào tới níu lấy thầy Sô.

- Trời ơi? thầy... thầy định báo cho nhà chức trách hay hả. Con khẩn rặng lạy thầy. Bây giờ tụi con chỉ còn hai đứa, ba má lại già cả. Nếu cả hai đứa tụi con cùng ở tù thì ba má con chết mất, lấy ai trông coi ruộng vườn mà sinh sống đây. Thầy ơi, xin thương xót chúng con nghe thầy.

5. Chương 5: Chương 5

Chiếc ghe không người điều khiển, tấp vô bờ sát ngay một cụm dừa nước thực rậm rạp. Như đã có chủ ý trong đầu. Thầy Sô níu lấy mấy tào dừa cho ghe vô luôn trong, khuất hẳn tầm mắt phía bên ngoài. Hai đang trong cơn sợ hãi, chẳng để ý gì tới chuyện đó. Còn Hoa vẫn ôm cứng lấy thầy Sô, lơ lơ lảo lảo không biết trời đất là gì nữa. Nghe Hai rên rỉ cầu xin một hồi, thầy Sô mới nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, kéo sát vô mình, nói:

- Làm sao tôi có thể hại các em được. Bây giờ giúp đỡ hai em không hết, chứ hại nhau có lợi gì cho tôi đâu muốn gì chúng con có thể làm được cũng không dám

từ nan. Thầy Sô cười hì hì:

- Em làm gì mà nói quá đáng như thế. Tôi chỉ có hơi thắc mắc.

Thấy thầy Sô bỏ lửng câu nói, Hai hỏi ngay:

- Thầy thắc mắc cái gì cơ ạ?

- À cũng chẳng có gì. Tôi chỉ không hiểu tại sao thằng chồng con Hoa này dám làm hỗn với chị vợ nó như vậy. Bộ... bộ từ trước em với nó có gì không? Hai thở dài, nói:

- Con cũng xin thú thực với thầy. Quả thực là tình chị duyên em. Hồi đó đã tưởng con và chồng con Hoa lấy nhau. Nhưng khi chung chạ lâu ngày, con em con có duyên số với nó nên con cũng đành chịu.

Thầy Sô mỉm cười thích thú, nói: .

- À thì ra thế. Nhưng mà khi lấy em em rồi, nó có gì gì với em nữa hay không?

- Thưa thầy, chắc chắn không nói thầy cũng biết rồi. Tuổi này mà con chưa lấy chồng thì phải có cái gì chứ làm sao tránh khỏi.

- Vậy tại sao tối nay em lại la lên cho có chuyện?

- Chuyện con với chồng con Hoa thì ai không biết, nhưng con Hoa đồng ý san sẻ tình yêu cho con một cách gián tiếp. Nó làm bộ lơ đi vì nó rất thương con và cũng sợ thằng chồng nó nữa. Nhưng mà tối nay, chồng Hai nghe thầy Sô nói vậy cũng hơi yên tâm, nàng ngả đầu lên vai thầy Sô cố nói thêm:

- Con đội ơn thầy từ bi. Cứu giúp chúng con. Chúng con không bao giờ quên ơn thầy đâu. Sau này thầy nó không chui vô mừng con một cách bình thường. Y hành hạ con như một con vật, con cố cắn răng chịu.

Nhưng tới khi nó cắn vô ngực con thì con thét lên và đạp nó ra ngoài nên ba má con biết và mới xảy ra nông nỗi này.

- À thì ra thế. Em bị nó cắn ở ngay chỗ này à?

Vừa nói thầy Sô vừa rà tay lên ngực Hai. Nàng hơi bẽn lẽn nói:

- Dạ không, ở bên kia.

Thầy Sô cười hì hì, bóp nhẹ nhẹ.

- Thế ở bên này không có đau hả?

Hai trả lời nho nhỏ.

- Dạ không.

Hai vừa nói xong, thầy Sô đã kéo nàng sát vô mình ông rồi. Bàn tay ông cũng đã luồn vô trong mình nàng. Dù trời tối mịt mờ, Hai cũng thấy mắc cỡ một cách kỳ quặc. Nàng không ngờ ông thầy già này lại hành động như vậy, nhưng Hai đâu dám chối từ, nàng để yên cho ông môn trớn và cố dấu mắt trên vai ông. Thầy Sô không dừng ở đây, ông đã kéo mặt nàng lên hôn vô miệng Hai. Bây giờ nàng mới để ý thấy hình như khuy áo của Hoa cũng đã bật tung ra tự hồi nào. Bộ ngực nó nóng hôi hổi tì sát vô cánh tay nàng. Tiếng thầy Sô thì ào ào bên tai Hai:

- Chồng con Hoa chết rồi, bây giờ anh thay thế nó được không.

Hai run rẩy, thì ào ào bên tai thầy Sô:

-Thầy muốn gì cũng được, nhưng đừng cho ai biết nghe thầy.

- Ủ nơi đây đâu có ai ngoài ba đứa chúng mình phải không?

Tiếng Hai yếu ớt:

- Dạ... nhưng mà con Hoa còn mê mê man man thế này thì sao hả thầy?

Thầy Sô kéo ngửa Hoa ra khoang thuyền.

- Bệnh này không có gì đâu. Dù sao cũng phải chờ mặt trời lên mới chữa được. Như thế tối nay lại càng hay phải không cưng.

- Hai nói nho nhỏ trong miệng:

- Dạ, thầy muốn sao cũng được.

Chiếc ghe hơi chòng chành khi thầy Sô ấn Hai nằm ngửa trên thân thể Hoa. Hai không ngờ thầy Sô lột hết quần áo Hoa ra, kéo nó nằm ngửa làm tấm phản cho nàng nằm lên trên. Thân thể nàng bị ép giữa hai khối thịt một cách thích thú. Nàng rên lên trong đêm tối mịt mờ.

- Ô ... ơ ... ơ...

Trong khi đó, Tý đuổi theo Vinh bèn gót. Càng chạy, nàng càng thấy khoẻ khoắn lạ lùng. Còn Vinh có lẽ đã mệt ngất ngư. Cả hai chạy thực lâu, cuối cùng Vinh dừng lại ở một căn chòi lá nho nhỏ, được cất sát trong một lùm cây rậm rạp. Chàng trao thầy ma cho Tý nói:

- Em chui vô đây chờ thầy Sô tới bây giờ. Còn anh phải đi io chuyện khác nữa.

Tý vâng dạ mà không nói thêm một lời nào. Vinh cũng thấy hơi lạ, nhưng chàng không hỏi vì đã quá mệt mỏi rồi, chàng còn phải trở về lo cho Huệ nữa. Khi Vinh đi rồi, Tý ôm thầy ma chui vô căn chòi, nàng cẩn thận kéo những tào lá chung quanh che khuất cửa vô trong. Từ lúc chạy theo Vinh tới giờ, mồ hôi Tý vã ra như tắm. Nàng biết ngay là phản ứng của viên kẹo mà thầy Sô bảo nàng nuốt lúc nãy. Trong người Tý bây giờ như có một cái lò lửa đang cháy bùng bùng. Nàng ước gì có một cây nước đá ôm lấy cho đỡ cơn nóng như thiêu như đốt này. Bỗng Tý nhớ lại lúc nằm trên xác chết dưới lòng huyết. Nàng mừng rỡ, vội vàng nằm nhoài lên thân thể thầy ma. Đúng như ý nàng muốn, hơi lạnh trong tử thi toả ra làm nàng dễ chịu vô

cùng. Tý không còn nghĩ tới y là người sống hay chết nữa, nàng ôm cứng lấy thầy ma như một người tình lâu năm gặp lại và từ từ thiếp đi trong giấc ngủ đầy hoan lạc.

Khi mặt trời vừa lên, Tý cũng vừa thức giấc. Nàng phát giác ra ánh sáng mặt trời làm nàng khó chịu vô cùng, đó là nàng còn nằm trong cái chòi lá kín đáo này. Nhưng khi mặt trời lên ột chút thì Tý hình như không thể nào chịu nổi nữa. Nàng không thể ngờ mình có thể thay đổi một cách kỳ cục như vậy. Chỉ còn một cách duy nhất là ôm lấy cái tử thi mát mẻ này mới có thể sống nổi.

Bỗng Tý để ý tới tấm ván ép kê dưới đất làm tấm phản cho nàng nằm suốt đêm qua. Tý có ý lấy nó che ánh sáng mặt trời lọt qua những khe lá bên trên. Nghĩ vậy nàng làm liền. Nhưng khi vừa lật tấm ván ép lên, Tý mừng rỡ nhìn thấy một cửa hang đen ngòm. Thì ra tấm ván ép này che đi một cái hang bên dưới mà nàng không hay. Tý vội vàng kéo cái tử thi xuống dưới hang, chui vô bên trong. Nàng cũng cẩn thận đặt miếng ván ép lên trên miệng hầm.

Không khí dưới từng đất này làm Tý thoải mái vô cùng. Nhất là cái xác chết toả ra một hàn khí mát mẻ tới tê người. Trong chỗ tối tăm này, nàng mân mê từng lông tay, từng bắt thịt cứng ngắc của xác chết một cách thích thú. Có những lúc Tý đút cả ngón tay ngón chân tử thi vô miệng nàng mút chùn chụt làn âm khí mát mẻ này. Bây giờ, nàng không còn nghĩ cái gì khác ngoài hít những hơi lạnh vào trong cơ thể nữa.

Có lẽ vào khoảng xế chiều, ruột gan Tý bắt đầu cồn cào. Từ tối hôm qua tới giờ nàng chỉ lo tới nhiệt độ trong châu thân. Bây giờ mới thấy cái đói trào tới một cách ác liệt. Nàng không biết thầy Sô bây giờ ở đâu Chính Vinh đã bảo ông ta sẽ tới tìm nàng cơ mà. Lúc trưa, nàng đã mấy lần định trở về nhà, nhưng còn ngại thân thể không một miếng vải, trần truồng như thế này mới phải làm sao. Đến khi đói bụng quá, Tý đánh liều chui ra ngoài, bây giờ nàng mới phát giác ra; ánh nắng mặt trời toả ra một sức nóng ghê hồn, muốn nướng chín da thịt nàng. Tý hoảng hồn bật trở lại xuống dưới hang ngay.

Đến bây giờ mặt trời đã lặn, Tý lại thử một lần nữa, kéo miếng ván ép ngoi lên trên. Không khí ở trên mặt đất vẫn còn nóng như mung lửa. Tuy nhiên cũng không tới nổi như lúc trưa. Tý mừng thầm chui ra khỏi chòi lá.

Cũng ngay khi ấy thầy Sô xuất hiện trước mặt nàng. Tý mừng rỡ chạy ào tới ôm chầm lấy ông ta, khóc nức nở.

- Thầy ơi thầy, sao bây giờ thầy mới tới.

Thầy Sô vòng tay ôm chặt lấy nàng, vỗ về.

- Ta phải đưa hai đứa tới qua về, nên bây giờ mới trở lại được. Con trở vô căn chòi đi át mẻ hơn. Ta có mang thức ăn ra đây cho con nè.

Nói xong, thầy Sô kéo trong bọc ra một con gà trống thiên thực to, đã nướng sẵn. Mùi thịt gà nướng thơm ngào ngạt làm cơn đói của Tý cuộn lên ngay. Nàng chụp lấy con gà xé ra, đút vào mồm nhai nhồm nhoàng một cách thực ngon lành.

Thầy Sô cũng đã dìu nàng ngồi xuống trên miếng ván ép. Mặt trời cũng đã khuất bóng. Gió thổi hiu hiu, vậy mà Tý vẫn thấy nóng nực lạ kỳ. Có lẽ thầy Sô hiểu được điều đó nên thầy cởi áo ngoài, kéo Tý dựa sát vô người ông. Thật là kỳ lạ, da thịt thầy Sô toả ra một hơi lạnh không khác gì một cây nước đá làm Tý dễ chịu vô cùng. Nàng vừa ăn, vừa ép thật sát thân thể vào người ông.

Tới khi ăn no nê, Tý nhìn lại, không ngờ một mình nàng đã ăn hết gần nửa con gà trống thiên thực này. Lúc mới ăn, con gà nướng thơm tho, Tý chẳng để ý gì. Nhưng khi no bụng rồi, Tý mới thấy con gà hình như nướng vội vàng nên phần trong còn sống nhần mà nàng không hay biết gì cả. Những miếng thịt lấy nhay còn máu tươi ửng đỏ bị nàng cắn sặc sỡ.

- Em no bụng chưa, từ giờ ta sẽ cho em ăn uống thật đầy đủ, không lo đói khát gì nữa đâu.

Vừa nói, thầy Sô vừa lôi ra một chai nước trao cho Tý. Nàng vội vã chụp cái chai giữa cổ tu ừng ực. Tý không ngờ chất nước trong chai lại mát mẻ ghê hồn như vậy. Mỗi một giọt nước như một cục nước đá chạy dài khắp thân thể nàng. Bây giờ con người nàng như đi trên mây, lâng lâng và êm ái không sao tả được. Tý vui mừng không sao kể xiết, nàng ôm ghì lấy thầy Sô thì thào:

- Thầy ơi con xin cảm ơn thầy.

Câu nói chưa dứt, miệng nàng đã tràn ngập nụ hôn như thần thánh của thầy Sô ngọt lịm đầu môi. Tỷ trường mình tới, hình như nàng đã đè ngực ông xuống tấm ván ép như mình lên trên thân thể ông một cách cuồng bạo. Bộ ngực căng cứng và đầy ắp từ tối qua vẫn giữ nguyên trạng, đóng đưa trước mặt thầy Sô. Hai tay nàng bầu cứng trên vai ông, ánh mắt mê dại của Tỷ ngắm nhìn xuống khuôn mặt của thầy Sô đờ đẫn.

- Thầy ơi con thương thầy quá đi thôi. Đừng bao giờ thầy xa con nữa nghe thầy.

Thầy Sô mỉm cười, phà vô mặt Tỷ những hơi thở cuộn cuộn hơi ngải mà ông ngậm trong miệng. Chính ông cũng không ngờ được sự công hiệu của loại ngải mê này cấp kỳ tới như vậy.

Trong cuốn sách luyện Nữ Quỷ Dâm Tình, chỉ có dạy pha chế một loại bột để cho người nữ ngủ. Nhưng bây giờ ông nghĩ thêm ra dùng thân cây ngải mê làm ống thổi, và trộn luôn vào loại bột này một loại hoa phấn bay. Loại phấn này là nhụy của một thứ hoa ngải rất nhẹ, khi được thổi ra không khí là lan rộng ra ngay. Phấn có mùi thơm rất dễ ngủ làm cho nạn nhân mê đi trong hoan lạc tuyệt vời. Phấn mê mang bột dâm tình quện trên mặt Tỷ thành từng lớp như mây mù làm nàng run rẩy mê trong cơn khoái lạc ngắt ngảy chưa bao giờ xảy ra trong cuộc đời nàng.

Có lẽ tới giờ phút này, Tỷ không còn biết được thân thể người nằm dưới nàng là ai nữa. Những cơn sóng khoái lạc nổi lên cuộn cuộn làm nàng ngắt ngảy. Thầy Sô đã kéo nàng xuống dưới hằm, đẩy Tỷ nằm đè lên cái thây ma mà Tỷ vẫn tưởng đang ôm ấp thầy Sô trong lòng. Những sóng khoái tình đục ngập tràn đưa Tỷ vào cơn mộng ảo ngắt ngảy tới nỗi thầy Sô đã ra đi mà nàng vẫn không hay biết gì.

Về tới nhà, sự mệt mỏi hiện rõ trên nét mặt thầy Sô làm mấy cô gái làng chơi theo Tỷ qua đây tá tíc phải la hoảng lên:

- Trời ơi, thầy bị bệnh rồi à.

Cúc lẳng sàng nhất, nàng nắm lấy tay thầy Sô dịu vô buồng trong ngay, vừa đi vừa nói:

- Tụi mày lấy dầu nóng cạo gió cho thầy đi. Tao sợ ổng bị trúng gió rồi đó.

Mấy cô gái tíu tít dìu thầy Sô nằm xuống giường, các cô tự động cởi áo, kẻ xoa dầu, cạo gió lung tung. Thầy Sô cứ để yên cho họ muốn làm gì thì làm. Ông cũng cảm thấy mệt mỏi thực sự vì tối qua, quần thảo cả đêm với hai chị em Hai và Hoa. Vừa rồi lại phải luyện Ma Nữ Dâm Tình với Tỷ. Ông cảm thấy xương cốt như nhão ra. Bây giờ được mấy cô gái này kẻ đắp bóp, người cạo gió làm ông cảm thấy dễ chịu vô cùng và giấc ngủ tới với ông thực dễ dàng.

Trong lúc chập chờn, hình như ông thấy những bàn tay vẩy vò trên thân thể ông không còn cạo gió và đắp bóp đơn thuần nữa. Có những tiếng cười khúc khích thực đậm đặc.

6. Chương 6: Chương 6

Khi Thảo và Đình về tới nhà, cả hai vội vàng vô phòng nghiên cứu ngay. Sự nôn nóng tìm hiểu xem trong hộp sắt có cái gì đã làm cả hai người quên ăn quên ngủ.

Trong căn phòng nghiên cứu của Đình có đầy đủ dụng cụ của cả giáo sĩ và phù thủy. Đình đặt chiếc hộp lên một chiếc bàn cổ. Chàng bắt đầu thử hết dụng cụ

này tới dụng cụ khác.

Thảo nhẩn nại đứng bên cạnh Đình xem chàng làm việc. Tới gần tối, Đình mới chịu ngừng tay. Thảo nhìn Đình hỏi:

- Có chút manh mối gì không anh?

Đình im lặng một lúc, nói:

- Không có gì trong chiếc hộp này cả !

Thảo có vẻ nghi ngờ.

- Anh có chắc chắn không?

Đinh thở dài.

- Không phải là anh xét đoán, nhưng tất cả các phương pháp thử nghiệm từ sáng tới giờ đều cho biết, trong cái hộp này không có gì hết.

Thảo hỏi:

- Anh tin tưởng chắc chắn vào những phương pháp anh thử nghiệm hay sao?

Đinh nói:

- Vấn đề không phải là tin hay không tin, mà là kết quả thử nghiệm cho thấy như vậy?

Thảo nói:

- Bây giờ chúng ta không bàn về chuyện đáng tin hay không của kết quả thử nghiệm bằng những phương pháp vừa rồi, mà là anh có chắc trống chiếc hộp đó không có gì phải không?

Đinh lưỡng lự nói:

- Nếu trong hộp sắt này không có vật gì, nhưng lại chứa đựng một sức mạnh phi thường thì sao?

Thảo nhìn chiếc hộp nói:

- Tại sao chúng ta không thử bằng một phương pháp trực tiếp hơn. Phương pháp này rất đơn giản, vì chúng ta sẽ nhìn thấy tận mắt ngay những gì chứa trong chiếc hộp sắt này liền.

Đinh hết hoảng hỏi:

- Bộ em tính mở chiếc hộp này ra hay sao?

Thảo gạt đầu:

- Đúng vậy, anh không nghĩ là phương pháp này vừa dễ dàng vừa hữu hiệu à?

Đinh lắc đầu.

- Bây giờ chưa phải lúc đâu, anh còn muốn thử lại một lần nữa. Chỉ khi nào bí lắm rồi chúng ta mới nên mở nắp hộp này ra thôi.

Thấy Đinh có vẻ rất cương quyết và tin tưởng vào quyết định của mình nên Thảo không nói gì nữa. Vừa lúc đó có tiếng ai gõ cửa. Đinh ngạc nhiên nói:

- ủa, ai tới đây vào giờ này kìa.

- Để em ra mở cửa.

Nói xong Thảo bước ra nhà ngoài ngay. Nàng mở cửa và thấy một người thanh niên trao cho nàng một lá thư, nói là của thầy Sô gửi cho Đinh. Thảo cảm ơn,

mang bức thư vô cho Đinh coi. Đinh hấp tấp bóc thư ra đọc Những đường nhăn trên trán chàng nhúu lại làm Thảo tò mò hỏi:

- Thầy Sô nói cái gì trong thư vậy anh?

Đinh ra ghế sa lông ngồi im lặng một lúc mới trả lời:

- Thầy Sô cho biết hai tên trao chiếc hộp này cho anh. tối hôm đó đã chết rồi, bảo anh phải cẩn thận.

Thảo hỏi hộp hỏi:

- Có chuyện gì vậy? tại sao họ lại chết.

- Trong thurnói cả hai cùng tự bóp cổ chết. Sau đó bạn bè tính lén mang đi chôn thì bị cảnh sát tới, đem cả hai cái xác ấy đi. Nhưng ngay sau đó, một trong hai người chết ấy lại hiện về tính giết một cô gái, cô này là người có mặt ở chỗ hôm tên Phu và Cư trao chiếc hộp sắt cho anh, nhưng cô ta may mắn được thầy Sô cứu kịp.

- Tại sao hai người đó lại tự bóp cổ tới chết được?

Đinh lắc đầu nói:

- Không hiểu, có lẽ không phải hai người đó tự tử đâu Hơn nữa, tự tử bằng cách tự bóp cổ mà chết lại càng vô lý hơn!

- Như vậy có nghĩa là họ bị giết.

- Theo lời thầy Sô cảnh cáo trong thư, cái chết của họ có thể là do một sức mạnh vô hình nào đó của tà ma chủ mưu, chứ không phải người.

Sắc mặt Thảo có vẻ trầm trọng.

- Thí dụ như hồn ma phải không?

Đinh gật đầu nhẹ. .

- Có thể là như vậy.

Thảo ngáp ngừng nói:

- Ý thầy Sô là chúng ta phải coi chừng con ma trong cái hộp sắt này à?

- Anh cũng nghĩ như vậy.

- Nhưng mà cho tới nay, chúng ta vẫn chưa có bằng chứng nào là trong chiếc hộp sắt này có cái gì cả. Làm sao để biết có hồn ma trong chiếc hộp sắt này?

- Em nói như vậy là vẫn có ý muốn mở chiếc hộp này ra phải không?

Thảo gật đầu.

- Có lẽ đó là một phương pháp duy nhất có thể biết được trong đó có gì.

Đinh nói:

- Anh không đồng ý cách thức này, vì nếu mở chiếc hộp sắt này ra rồi, chúng ta không thấy có gì trong đó thì phải giải thích làm sao?

Thảo nói.

- Ít nhất cũng chứng minh được những phương pháp anh vừa thử nghiệm cả ngày nay không sai. Đinh lắc đầu.

- Lý luận như vậy không khoa học chút nào cả.

Thảo mỉm cười.

- Em không biết anh là nhà Linh Hồn Học hay là một Khoa Học Gia.

Đinh ngả lưng dựa hẳn vô ghế, nói:

- Khoa học và linh hồn học bề ngoài hình như trái ngược nhau. Nhưng thực ra nó cũng có những điểm tương đồng. Người thường không hiểu mà thôi. Anh lấy một thí dụ; những người có cảm giác thứ sáu có thể cảm ứng việc gì xảy ra cách xa hàng trăm cây số. Đó là chuyện huyền bí cho tới nay vẫn chưa ai giải thích nổi.

Thảo lại mỉm cười, nói:

- Em biết anh muốn nói cái gì rồi. Nhưng ai chứng minh được sóng điện não là cái gì?

Đinh nói:

- Trên cơ bản, loài người đã phát giác được cảm ứng tâm linh. Tất cả đã biết sóng điện não tồn tại rồi, nhưng chưa ai hiểu tường tận mà thôi.

Thảo hỏi:

- Anh cho rằng sóng điện não thuộc về khoa học hay linh hồn học?

Đình sửa tay như không đồng ý với Thảo, chàng nói:

-Tại sao em có tư tưởng hẹp hòi như vậy. Em nhất định phải tách rời khoa học và linh hồn học ra làm hai mới được hay sao?

Thảo cười khanh khách.

- Tại em là đàn bà nên không thể quảng đại như các anh được. Đâu cho ra đó mà thôi.

Đình giơ hai tay lên trời thở dài.

- Anh hết ý, hôm nay như vậy là tạm đủ rồi, em về nhà nghỉ cho khoẻ mai còn đi làm.

Thảo gật đầu đứng dậy

- Em cũng nghĩ như vậy đó.

Nói xong, nàng ôm lấy chiếc hộp sắt bước ra khỏi phòng. Đình ngơ ngác một chút, chàng chạy theo giựt lại chiếc hộp trong tay Thảo.

- Em để chiếc hộp lại đây chứ, mang đi đâu vậy?

Thảo ôm nghi lấy chiếc hộp, không cho Đình giựt về nàng la lên:

- Anh đã nghiên cứu rồi mà, sao không cho phép em mang về chứ.

Đình hốt hoảng nói:

- Em có biết là nó nguy hiểm lắm hay không?

Thảo hứ một tiếng.

- Thế anh không nhớ ai đã trấn áp được chiếc hộp này hôm trước hay sao? Nếu không có em, nó đã nhảy mất tiêu rồi, bộ anh giữ nổi hay sao?

Đình ú ớ nói:

- Anh biết chứ, nhưng em phải hiểu là đã có hai mạng chết vì nó rồi. Chúng mình đâu có thể coi thường được.

Thảo hất mặt nói:

- Không phải anh đã nghiên cứu chán rồi hay sao?

- Có tìm ra được cái gì không?

Tuy nhiên, những phương pháp anh đã xử dụng cho thấy như vậy, nhưng vì vậy mà bỏ cuộc thì đâu phải là tinh thần khoa học nữa. Lại càng trái ngược với tinh thần linh hồn học hơn nữa.

Thảo im lặng một lúc, nàng trầm giọng nói:

- Nếu anh thật sự muốn nghiên cứu thì phải để em mang về. Em không có thấy chiếc hộp sắt này xuống biển xuống sông đâu. Vì chúng mình đã không làm gì

được thì phải nhờ tới những người inh hơn mới được Mắt Đình sáng lên, chàng hỏi thực nhanh:

- Em tính nhờ sự phụ em. Thầy San giúp chúng ta à?

Thảo gật đầu.

- Có lẽ phải như vậy thôi, ông ta có nhiều kinh nghiệm. Chiếc hộp sắt này không khó đối với ông ấy đâu.

Tự nhiên Đình lại tỏ ra do dự. Thảo hỏi ngay:

- Bộ anh không tin tưởng ở tài nghệ của sư phụ em sao?

Đình hấp tấp trả lời. . .

- Không... không phải đâu.

- Nếu vậy còn do dự gì nữa, chúng ta đi kiểm sư phụ em đi thôi.

o o o

Đêm đã khuya, thầy San đang ngồi thiền trước bàn thờ Tổ. Hai mắt ông mở to nhìn lên chiếc Bùa Thần đang xoay tròn càng lúc càng mau. Đã hơn trăm ngày rồi, chiếc bùa bắt đầu cử động theo ý ông tưởng. Vận tốc của chữ bùa còn phải di chuyển mau hơn nữa mới có thể phát ra âm thanh và đi tới việc chuyên chở tư tưởng và hồn phách ông đi vào cõi siêu hình theo pháp quán âm của trời đất.

Pháp môn này ông đã định tu luyện từ hồi thượng sư trưởng môn Nguyễn Lành còn tại thế. Vậy mà cứ chần chừ mãi cho tới nay mới có thì giờ và cơ hội để tu luyện. Ông còn nhớ, trong những lời nói sau cùng ngày thượng sư trưởng môn về trời, ngài nói:

- Bằng bất cứ giá nào, con phải luyện cho thành pháp môn này, vì Bùa Thần là một trong những linh bùa tối thượng của môn phái. Nó sẽ khai tâm, mở trí cho con đi vào nơi siêu thoát. Ở đó, con sẽ gặp tất cả các tutướng và quyền phép của các bậc tổ sư thời trước của môn phái mình. Nhưng phải nhớ một điều, coi chừng lạc lối, vì từ trước tới nay, nhiều kẻ đã trở thành ma đạo khi lạm dụng Bùa Thần cầu danh lợi. Chính ta cũng chưa luyện được Bùa Thần vì còn e ngại chưa kèm chế được bản thân.

Hơn ai hết, thầy San biết mình bây giờ đã đủ kinh nghiệm và bản lĩnh tu luyện linh bùa này, nhưng vẫn còn e ngại cho tới nay, cũng chỉ vì biết rằng; sau khi nắm quá nhiều quyền phép trong tay, có thể trở thành cao ngạo mà lạc lối như lời khuyến cáo của sư phụ.

Mấy tháng trước đây, khi bấm quẻ; thầy San bắt giác giật mình; biết được một tai kiếp lớn sắp xảy ra, và với khả năng hiện có của mình, chưa chắc ông đã làm gì được. Cực chẳng đã, ông bắt buộc phải đem linh bùa ra tu luyện.

Qua một trăm ngày, thời gian căn bản phải tu luyện liên tục hằng đêm, để có thể tưởng cho chiếc linh bùa tự chuyển động trên không mà không cần phải vẽ ra giấy nữa. Thầy San mừng thầm, từ đây ông có thể thử thả hơn trong việc tu luyện linh bùa này. Đã có nhiều sư huynh đệ phải bỏ cuộc cũng vì trong một trăm ngày đầu không giữ được liên tục hằng đêm tu luyện. Những người này vĩnh viễn không bao giờ có thể tu luyện với Bùa Thần nữa; vì bất cứ ai cũng chỉ có thể làm một lần thôi. Nếu thất bại, kể như không có duyên với pháp môn này rồi. Nhiều người thất bại, đã thử lại nhiều lần, nhưng họ đều hoài công vô ích, linh bùa không bao giờ chuyển động nữa. Kể như bùa đã bị “chai” !

Thời gian thứ nhì để làm cho linh bùa phát ra tiếng kêu vi vu trên không, không có hạn định, còn tùy vào tâm chí và căn duyên của kẻ tu luyện. Nhưng không bắt buộc phải tu luyện liên tục hằng đêm như một trăm ngày đầu. Và cũng chẳng ai dám luyện liên tục như vậy vì có thể đi tới tình trạng điếc tai hoặc não loạn thần kinh rất dễ dàng. Những âm thanh của linh bùa phát ra trong đầu óc ở vào một lần sóng siêu âm của não bộ, người thường không thể tiếp nhận vội vã được, cần phải có một thời gian dài.

Mấy ngày nay, linh bùa đã quay tít trên không làm cho thầy San rất khoan khoái. Ông có thể yên tâm chắc chắn là thành đạt trong việc tu luyện chiếc linh bùa

này. Có như vậy mới không phụ lòng kỳ vọng của sư phụ vào ông khi còn sanh tiền.

Đang cố tưởng cho linh bùa quay thực nhanh để đủ sức phát ra âm thanh. Bỗng thầy San nhíu mày, chiếc linh bùa tự nhiên giảm tốc độ và muốn nhào xuống.

Ông bấm độn và thở dài, ngưng luyện. Chẳng mấy chốc, có tiếng chuông reo. Thầy San đứng dậy ra mở cửa. Ông thấy Thảo và một thanh niên lạ mặt đứng đó,

nhưng ông đã không để ý gì tới những người tới thăm ông vào đêm khuya như thế này, vì mắt ông đang dán vô chiếc hộp sắt Thảo ôm trong lòng.

Thảo rụt đầu, cười khúc khích hỏi:

- Thầy chưa ngủ hả?

Thầy San thở dài.

- Đã biết là con sẽ tới đây làm sao thầy đi ngủ được!

Thảo le lưỡi làm duyên rồi quay về phía Đình nói:

- Thưa thầy, đây là anh Đình, bạn con. Anh ấy cũng là một người say mê nghiên cứu về linh hồn học.

Thầy San mỉm cười, nói:

- Ông Đình vô phúc có con bạn gái như con, thầy e rằng có ngày linh hồn ông ấy cũng bị con bắt nhốt vô âm ty thôi.

Thảo cười khúc khích, nói với Đình:

- Đây là sư phụ em, phép thuật thần thông nhưng ăn nói chẳng bao giờ nghiêm chỉnh chút nào. Thầy San cười ha hả.

- Bộ con chưa ngán sự nghiêm nghị và tính cổ hủ của cha con hay sao!

Thảo lắc đầu:

- Thưa không, cha con đã thay đổi rất nhiều rồi. Nhất là khi con đủ hai mươi một tuổi thì ông...

Thầy San xua tay, lắc đầu nguầy nguậy.

- Thôi... thôi, đừng nói về người sư đệ này của tôi nữa.

Rồi không để Thảo trả lời, thầy San từ từ quay vô nhà. Đình và Thảo theo sau ngay. Vừa đi ông vừa nói:

- Ông ta là người tốt, cũng là người cha tận tụy với con cái lắm. Ông ấy luôn luôn ngăn cản con tìm hiểu về linh giới, chỉ vì muốn tốt cho con thôi. Hơn ai hết, ông ta hiểu đó không phải là việc đơn giản. Con có biết không?

Khi vô tới nhà trong, thầy San quay lại, mắt ông lại đắm đắm nhìn vô chiếc hộp sắt.

Thảo thấy vậy, lắc chiếc hộp nói: .

-Thưa thầy cái hộp này kỳ cục lắm. Nó nhảy được như một con cóc ấy.

Thầy San “hừ” một tiếng, nhăn mặt.

Một chiếc hộp biết nhảy mà con đã lấy làm lạ à Con có biết Tôn Hành Giả xưa kia chỉ lộn mèo một cái là đã đi xa hàng vạn dặm.

Thảo cười hì hì.

- Thưa thầy, chuyện Tây Du Ký là tiểu thuyết hoang đường thôi mà, hơi đầu mà tin.

Thầy San trợn mắt hỏi:

- Con dám khẳng định là không có Tôn Hành Giả thực hay sao. Con dám nói không có một cái lộn mèo đi được vạn dặm à. Con biết được bao nhiêu về khả

năng tiềm ẩn của vũ trụ?

Thảo ngơ ngàng nàng không thể nào ngờ được sư phụ mình lại có thể nói về những hiện tượng khoa học như thế. Nhưng Đình lại hỗn hờ nói:

- Thầy nói rất có lý. Sự hiểu biết của loài người về vũ trụ có giới hạn. Thậm chí có một loài sinh vật nào như loài người sống ở các hành tinh khác hay không cũng chưa ai biết, chỉ đoán ầu đoán tả thôi.

Thầy San mỉm cười, nói:

- Tư tưởng về vũ trụ của anh Đinh rất chính xác. Cái đáng thương của loài người không phải là chỉ vô tri mà là cái vô tri cộng với sự tự đại nữa.

Thảo xen vô, nói:

- Thưa thầy đừng bàn tới vũ trụ nữa, nó to lớn quá Xin thầy cho Phép con hỏi về sự bí ẩn, trong cái hộp sắt này thôi.

Thầy San cười hìhì, lấy chiếc hộp từ trong tay Thảo, đưa lên ngắm ngía một lúc. Mắt ông mở to tới trợn ngược, có lúc lông mày nhíu lại rồi thủng thẳng nói:

- Nếu không có tấm bùa, chiếc hộp tầm thường này không giữ nổi con ma nữ đâu.

- Có một cô ma nữ trong chiếc hộp đó sao. Thấy đã chắc chắn điều ấy rồi à?

Thầy San gật đầu.

- Con không tin sao?

Thảo chưa kịp trả lời. Đinh đã nói:

- Thưa thầy, vấn đề không phải là tin hay không tin, mà chúng con muốn biết bằng chứng cụ thể mới có thể hiểu là cái gì chứa đựng trong chiếc hộp sắt này.

Thầy San nhìn Đinh cười hì hì, hỏi:

- Đó là nhận định của anh trong tinh thần khoa học và linh hồn học hả?

Đinh gật đầu.

- Dạ.

Thầy San lắc đầu.

- Nhưng anh có biết, ở thế gian này có nhiều sự việc xảy ra mà không bao giờ tìm được bằng chứng hay không?

Mắt Đinh sáng lên.

- Thưa thầy, như hồn ma chẳng hạn phải không?

- Có thể nói như vậy cũng được. Có rất nhiều người chưa trưởng thành đã tiếp xúc được với linh giới. Cũng có rất nhiều người cả đời tận tụy nghiên cứu, học hỏi

về cõi vô hình mà không có kết quả gì. .

Thảo nóng lòng lên tiếng.

- Quý vị đã nói hết chưa?

Thầy San nhìn Thảo hỏi:

- Con muốn gì? Mở chiếc hộp này ra coi chẳng? Thảo hỏi lại:

- Sư phụ có đồng ý làm như vậy không?

Thầy San cười hề hề.

Dù cho không tán thành, ta cũng biết các con định mở nó ra từ lâu rồi.

Thảo hớn hở nói:

- Đó là phương pháp dứt khoát thôi.

Thầy San lắc đầu.

- Ta lại nghĩ khác. Chẳng những không mở chiếc hộp này ra, mà lại còn phải tìm thêm một chiếc hộp khác bắt giữ một con ma đực nữa, rồi bỏ chung chúng vào một chiếc hũ mới yên thân được.

Đinh ngăn người hỏi:

- Như vậy là còn một con ma nữa. Nó có liên hệ gì tới con ma nữ trong chiếc hộp sắt này không ạ?

Thầy San nói:

- Quan hệ rất thân thiết. Nó là một con ma dữ ngoài sức tưởng tượng của con người.

Đinh nín thở hỏi:

- Tại sao thầy biết?

Thầy San cười hì hì, nheo mắt nói: .

- Thiên cơ bất khả lậu...

Thảo nhún nhảy, la lên:

- Con không chịu, cái gì thầy cũng nói thiên cơ, thiên cơ là cái gì chứ. Thầy biết được tại sao không cho chúng con biết?

Thầy San vẫn cười hề hề, ông biết tánh tình ngang bướng của người nữ đệ tử bé bỏng này. Ông từ từ nói:

- Thiên cơ là thiên cơ, có nói ra các con cũng không hiểu. Tuy nhiên, đó chỉ là vấn đề thời gian, chứ không phải tuyệt nhiên phải giữ kín mãi. Bây giờ các con về đi. Chuyện cái hộp này thầy sẽ tính cho, nhưng phải ăn chay trường một trăm ngày rồi hãy trở lại gặp thầy. Trong thời gian đó, đừng làm gì khác, nếu cãi lời thầy, e rằng các con không có dịp nhìn lại mặt ông thầy già này một lần nữa đâu.

Nói xong, không để cho Thảo và Đinh có nhận lời hay không. Thầy San với trên bàn thờ lấy hai đạo bùa trao cho Đinh và Thảo mỗi người một lá rồi nói tiếp.

- Khi bắt đầu ăn chay, các con đốt đạo bùa này uống trước đã, và đúng một trăm ngày sau, trở lại đây để biết cái gì là thiên cơ như con hằng ao ước. Bây giờ thầy còn phải tiếp tục luyện Bùa Thần thêm một canh giờ nữa, nếu không mệt lắm rồi.

Thảo và Đính cầm lá bùa trong tay, trở về với những niềm vui chưa trọn vẹn. Tuy nhiên, ít nhất cũng đã tìm được một hướng đi mới có nhiều hy vọng khả quan.

7. Chương 7: Chương 7

Hoa thờ thần đi dọc theo ruộng mía bên nhà. Những bụi mía vươn cao xanh um thực tốt. Nàng. nhớ lại những đêm trăng sáng cùng chồng nàng, hồi đó còn là bồ của chị Hai, cùng nhau lén lút ra đây tình tự. Quả thực là số trời. Đúng lúc đám cưới chị Hai với chồng nàng gần kề thì đúng một cái, Hoa lại có bầu với anh ấy. Chị Hai điên lên, nhưng ván đã đóng thuyền còn làm sao hơn được nữa. Đúng là tình chị duyên em.

Ba má Hoa cũng không thể nào nói năng gì được, vì chồng nàng hồi đó là cột trụ trong gia đình này. Mặc dù anh ấy chỉ là người làm công, nhưng sự thực thì từ ao cá tới ruộng lúa đều do một bàn tay anh ta tạo thành. Khởi đầu là một anh chàng đi cày thuê, chồng nàng cần mẫn ngày đêm dựng lên sự nghiệp cho gia đình nàng. Vai vế anh ta đã chuyển thành người quản gia lúc nào không ai hay, vì chị em Hoa chân yếu tay mềm, chỉ có thể là người phụ giúp một chút ít thôi chứ làm sao gánh vác được những công việc nặng nhọc đồng ánh như vậy. Do đó khi anh ta cặp với chị Hai nàng đã chẳng làm ai ngạc nhiên. Có lẽ cả hai bên đều có chút lợi dụng nhau trong mối tình của cô chủ này. Thực đúng với câu:

Người ta đi cấy lấy công.

- Tôi đây đi cấy lấy cô chủ nhà!

Nhưng sự việc không dừng lại ở đây. Chồng Hoa đã lại đi thêm một bước nữa trong mối tình cô chủ vườn và anh làm công. Để rồi tạo nên mối tình tay ba đầy

sóng gió.

Chính Hoa cũng không ngờ được sự việc xảy ra kỳ cục như vậy! Nàng đâu có biết gì về dã tâm của Minh. Lúc nào Hoa cũng coi anh ta như người anh rể của nàng từ lâu rồi. Nàng còn nhớ thực rõ trưa hôm ấy, chị Hai chèo ghe giao mía ấy vừa mía ở chợ Xóm Chùa. Hoa ở nhà phụ với Minh cột những bó mía sẵn sàng cho chị Hai chở đi. Còn ba má nàng cũng quá giang chị Hai lên Saigon đi chợ Tết.

Hôm ấy trời nắng chang chang, không có một chút gió nào. Làm việc từ sáng tới giờ mồ hôi đã thấm ra ướt hết áo, còn Minh thì ở trần tròng trực, những bắp thịt nổi lên cuộn cuộn khi anh ta vác những bó mía tới cho Hoa cột. Lúc đầu Hoa cũng chẳng để ý chút nào. Nhưng khi về nhà lấy cơm, nàng đã đi tắm một chút và không hiểu tại sao lúc ngồi ăn cơm với Minh thì lòng nàng tự nhiên lại rạo rức. Cái nhìn của nàng vô thân thể Minh không còn được tự nhiên nữa. Nàng cảm thấy như mình đang lén lút làm một điều gì tội lỗi thì phải.

Không hiểu Minh có đoán được những ý nghĩ ấy của nàng hay không, nhưng sao kỳ cục quá. Hôm nay anh ta lại tỏ ra thân mật và gần gũi nàng hơn mọi lần. Minh đã sê chén cơm sau cùng của chàng cho Hoa một nửa vì vô tình nàng nấu ít cơm quá, hai người ăn không đủ Hoa đã cười khúc khích bảo Minh:

- Anh Hai ăn đi mà, nhường cho em làm chi, Minh cười hì hì, nói:

- Đâu có được để cô em gái mình đói làm sao cho đành.

Nàng đã liếc Minh một cái thực dĩ vì câu nói ồm ồm dễ thương ấy. Ai ngờ anh chàng lại thực bạo phổi, đưa tay vuốt má Hoa một cái làm nàng mắc cỡ muốn chết. May mà cả nhà đi vắng và nơi đây đồng trống không có ai, nếu trước mặt mọi người mà Minh làm như vậy không biết nàng phải làm sao. Lúc ấy người Hoa nóng ran, nàng nắm lấy tay Minh định kéo ra thì đâu có ngờ Minh lại nhân cơ hội gần gũi ấy kéo ngay Hoa ngã vào lòng anh ta. Hoa còn đang lúng túng thì cánh tay như thép nguội ấy nửa đùa nửa thực khép chặt chung quanh nàng. áo Hoa tung ra, trời nóng nực nên nàng không mặc áo lót, bộ ngực trần trụi vươn ra trắng ngần một cách tai hại. Minh đã vội vàng cúi xuống dụi mặt vô vùng da thịt căng cứng ấy làm Hoa tê người đi một cách man dại. Lúc đầu nàng vùng vẫy, cầu véo Minh dữ dội, nhưng sau chẳng thấy thấm thấp gì làm Hoa bật khóc. Minh đã dỗ dành nàng cả buổi trưa hôm ấy và cuối cùng chàng đã làm nàng phải phì cười về những cử chỉ ngây ngô thực dễ thương của một anh chàng khờ khạo.

Chính Hoa cũng không hiểu tại sao ngay sau đó, nàng lại xà vào lòng Minh một cách dễ dàng như vậy. Và Hoa lại càng thực dễ dãi để bàn tay Minh mò mẫm xa hơn hồi trưa mà nàng không còn phản kháng như lúc trước nữa.

Kể từ đó, cứ mỗi lần chị Hai vắng mặt là chính Hoa tạo cơ hội cho Minh gần gũi nàng. Thế rồi chuyện gì tới đã phải tới. Một hôm, khi đốn gần hết ruộng mía, chỉ còn lại vài rẫy sau cùng. Chị Hai về trước để chuan bị ghe cho ngày mai giao mía, chỉ còn lại một mình Minh và Hoa ở ngoài ruộng. Minh đã kéo nàng nằm xuống giữa hai luống mía trên manh chiếu nhỏ trải lúc trưa ba người ăn cơm. Lúc đầu nàng còn thích thú với trò chơi ái tình lén lút ấy, nhưng khi chiếc quần lót của Hoa bị kéo tuột ra làm nàng hoảng hốt thì đã trễ mất rồi. Thân hình vạm vỡ của Minh đè lên mình nàng như một hòn núi không thể nào lay chuyển được nữa. Hoa

đã phải cắn chặt môi chịu đựng những đau đớn thấu trời xanh, hậu quả của một cuộc tình vụng trộm.

Nhưng bù lại, những ngày sau đó là sự mê mẩn của xác thịt đã làm Hoa ngây ngất trong tình yêu mù quáng và tội lỗi này. Cho tới khi Hoa biết mình có bầu, nàng đã khóc hết nước mắt. Minh nói sao cũng không được, chị Hai có vé nghỉ ngờ gạn hỏi mãi mà không thể nào Hoa nói năng gì được.

Hôm sau Minh phải lén tiếng, chàng đã thú thực kết quả của cuộc tình lén lút này. Chị Hai nổi điên lên, nhưng không ngờ khi ấy Minh rầu rĩ nói sẽ tự tử để cho yên chuyện thì tình thế xoay chuyển bất ngờ ngay. Có lẽ chị Hai còn thương Minh ghê gớm nên mới phải san sẻ tình yêu cho Hoa. Hơn thế nữa, nếu trong gia đình này không có Minh, sự việc sẽ ra ra? Công việc đồng áng ai là người cai quản được. Cuộc sống của cả gia đình sẽ lâm vào tình trạng bi đát ngay lập tức. Bởi vì trong quá khứ, những ngày Minh đau ốm, gia đình nàng đã phải mượn nhiều người làm nhưng không ai có thể cang đáng được. Vậy mà số tiền trả công thợ còn trội hơn cả tiền hoa lợi thu vô nữa mới đáng nói. Có lẽ đây cũng là một yếu tố quan trọng để Hai phải ép bụng nhường lại người yêu cho em mình.

Tuy nhiên, Hoa cũng biết thân biết phận, nên nàng cũng không hẹp hòi gì khi biết Minh vẫn còn lẹo tẹo với

chị Hai, và nhiều khi nàng còn cố tạo những dịp cho Minh gần gũi chị Hai mình. Nhất là khi cái bụng Hoa căng to lên vì gần tới ngày sanh nở. Hoa đã có lần đẩy chị Hai vô lòng Minh ngoài đồng, nửa đùa nửa thực, nói:

- Tối nay em giao lại anh Minh cho chị Hai ngủ ở ngoài ruộng đó. Ông ấy làm em mệt mỗi quá rồi, chịu không nổi nữa đâu.

Minh cười hì hì và hôm đó hai người trở về nhà thực khuya. Những ngày Hoa sanh đẻ, nàng biết Minh đã mò mẫm vô phòng chị Hai và chị nàng hình như cũng cho đó là điều không có gì quá đáng, bởi vì khi câu chuyện của Hoa chưa vỡ lở, Minh cũng đã mò vô phòng Hai nhiều lần, gần như công khai và được sự chấp thuận của tất cả mọi người trong gia đình.

Mối tình tay ba này tuy không ai nói ra, nhưng cũng đã ngầm mặc nhiên công nhận ngay từ đầu rồi. Nhất là khi Hoa sanh con, chỉ được vài ngày là thằng bé vắn số qua đời.

Sáng nay lững thững đi dọc theo bờ sông, men ra ruộng mía rậm rạp này làm Hoa liên tưởng tới những ngày qua như một giấc mộng. Nàng nhớ lại cái chết của Minh và chuyện tối hôm qua trên chiếc ghe tam bản, giữa thầy Sô, chị Hai và nàng. Thật tình ông thế nào tưởng tượng được. Cả hai cùng chấp nhận ân ái cùng một lúc với thầy Sô như vậy trước mặt nhau. Lúc trước với Minh, dù cho là hai chị em lấy chung một chồng, cũng chưa có bao giờ có cử chỉ gì suồng sã trước mặt nhau. Vậy mà tối qua, cả hai cùng rên rỉ, cùng quần quai trong vòng tay một người xa lạ một cách nhiệt tình dăng hiến như vậy mới kỳ cục.

Nàng nhớ thực rõ, khi hai chị em bị con ma rượt, bỏ cả thầy ma của Minh, chạy bán sống bán chết. Tới khi hoàn hồn thì chị Hai nhất định đòi trở lại đem xác Minh đi Ai ngờ tới nơi đã thấy con ma đó đang ăn thịt cái xác của Minh ngay trong huyết đạo mới đào và lần này, Hoa đã bị xỉu đi không còn biết gì nữa. Tới khi nàng tỉnh dậy đã thấy thân thể trần truồng, nằm trong vòng tay thầy Sô trên chiếc ghe tam bản của mình và bên cạnh là chị Hai đang ân ái với thầy Sô một cách cuồng nhiệt.

Ngay khi thấy cảnh ấy, nàng đã định la lên, nhưng chân tay rời rã, sức lực yếu đuối chẳng khác gì con cua mới lột, nên đành nằm yên ngắm nhìn hành động lạ

lùng của chị Hai. Chỉ vài phút sau, cả chị Hai và thầy Sô cùng nhìn thấy nàng tỉnh dậy một lượt. Chị Hai hình như không để ý gì tới hành động dâm loạn của bà ta,

chị ôm chầm lấy Hoa mừng rỡ tới rưng rưng nước mắt. Chị nói:

- Lạy Trời lạy Phật, em con đã tai qua nạn khỏi rồi.

Rồi chị Hai lại ôm lấy thầy Sô mà nói:

- Con xin cảm tạ ơn thầy cứu mạng chị em con.

Bây giờ em con đã ạnh rồi. Chúng con dù có phải làm thân trâu ngựa hết kiếp này hầu hạ thầy cũng cam lòng. Nghe chị Hainói, Hoa thật hoang mang. Thừa chính

thầy Sô lại là người ân nhân của cả hai chị em trong lúc thập tử nhất sinh đó hay sao. Nhưng cái cảnh trước mắt này là thế nào. Hoa còn đang hoang mang thì thầy

Sô đã mỉm cười bảo chị nàng:

- Cô này còn yếu lắm, để ta hà hơi một lúc nữa xem sao.

Chị Hai có vẻ ái ngại nói:

- Thầy có mệt lắm không, phải nghỉ một lát cho lại sức đã chứ. Bề gì thì em con cũng đã tỉnh rồi. Thầy Sô lắc đầu nói:

- Nếu tôi không cố một chút nữa, e rằng con nhỏ này lại ngất xỉu đi nữa bây giờ, hồn nó mới nhập thể, coi vậy mà chưa yên đâu.

Nói xong, thầy Sô cúi xuống hôn lên môi Hoa một cách cuồng nhiệt. Nàng thấy toàn thân rung động thực sự Những cảm giác tê chôn chạy dài khắp thân thể.

Hai bàn tay thầy Sô lúc ấy cũng xoa bóp khắp châu thân Hoa, không chừa một chỗ nào. Hoa cảm thấy thực rõ những bất thỉnàng cương cứng lên theo những ngón tay kỳ diệu ấy của thầy Sô.

Nàng bắt đầu hiểu hoàn cảnh hiện thời, nhưng cũng không khỏi mắc cỡ vì cách chữa trị kỳ cục của ông thầy già này. Trong lúc ấy, có lẽ Hai đã đọc được ý nghĩ trong đầu Hoa, nàng ghé sát tai Hoa thì thầm:

- Tối qua, nếu không có thầy Sô tới kịp thời thì cả hai chị em mình đã bỏ mạng với con ma cái kia rồi. Và cả đêm thầy Sô đã tiếp sức cho em, gọi hồn nhập xác,

nếu không giờ này em đã là kẻ mất trí từ lâu rồi: Em đừng nghĩ ngợi bậy bạ nghe.

Bấy giờ Hoa mới vỡ lẽ ra là thế. Mà quả thực, chỉ vài phút sau, Hoa cảm thấy khoẻ khoắn lạ lùng, nàng đã để ý không phải thầy Sô hôn lên môi nàng như những lần Minh làm tình với nàng. Hình như ông đang ngậmhắn lấy miệng Hoa, thổi qua cổ họng nàng những làn hơi lạnh khủng khiếp làm Hoa tỉnh hẳn người.

Nhưng hai bàn tay ông thì ngược lại. Chúng di động thoả bóp bên ngoài làm thân thể nàng nóng lên thấy rõ. Hoa bắt đầu cử động được một cách yếu ớt trong tiếng rên rỉ đã bật ra khỏi cửa miệng. Lúc ấy thầy Sô đã ngưng lại. Quay sang chị nàng, ôm lấy Hai, kéo hẳn cái thân thể trắng ngần, nõn nà ấy vô lòng mơn trớn vầy vò một cách thực hung bạo. Khác hẳn với những ve vuốt nhồi bóp nhẹ nhàng như trên thân thể nàng vừa rồi.

Lúa ấy Hai thở hồng hộc, đón nhận những ái ân cuồng bạo của thầy Sô trên da thịt trần truồng, trong nắng ban mai đang le lói xuyên qua những tào dờ nước phủ kín con thuyền. Cảnh tượng trái khoáy này không thể nào Hoa hiểu nổi trong lúc ấy. Nhưng bây giờ thì nàng đã vỡ lẽ ra lý do những hành động bạo dâm cuồng loạn ấy tác động nhưthế nào vào cơ thể con người trong những lúc đứng cheo leo trên bờ vực thẳm của tuyệt vọng và sợ hãi.

Hoa nhìn ra giòng sông về hướng nhà thầy Sô. Nàng nong đợi bóng dáng con thuyền tam bản mà thầy Sô đã mượn để trở về nhà ngày hôm qua.

- Em ra đây đón thầy Sô à?

Hoa giật mình quay lại vì câu hỏi của chị Hai sát ngay bên tai, nàng bẽn lẽn nhìn chị, trả lời:

- Dạ, ông nói thế nào sáng nay cũng tới thăm tụi mình phải không chị?

Hai gật đầu.

- Chị cũng mong như vậy.

Hoa lén lỉnh nhìn chị, hỏi:

- Chị còn mong cái gì nữa ấy chứ?

Hai hiểu ý em, phát mạnh tay vô hông nàng, gắt nho nhỏ:

- Con quỉ cái, còn mày có vừa gì đâu mà nói cái ấy chứ.

Hoa nắm lấy tay chị cười nhợt nhã.

- Chị có thấy kỳ cục không, tự nhiên tụi mình có vẻ văn minh quá phải không?

- Văn minh là như vậy hả, mày học được ở đâu vậy?

Hoa ôm lấy chị, thì thầm:

- Em chỉ bắt chước chị thôi mà.

Hai đập vô lưng em bồm bộp, la:

- Cái con nôm này có buông tao ra không, đồ khỉ.

Người ta thấy cười cho thối mũi bây giờ kia.

Hoa lại nhợt nhã:

- ở đây đồng không mông quạnh, có ai đâu mà thấy Bữa tối hôm đó không nói làm gì, vì trời tối thui. Chứ lúc mặt trời lên cao rồi mà chị có sợ ai nhìn thấy đâu.

Hai biết em mình nói nhây, nằng lùn hai tay thọc vô nách Hoa làm cô nàng cười ré lên, thu mình lại. Được nước, Hai làm tới, nằng biết em mình có tánh sợ nhột, nên mỗi lần có chuyện là nằng lại dỡ cái sách ấy ra là Hoa phải đầu hàng vô điều kiện ngay.

- Mà còn nói cái giọng đó hay thôi. .

- Hí.. hí... thôi không nói nữa đâu.

- Được rồi, tao tin mày. Nếu còn dỡ cái giọng đó nữa ra, tao thọc lét ày chết luôn.

Nói xong, Hai buông emta. Hoa hơi lù lại mộtchút, vẫn cười hí hí, mặt mũi đỏ gay.

- Chị này ác quá à, bộ em nói cái gì không có sao?

Hai dơ một ngón tay lên, làm bộ như muốn thọc vô nách Hoa.

- Đó đó nó mới nói đó đã quên ngay rồi phải không.

Hoa lù lù hẩn lại, la lên.

- Không có nói nữa đâu nhe:

Hai cười, nói:

- Được rồi, mày biết điều như vậy là hay.

Chị Hai à.

- Cái gì..

Hoa nói nho lại:

- Thú thực với chị, không hiểu sao em thấy lo lo thế nào ấy không biết.

- Lo vụ gì chứ?

- Còn vụ gì nữa mà chị hỏi. Thầy Sô hứa giúp tụi mình. Nhưng mà chị thử nghĩ coi. Tại sao ông ta tự nhiên lại tốt với chúng mình như vậy. Từ trước tới giờ, chúng mình có phải là đệ tử hay bà con ruột thịt gì với ông ấy đâu.

Hai tư lự.

- Tao cũng nghĩnhưmày, nhưng mày biết đó. Đàn ông nào cũng là đàn ông. Nhất là một người như thầy Sô Vừa già, vừa xấu, lại chẳng giàu sang gì. Thử hỏi tự nhiên ôm được cả tao lẫn mày có phải là lý do cho ông ta bám lấy tụi mình hay không?

- Em cũng nghĩ chỉ có thể thôi. Ngoài ra làm gì còn lý do nào khác nữa, phải không chị? Giữa chỗ chị em mình với nhau. ở đây lại không có ai. Tao hỏi thực mày. Lúc ấy mày có thấy khó chịu hay bức bối gì không?

Hoa cười hơi bẽn lẽn, nói:

- Chị thì sao?

Hai mỉm cười:

- Không biết mày nghĩ như thế nào. Còn tao, lúc đầu biết ông ta đang gỡ gạc, mà mình lại ở cái thế không thể nào từ chối được nên đành để yên. Nhưng... Thấy Hai bỏ dỡ câu nói, Hoa hỏi ngay:

- Nhưng sao?

Hai nhìn ra mé sông, nói nhỏ lại:

- Nhưng thực không ngờ, chỉ vài phút sau, tự nhiên tao thấy thương ông ta một cách kỳ cục. Ngay cả những lần ăn nằm với thằng Minh cũng chưa bao giờ tao có

những cảm giác ấy.

Hoa tới sát bên chị, từ phía sau, vòng tay ôm lấy bụng Hai thì thầm:

- Sao kỳ lạ, hình như chị em mình cùng có chung một cảm nghĩ, một hành động. Nói ra chị đừng giận em. Hồi lấy anh Minh cũng thế, mà bây giờ cũng vậy.

Không lý hai đứa mình trời luôn bắt gán bó chung một mối tình hay sao?

Hai hơi quay lại, hỏi:

- Bộ mày cũng nghĩ như tao hả?

Hoa gật nhẹ đầu, nói:

- Em cũng có ý nghĩ y như chị. Lúc đầu hình như chịu đựng. Sau đó có lẽ là hiển dâng thực sự. Trong sự dâng hiến này, nói ra thì mắc cỡ, thực sự chính em cảm

thấy thêm khát được người ta ve vuốt, ân ái như vậy từ lâu mà không dám nói ra. Bởi vậy em mới nóng lòng ra đây trông ngóng ông ta.

- Mày có nghĩ ông ta sẽ trở lại không?

- Chắc chắn ông ta sẽ trở lại rồi, vì còn phải trả chiếc ghe cho tụi mình chứ. Hơn nữa, ông ấy cũng phải cho hai đứa mình hay cái xác của anh Minh ra sao rồi.

- Ủ mà nói có lý. Nhưng không hiểu sao bây giờ vẫn chưa thấy tăm hơi ông ấy đâu.

- Theo em nghĩ, có lẽ ông ta còn phải đi tìm cái xác ấy. Không biết con quỷ cái kia có tha đi đâu không. Lúc ấy thấy nó xuất hiện bất ngờ, cười lên the thé làm em sợ đái cả ra quần mà không hay. Tao cũng có hơn gì mày. Nhất là lúc trở lại, khi rọi đèn pin ngay vào mình nó làm tao tá hỏa. Bật ngược trở lại ngủ đi ngay. Trời Phật thương. Lúc ấy chúng mình ré lên làm thầy Sô ở trong nhà chạy tới, nếu không có lẽ cả tao lẫn mày đều toi mạng với con ma ấy rồi.

Bỗng Hoa chỉ ra mé sông reo lên mừng rỡ.

- Chị Hai coi kìa, có phải thầy Sô đang chèo ghe kia không?

Hai cũng reo lên sung sướng.

- Đúng là ông ấy rồi chứ còn ai vào đó nữa.

Hoa tinh nghịch luồn cả hai tay vô mình chị, rà lên trên bộ ngực căng tròn, nói:

- Coi nè, chưa gì đã cương lên rồi.

Hai nắm lấy tay Hoa hất ra, ré lên:

- Đồ quỷ nè, có buông tao ra không.

Hoa cười như nắc nê, làm tới. Nàng định thọc cả hai tay xuống dưới. Ai ngờ tay nàng vừa rà tới bụng đã làm Hai nhảy nhồm lên giận dữ, xô nàng té lăn cù xuống đất. Chưa bao giờ Hoa thấy chị nàng nổi điên lên một cách bất ngờ như vậy. Hoa ngơ ngác, nhìn chị khó hiểu. Trong khi đó Hai cầm đầu chạy như bay về nhà. Hoa cố gọi nhưng chị nàng đã khuất rặng sau bãi mía. Nàng định đuổi theo thì chiếc ghe thầy Sô cũng đã gần tới bờ. Cục chảng đã nàng phải ở lại đón thầy Sô định bụng sẽ tìm chị xin lỗi và hỏi cho ra nhẽ tại sao Hai lại giận dữ như vậy.

Hoa nghĩ, dù cho nàng nó mò mẫm tới chỗ kín đáo nhất của Hai cũng có sao đâu. Tối qua cả hai đứa chả trần trụi nằm kề bên nhau làm tình với thầy Sô đó hay sao. Nhất là ngay lúc đầu, thầy Sô còn đè Hai nằm ngửa trên bụng nàng. Khi Hai rên rỉ đã chằng nắm cứng lấy mình nàng là gì, có cái gì xảy ra đâu. Không hiểu sao tự nhiên chỉ có thể mà chị nàng nổi điên lên được kể cũng lạ.

- Em nghĩ cái gì mà thù người ra vậy?

Thầy Sô đã cột ghe và tới bên Hoa. Nàng cố giữ vẻ tự nhiên mỉm cười trả lời:

- Dạ, con có gì đâu. Sao thầy tới trễ quá vậy?

- Ồ hôm qua về tới nhà mệt quá, ngủ một giấc không còn biết trời trăng là gì nữa. Sáng nay dậy lại cố đi tìm xác chồng em mất cả buổi nên giờ này mới qua đây được.

- Thầy tìm được xác anh ấy rồi à?

Thầy Sô lắc đầu.

- Chưa, nhưng đã thấy dấu tích. Có lẽ nó lòi qua tuốt bên khu rừng Vĩnh Hội cũng không chừng:

Hoa lo lắng hỏi:

- Bộ thầy chưa tới đó à?

- Ta cũng định đi, nhưng sợ về trễ, các em mong, nên phải lật đật qua đây ngay. Bề gì thì mình cũng tìm thấy hướng của nó rồi.

- Vậy bao giờ thầy mới tính đi nữa?

- À chắc sáng sớm mai đi cho chắc ăn, vì thế nào cũng phải đi xa lắm. Nếu đi trễ trời tối làm ăn gì được trong khu rừng rậm rạp ấy.

- Thầy có sợ để lâu nhỡ có ai thấy xác anh ấy không thầy?

Thầy Sô lắc đầu, nói:

- Em cứ yên tâm, khu rừng đó cả đời không ai bước chân tới bao giờ. Ở đó toàn vũng lầy, dừa nước với cây bần thôi mà. ”

Nghe thầy Sô nói, Hoa hơi yên tâm. Cả hai đi dọc theo bãi mía trở về nhà. Vừa qua khúc quanh, thầy Sô đi sát hẳn vào bên Hoa. Nơi đây con đường vòng vô phía trong khuáthẳn tằm mắt mọi người. Thầy Sô vòng tay ôm lấy Hoa kéo nàng sát vô mình ông. Hoa biết ông muốn gì. Nàng ép sát người lại. Thầy Sô mỉm cười thích thú, cúi hẳn xuống hôn lên miệng Hoa. Miệng ông ngọt lịm như có ngậm đường. Hoa le lưỡi liếm hẳn vô trong, trong khi tay thầy Sô rà xuống dưới. Hoa hơi

cong người lên, thì thầm:

- Thầy ơi, ở đây dễ bị người ta nhìn thấy.

Thầy Sô ngược lên, nói nho nhỏ:

- Hay là chúng mình chui vô bãi mía này nhe.

Hoa gật đầu thực dễ dãi. Hồi chưa lấy Minh, nàng đã nhiều lần lén lút cùng chàng dẫn nhau lẩn vô bãi mía này cả buổi cũng không ai biết. Bởi vậy hơn ai hết, Hoa thấy dù cho có ngủ cả ngày với thầy Sô trong bãi mía này cũng chẳng ai hay.

Đi một chập thực sâu vô mé trong. Thầy Sô dìu Hoa đứng lại, tự nhiên nàng run rẩy. Không hiểu tại sao lúc mới vô nàng hằng hái làm sao, bây giờ Hoa lại sợ hãi như thế. Nàng hơi co mình lại, trong khi thầy Sô kéo tuốt tất cả quần áo Hoa ra một cách thực dễ dàng.

Hoa đứng cong người dẫu mặt sau lưng thầy Sô trong khi ông lụp chụp tự cởi bỏ quần áo vứt xuống đất. Nàng nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra. Hai tay thừa thãi không biết phải để đâu. Tiếng gió lùa qua những thềm mía cọ vô nhau nghe sào sạt. Vài tiếng chim sâu gọi nhau riu rít. Tiếng thở hổn hển của thầy Sô nghe thực rõ. Nàng cảm thấy cả nhịp tim ông đập loạn xạ ngay trên ngực nàng. Trời thực trong, không một gợn mây. Màu xanh của lá mía hẳn rõ trên thảm xanh rờn thực cao trên bầu trời. Hình như lá mía chỗ nàng đứng lay động thực dữ dội và quay tròn, xoắn chặt lại...

8. Chương 8: Chương 8

Lúc ấy Hai đã chạy như ma đuổi thực mau ra mãi thửa ruộng sau nhà. Nàng cũng không hiểu tại sao lại chạy ra mãi tận đây, lần lui đi vô tước mé trong, nằm dài ngửa mặt lên trời nhìn những con chim bay qua lại mót lúa. Mùa này vừa gặt xong, những bó rơm còn quăng bữa bãi. Chỗ nàng nằm khuất hẳn mặt đường vì nhiều bó rơm chất đống ngổn ngang.

Hai rà tay lên bụng. Nàng nghĩ lúc Hoa mò mẫm tới đây mà không nhanh trí gạt tay nó ra thì lộ chuyện rồi. Dù cho là con so, bốn năm tháng không ai nhìn thấy bụng thực, nhưng để cho người ta sờ vô là biết nàng có bầu ngay. Nàng đã khổ sở với đứa con n lợm trong bụng này. Hai đã tìm cách phá ngay từ khi biết mình có bầu nhưng vô ích. Những lần đó chỉ làm nàng đau bụng quằn quại rồi thôi. Cái thai vẫn không lay chuyển. ác hại thay nàng lại không dám thổ lộ cho ai hay biết để giúp đỡ nàng trong lúc này. Bởi vì với gia đình, ai cũng biết nàng còn leo tẹo với Minh, nhưng bề ngoài vẫn chưa ai tự cho phép mình nói lên cái điều xấu xa này. Và lẽ dĩ nhiên ban ngày ban mặt, Hai vẫn luôn luôn phải sử sự với Minh như một bà chị vợ đơn thuần.

Lúc biết chắc mình có bầu, hôm Minh 데 nàng xuống bờ ruộng vào một buổi chiều cả nhà đi vắng. Hai đã thổ lộ hỏi chàng:

- Anh ơi, làm như vậy hoài nhờ có bầu thì sao?

Minh chỉ cười hì hì, nói:

- Bầu bì gì mà dễ có như vậy hay sao.

Rồi không để cho Hai kịp nói gì thêm nữa, miệng chàng đã tràn ngập trên môi nàng. Người Hai tê đi thực mau theo cơn lốc tình dục ái ân của người yêu. Nhiều

khi nàng hỏi:

- Anh ơi, anh đã có con Hoa rồi. Tại sao còn cứ làm khổ em mãi thế.

Lần nào Minh cũng thì thào những lời ngọt như mật và thực êm bên tai nàng làm Hai không còn tự chủ được nữa. Nàng quằn quại trong tay chàng, không cần biết hậu quả sẽ ra sao. Khi có bầu cả mấy tháng rồi mà Hai vẫn không có can đảm nói lên sự thực với Minh. Nàng vẫn cố gắng tìm cách trục cái bào thai oan nghiệt đó ra. Trong thời gian này, thân thể Hai càng ngứa ngáy và hình như chính bản thân mình đòi hỏi những sự gần gũi với Minh chứ không phải chàng chủ động như những

lần trước nữa.

Hai nằm ngửa, dặng căng hai chân, một tay thoa bụng, một tay thọc tuét xuống phía dưới, bờ lông rậm rạp nhám nhúa làm nàng thấy lằng lằng. Tối hôm trước, nếu Minh không say rượu, cần nàng thì đâu có tới nỗi làm nàng đau đớn thét lên để phải xảy ra án mạng. Đã mấy hôm liền, cứ gần sáng là Minh lại mò qua phòng nàng, lúc ấy cả nhà đang say ngủ nên chẳng ai biết gì. Chàng thường âm thầm chui vô phòng Hai, lẩn vô trong, nhẹ nhàng cởi nút quần áo nàng ra. Nhiều hôm mệt mỏi, Hai ngủ say tới nỗi Minh nằm đè lên mình nàng Hai mới biết. Đã quen như thường lệ, nàng thường ôm ghì lấy chàng ưỡn người lên, hưởng trọn những ái ân thâm lén trong đêm khuya. Không hiểu sao, những vụng trộm này đã làm nàng ngày càng tới độ không bao giờ nghĩ tới kết quả thảm khốc như ngày nay.

Bỗng Hai chợt nghĩ tới thầy Sô. Một thoáng mừng rỡ lộ trên khuôn mặt. Nàng hớn hở nhồm dậy, sóc lại quần áo đi ngược trở lại bờ sông. Hai biết chắc rằng thế nào giờ này Hoa và ông thầy già này cũng đang hú hí đâu đây. Cái đó không làm nàng bận tâm mà bây giờ đi tìm ông thầy già này chính là vì cái bào thai trong bụng. Nàng đã nghe không biết bao nhiêu chuyện kỳ quái về ông thầy lạ lùng này. Tự nhiên hôm nay lại có cái duyên nằm trong vòng tay ông ta thì tại sao lại không nhờ ông ấy trục cái bào thai này ra có khó khăn gì đâu. Không lẽ một người như thầy Sô mà lại không biết một món thuốc hay bùa ngải gì trục được cái thai này ra hay sao.

Hai cố đi thực mau ra chỗ bờ sông hồi nãy. Nàng nhìn thấy ngay chiếc ghe tam bản cột bên bờ cỏ. Nhưng không thấy bóng dáng Hoa và thầy Sô đâu. Hai lại đi ngược trở về nhà, thấy ba má nàng đang ngồi uống

nước thần nhiên nói chuyện, nên Hai biết ngay là ông bà chưa biết thầy Sô qua đây. Hai càng tin chắc là thế nào Hoa cũng đã rủ thầy Sô vô một góc vườn nào ân ái chứ không sai.

Nàng nghĩ ngay tới ruộng mía. Nơi mà Minh đã thú thực với nàng là hồi chưa lấy Hoa, thường lén lút rủ Hoa trốn trong đó tình tự. Hai trở ra ruộng mía, đi thực nhẹ nhàng, lách qua những thân cây mía chắc nịch và xanh um. Chỉ một lúc sau, nàng nhìn ngay thấy dấu vết những cây mía bị đẩy ngang để làm lối đi. Hai men theo con đường đó ngay và chẳng bao lâu nàng đã nghe thấy những tiếng rên rỉ thực rõ của em nàng.

Hai bỏ con đường đang đi, vòng sang mé phải, đi song song với con đường cũ, hướng về phía có tiếng rên rỉ. Khi đã định được nơi Hoa và thầy Sô làm tình, Hai lòn lách thực nhẹ qua những luống mía. Nàng muốn tới thực gần lén lút xem cảnh cụp lạc ngày hôm nay. Chỉ vài phút sau, qua những khe lá mía, Hai đã nhìn rõ hai thân thể đang xoắn lấy nhau. Bộ ngực căng cứng của Hoa ép sát ngực thầy Sô, một tay thầy Sô nắm một chân Hoa nhấc bổng lên làm cho thân thể nàng banh ra, dính sát vô da thịt ông. Những khóm mía chung quanh lay động dữ dội. Càng nhìn lâu, mình mẩy của Hai càng nóng lên bừng bừng. Nàng bứt tung cả nút áo trước ngực và tự tụt hẳn chiếc quần xuống chân hồi nào cũng không hay. Hai mắt nàng nhắm lại, hàm răng còckn chặt để khỏi bật lên những lời rên rỉ sảng khoái.

Bỗng Hai giật mình, toát mồ hôi vì vừa có một vòng tay ôm cứng lấy nàng. Hai mở choàng mắt, nàng rung rờ sợ hãi vì thân thể trần truồng của một thằng nhỏ đang đeo cứng lấy mình nàng. Hai tỉnh la lên, nhưng chợt ngậm miệng lại ngay vì nàng biết rằng không thể nào làm như vậy được. Hai mắt nàng mở trừng trừng như đồ lửa nhìn thằng nhỏ đang cố ép sát thân mình của nó vô thân thể nàng.

Hai tay thằng bé đã rà lên ngực Hai bóp nắn lung tung. Nàng thấy nó lụp cha lụp chụp, nhấp nhồm đôi mông vừa tức vừa sợ. Hai nhận ra ngay nó là con bà Tư Lùn lò bún cách nhà nàng vài trăm thước. Bà Tư Lùn lò bún chồng chết từ lâu. Bà ta có cái tên Tư Lùn vì bà ấy cao chưa tới vai Hai. Ông chồng hồi chưa chết cũng vậy, có lẽ chỉ cao thước một là cùng. Hai vợ chồng đã ra thằng nhỏ này, tuy bây giờ nó cũng phải hơn hai mươi, nhưng cũng giống như ba má nó lùn tịt, đứng chỉ

tới khuỷu tay nàng là cùng.

Không hiểu sao thằng lùn này lại có mặt tại đây vào lúc này. Theo cái điệu nó bây giờ, Hai đoán ngay ra là y chưa gần gũi đàn bà bao giờ. Nó cốnhướn người lên nhưng chỉ cao tới ngực nàng. Mình mẩy nó cũng đã cứng ngắc. Hai nhìn xuống thân hình khẳng khiu của thằng lùn, tự nhiên nàng thấy tức cười.

Nàng đã định đẩy nó ra nhiều lần nhưng lại không dám. Chỉ vì bây giờ mà nó la lên thì chính tụi nàng chết chứ không phải là nó. Thằng nhỏ quỷ hình như cũng biết được cái thế của nó nên làm tới. Y nín đầu Hai xuống bắt chước thầy Sô hôm vô miệng nàng, và chỉ một lúc sau, nó đã kéo ghì nàng xuống, đè ngựa Hai ra. Không còn biết phải làm sao, Hai đành phải chiều theo ý nó muốn, nàng nhìn sát khuôn mặt xương xẩu của thằng lùn mà tức cười. Bây giờ nó cũng đã cố đang làm những chuyện nhưngười bình thường. Không hiểu nó biết làm cái chuyện này từbao giờ, hay mới chỉ nhìn thấy thầy Sô và Hoa nên làm theo. Tuy nhiên Hai thấy nó cũng không tới nổi tệ lắm. Duy chỉ vì nó thiếu thước tấc nên nhỏ như cây tăm, chỉ làm nàng ngứa ngáy khó chịu thêm. Nhất là cảnh thấy Sô và Hoa trước mắt đang tới lúc kịch liệt. Bỗng thằng lùn hỏi nho nhỏ bên tai Hai:

- Tại sao chị Hai không rên lên như chị Hoa hả?

Hai giật mình, lấy tay bịt miệng nó lại vì sợ thầy Sô và Hoa nghe thấy. Hình như thằng nhỏ cũng hiểu ý nàng, nó nháy mắt một cái thực dâm dật, ấn mạnh người xuống. Những sỏi đá bên dưới cần vô lưng Hai đau đốn, làm nàng phải cong người lên. Thằng lùn khoái chí càng làm tới. Bây giờ hai vai, tay cũng như chân Hai phải cố chống xuống đất để thân thể cong vòng, nếu không sỏi đá và cả những lá mía khô bên dưới cũng có thể làm da thịt Hai rướm máu vì thằng lùn nhướn lên, đập xuống liên hồi.

Nhưng cũng may mắn cho nàng, nó chỉ mới đè nàng ra được vài phút thì thầy Sô và Hoa đã buông nhau ra, mặc nhanh quần áo vào. Hoa nói:

- Thầy để con ra trước một lúc thực lâu hầy ra. Nếu có ai ở ngoài đó thấy thì kỳ lắm đó.

Thầy Sô gật đầu, thủng thẳng phủi những bụi bặm dính lên quần áo trong khi Hoa lủi ra ngoài thực nhanh. Một lúc sau thầy Sô cũng lui khui chui ra ngoài.

Hai chờ ọi người đi khỏi mới hất thẳng lùn xuống. Nàng đứng dậy núp ngay lấy đầu nó đánh một cái bạt tai thực mạnh. Thằng lùn té nhào xuống đất, la lên bai bãi. Hai hoảng hồn đề nó xuống, lấy tay bịt miệng y lại. Thằng nhỏ mắt trợn trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống Hai mà không làm gì được, vì con người quá nhỏ nhắn của nó. Chân tay nó dẫy đạp lung tung. Hai vừa tức vừa sợ, một tay bịt miệng không cho nó la, một tay đánh tới tấp lên mặt mũi nó. Bỗng có tiếng nói sau lưng Hai làm nàng hoảng hồn.

- Cái gì đó?

Hai vội vã nhìn lên đã thấy thầy Sô và cả Hoa đứng sừng sững trước mặt. Nàng lắt bấp nói không nên lời:

- Thằng... thằng nhỏ này nó... rình lên...

Hình như thầy Sô hiểu ngay. Ông ngồi xuống bên thằng lùn chẹn tay ngay vô cuống họng thằng nhỏ. Mắt nó càng trợn ngược, chân tay dẫy đạp thành thịch. Hoa thấy vậy nhào xuống nắm lấy hai chân nó. Hai cũng đã nắm được một tay của y và tay kia của nó cũng bị thầy Sô giữ chặt. Thế là thằng lùn hết cục cựa. Bàn tay thầy Sô trên cuống họng nó càng xiết chặt hơn. Chỉ vài phút sau y giấy tê tê một hồi rồi bất động.

Những ngọn mía chung quanh như ngừng đọng. Không gian đứng lại, thời gian cũng như ngừng trôi. Bỗng Hai buông thằng nhỏ ra, ôm chầm lấy thầy Sô khóc nức nở. Hai tay thầy Sô từ từ ôm lấy nàng, xoa nhẹ nhẹ trên lưng, ông thì thào:

- Con đừng sợ, tại sao có vụ này? "

Hai thút thít nói trong cuống họng:

- Con giận con Hoa chạy vô nhà chờ thầy. Thấy lâu quá mới ra đây kiểm. Lúc đi qua đây thấy mấy cụm mía lay động. Con men theo vô tới nơi. Vừa nhìn thấy

thầy và con Hoa ở đó thì thằng Lùn này ở đâu nhảy tới lột quần áo đè con ra.

- Tại sao em không la lên?

Hai hậm hực.

- La cái gì mà la chứ, thầy với con Hoa như vậy đó Con còn bịt miệng thằng lùn này không cho la nữa, chứ con mà dám la lên hay sao. Cũng vì vậy mà nó làm tới. Thầy Sô chắc lười.

- Kể cũng tức thực, bị ngọn mía lay động mình không để ý. Nếu không đâu có ai hay.

Hoa nhìn Hai như hồi hận, hồi nho nhỏ:

- Chị Hai có sao không. Em... em... xin lỗi chị.

Hoa vẫn tức tức khóc trên vai thầy Sô. Hoa gục mặt trên lưng chị. Thầy Sô thấy vậy bảo Hoa:

- Bây giờ không phải là lúc lỗi'phải gì nữa đâu. Nếu nói lỗi thì thầy mới là người có lỗi. Nhưng mà hãy để chuyện đó qua một bên đi. Bây giờ em Hoa về nhà tìm cái bao bông để chúng mình phải thủ tiêu cái xác thằng lùn này mới được. Phải giấu kín chuyện này nếu không thì chết cả đám đó.

Hoa như sợ hãi, đứng lên đi ngay. Chờ cho Hoa đi khỏi, thầy Sô mới dìu Hai đứng dậy. Thân thể tròn chịa của Hai lồ lộ trước mắt ông. Thầy Sô ôm lấy nàng hôn lên môi Hai. Bây giờ ông mới để ý thực kỹ nét đầy đà của Hai hơn Hoa thực nhiều. Những đường cong chạy vòng uốn khúc nhấp nhô trắng nõn dưới ánh nắng giữa buổi trưa hừng hực. Vừa rồi với Hoa, ông bắt buộc phải bỏ dở cuộc chơi vì thấy nàng đã mềm nhũn trong tay ông. Thực sự thì ông cũng chẳng hay ho gì hơn nàng. Chỉ vì trước khi qua đây, ông đã uống hết một thang thuốc làm cho thân thể ông căng cứng lâu bền hơn.

Đặc tính của thuốc này có thể giữ cho các bắt thịt của đàn ông bốn năm tiếng đồng hồ không suy suyễn gì khi ân ái với phụ nữ. Hơn thế nữa, nó còn kích thích tới điên cuồng nếu không được gần đàn bà ngay lúc ấy. Cũng vì vậy mà ông đã vội vàng kéo Hoa vô ruộng mía lúc bấy giờ.

Bây giờ ôm ấp thân thể Hai trong vòng tay lại làm ông điên lên. Ông muốn đè nàng xuống liền nhưng lại sợ ngọn mía rung động như lần làm tình với Hoa vừa rồi. Ông xoa bóp khắp thân thể nàng. Hai tay nâng ngực Hai lên, vực mặt xuống thì thắm:

- Chút nữa để con Hoa ở đây. Anh đưa em về nhà bắt đèn cho em thực nhiều chịu không?

Hai nghĩ tới cái thai trong bụng, nàng mừng rỡ gật đầu ngay. Nếu tối nay theo thầy Sô về nhà ông ngủ lại đó một đêm, làm gì không có dịp cho nàng nhờ cậy

ông ta trực cái thai này ra cơ chứ. Nhất là vụ ông giết thằng lùn này nữa thì thầy Sô chắc chắn phải giúp nàng rồi. Tuy nhiên Hai vẫn làm bộ ngây thơ hỏi:

- Thầy mệt quá rồi còn bắt đèn cái gì nữa đây.

Thầy Sô cười hì hì nắm tay Hai luồn vô trong quần mình. Tuy đã cọ sát vô mình ông từ nãy tới giờ, Hai cũng đã biết ông ra sao, nhưng nàng thực sự chạm tay vô da thịt ông mới giật mình, không ngờ ông ta khoẻ kinh hồn như vậy. Nếu thế vừa rồi với Hoa nào có thắm tháp gì với ông ta đâu. Hai cười khúc khích hỏi:

- Bộ lúc nãy không phải thầy với con Hoa xong rồi hay sao?

Thầy Sô mỉm cười thực đậm dặt, nói nho nhỏ vô tai Hai:

- Con Hoa thì xong rồi. Nhưng anh còn phải bắt đèn cho em nữa chứ.

Hai nhí nhảnh.

- Có thiệt không đó?

- Tại sao lại không cơ chứ, bộ em không thấy đó hay sao?

Hai nắm chặt, nghiêng răng khe khẽ:

- Thầy còn để dành cho nó, dù sao thì nó cũng trẻ đẹp hơn em mà.

Thầy Sô cắn nhè nhẹ vô tai Hai, nói:

- Nó nhỏ tuổi hơn em thực, nhưng mà đẹp hơn thì chưa chắc đâu. Mỗi bông hoa có một hương vị riêng phải không cưng. Coi nè.

Vừa nói, thầy Sô vừa lấy cả hai tay bọc bộ ngực núi lửa của Hai lên, ngấm ngấm. Hai cố tình lúc lắc thân thể cho khối thịt trước mắt thầy Sô sinh động hơn. Nàng

nhún nhảy nũng nịu:

Em hồng chịu đâu.

Thầy Sô hỏi nho nhỏ:

- Em không chịu cái gì?

- Em muốn thực nhiều cơ.

Thầy Sô cười hì hì.

- Em muốn cái gì cũng được mà.

Hai chụp luôn câu nói của thầy Sô, nửa úp nửa mở nói:

- Anh nhớ nhe... đã hứa với người ta rồi đó.

Thầy Sô vô tình trả lời:

- Nhớ chứ sao không nhớ, đã hứa rồi thì em muốn cái gì anh cũng à.

Hai nhợt nhã nói ngay:

- Được rồi, bây giờ không nói đâu. Để tối nay về nhà anh em mới nói. Lúc ấy anh mà không cho em thì chết mới người ta đó nhe...

Thầy Sô thấy Hai nhùng nhèo với mình nên sung sướng đê mê. Từ hồi nào tới giờ, đây là lần đầu tiên ông được một cô con gái nhà lành ông ọ làm duyên với mình như thế này. Phải thú thực, cả cuộc đời ông, tuy

có ngủ với cả trăm người, nhưng toàn là thứ gái giang hồ. Nếu có khá lắm cũng chỉ là hạng người lang cha đàng điếm không ra gì. Bởi vậy ông hôn nhẹ lên môi Hai rồi bảo nàng:

- Con Hoa nó sắp ra tới rồi. Em mặc quần áo vô đi chúng mình khênh cái xác này về bên đó chôn cất xong rồi em muốn cái gì cũng được.

Hai buông thầy Sô ra ngay, nàng cũng vừa nghe thấy tiếng sột soạt phía bên ngoài nên biết là Hoa cũng đã ra tới nơi. Trong nhà nàng có cả đồng bao bố đựng

thóc, làm gì con Hoa phải tìm đâu lâu lắc. Bởi vậy, đúng như Hai biết, nàng vừa mặc xong quần áo, chỉ một thoáng là đã thấy con Hoa ôm mấy cái bao bố tới

nơi rồi.

Thầy Sô biểu Hai và Hoa banh cái bao bố ra, ông lôi thẳng lùn nhét vô trong thực gọn. Cột lại đàng hoàng như một bao gạo. Xong xuôi ông ngừng lên bảo Hoa: Bây giờ mọi việc xong xuôi rồi. Anh với em Hai đem cái xác thẳng cô hồn này về bên đó ngay bây giờ. Hai cũng sẽ ngủ lại bên đó một đêm, để sáng sớm mai còn theo anh đi tìm cái xác của chồng em về chôn nữa.. Em nói cho Ba má em biết, Hai theo anh qua đó, nhưng tuyệt đối không được hé môi ra với ai về cái vụ thẳng lùn này nghe không. Em phải biết là xì ra là ở tù chung thân cả đám chứ không phải chuyện chơi đâu.

Hoa gật đầu, nói:

- Thầy không nói con cũng biết phải làm sao mà. Vậy thì tốt, bây giờ em ra phía ngoài trước. Nếu có ai qua lại thì cứ lặng thinh. Anh với em Hai chờ tại đây, còn không có ai, làm bộ sửa mấy tiếng gâu gâu là tụi này ra ngay.

Hoa gật đầu luôn ra ngoài ngay. Thầy Sô và Hai mỗi người nắm một đầu bao bố khênh ra. Cũng vừa ra gần tới nơi thì nghe có mấy tiếng Hoa sửa gâu gâu nên cả hai đi luôn ra ngoài. Hoa cũng phụ khênh chiếc bao xuống ghe. Xong xuôi, nàng đứng nhìn thầy Sô và Hai chèo cho tới mãi tuốt bên kia sông, khuất sau một khúc sông mới từ từ trở về nhà.

Khi thầy Sô và Hai chèo ghe tới khu đất của ông. Thầy Sô cột ghe đàng hoàng rồi nói:

- Bây giờ em ở đây tắm rửa. Anh rinh cái xác thẳng này đi vùi thực lẹ rồi trở lại đây ngay. Nhớ không được đi đâu nhe.

Hai hiểu ý, ngoan ngoãn gật đầu. Sau khi phụ với ông khênh cái bao bố lên bờ, đặt lên vai ông, chờ cho ông đi khỏi, nàng mới cởi quần áo men xuống con lạch kỳ cọ. Hai biết thế nào khi trở lại, thầy Sô cũng đề nàng ra liền. Bởi vậy nàng có ý tắm rửa cho thực sạch trước khi ông ta trở lại và nhân lúc ấy, nàng mới mè nheo ông ta phá thai cho nàng.

Còn thầy Sô vác thẳng cái bao bố tới căn hầm Tý sống nơi đó. Ông chui vô căn chòi, lật tấm ván ép lên. Thả cái bao bố xuống dưới. Tiếng Tý léo nhéo ở dưới.

- Thầy ơi, xuống đây đi. Thầy mang cái gì tới đó nữa.

Thầy Sô cười hì hì, trả lời:

- Ta lại mang cho con một món quà bất ngờ nữa nè.

Nói xong ông cũng đã chui xuống dưới hầm rồi. Tý không cần biết ông mang cái gì tới. Vừa gặp ông, nàng đã ôm chầm lấy thân thể băng hàn mát mẻ đó ngay.

Nàng nói như hồn mát:

- Thầy bỏ con đi hoài à, con không chịu đâu.

- Đồ ăn thức uống còn' đầy đủ dùng cả tuần lễ không hết mà lo cái gì chứ?

Tý nhảy tưng tưng nói:

- Cái đó không cần lắm đâu, miễn là có chút ít ăn cho no bụng là được rồi mà. Con thích cái này kia.

Bàn tay Tý đã luồn vô lưng quần thầy Sô mò xuống dưới. Thầy Sô biết ngay Tý đã đi được nửa đoạn đường rồi, có lẽ chỉ vài ngày nữa nàng sẽ hóa kiếp thành con Nữ Quỷ Dâm Tinh thực sự. Ông vòng tay ôm lấy nàng, thân thể Tý cứng ngắc như một bức tượng thạch cao, thật lạnh. Ông mừng thầm để Tý tự tiện mò mẫm trên thân thể mình. Hình như nàng rít lên như sảng khoái cùng cực. Có lúc Tý cười the thé, mút chùn chụt, liếm lung tung. Lưỡi nàng như dài ra cả tấc. Mùi tanh tươi từ thân thể Tý toả ra nồng nặc. Thầy Sô với chiếc bình trong góc hầm, đốt một nhóm lửa bỏ vô trong. Tý nhảy bật trở lại, lấy hai tay che mắt la lên:

- Thầy ơi. chết con. Tắt lửa đi ngay... tắt đi mau lên.

Thầy Sô cười hể hả, nói:

- Tốt, tốt lắm... từ giờ ta sẽ không bao giờ để con phải thấy ánh sáng nữa. Lại đây, lại đây xem nào. Con ngoan của ta.

Tý trườn mình tới bên thầy Sô ngay. Nàng ôm lấy chân ông, cọ sát bộ ngực đầy ắp vô bàn chân mát mẻ ấy. Chiếc bình trong góc phòng bắt đầu toả ra những làn khói mù mịt trong bóng tối. Hơi khói thơm tho đánh át đi mùi tanh tươi trên cơ thể Tý toả ra.

Thầy Sô bảo nàng:

- Thôi được rồi, để ta ném cái xác hôi thối này đi đã.

Tý trườn mình lên đùi ông liếm nhẹ nhẹ, thì thào:

- Bộ cái đó hết xài được rồi hả thầy?

Thầy Sô gật đầu.

- Nếu không có cái mới thì cũng còn sai được một hai ngày nữa. Nhưng ta đã đem về cho con một cái mới nguyên. Có lẽ vừa mới trở lạnh. Con có thể dùng được cả tuần lễ nữa là ít. Trong miệng nó, ta có để viên kẹo mà con cần, hãy núc từ từ kéo chất thuốc từ viên kẹo này mạnh gấp mười lần viên kẹo trước. Con nuốt ngay sợ chịu không nổi đâu.

Tý mừng rỡ nhảy tới bao bố, vội vàng tháo miệng bao ra. Nàng lôi xác thẳng lùn ra cười lên the thé. Ôm cứng vô lòng. Núc vô miệng nó chùn chụt. Chất nước trong viên kẹo thấm qua đầu lưỡi làm Tý tê mê trong sảng khoái tuyện vời, nàng thấy mình lâng lâng trong cảnh nửa mê nửa tỉnh. Quả thực viên kẹo này mạnh kinh hồn. Trong khi đó, thầy Sô vác xác chết của Minh lên vai chui ra ngoài. Ông cẩn thận đặt xác chết vô một lùm cây thực rậm rạp, quơ mớ lá gần đó phủ lên trên. Bây giờ ông mới thủng thẳng trở về mé con lạch. Ông không biết bây giờ Hai đang làm gì, vì ông đã đi hơn tiếng đồng hồ rồi.

Vừa nghĩ tới nàng là người ông thay đổi ngay. Nhất là vừa rồi Tý chà sát bộ ngực trần trụi của nàng vô mình ông làm ông cũng tê người đi, nhưng ông không dám đề nàng ra vì sợ mất hết sức lực, sẽ ăn làm sao, nói làm sao được với Hai bây giờ.

9. Chương 9: Chương 9

Thầy Sô rảo bước, ông muốn gặp Hai ngay để trút bỏ tất cả những rạo rức đang cuộn cuộn nổi lên trong người ông. Mặt trời đã xuống khỏi ngọn cây. Không khí bớt nồng nực và thỉnh thoảng đã có vài luồng gió mát từ mé sông thổi lên. Thầy Sô cảm đầu đi thực nhanh. Chẳng mấy chốc ông đã tới chỗ cột ghe lúc này.

Hai đang nằm ngửa trên ghe, nhìn lên bầu trời cao thăm thẳm. cảnh vật ở đây sao yên tĩnh lạ thường. Những tiếng chim riu rít bay qua lại, truyền từ cảnh này sang cảnh kia. Thỉnh thoảng có cả tiếng kêu của một con cóc kêu đầu đây nghe thực rõ. Thấy Hai nằm yên nhìn trời, thầy Sô nhẹ bước, rón rén mở giầy cột ghe, đẩy mạnh ra lòng rạch rồi nhảy lên cười ha hả. Hai giật nảy mình, chồm dậy, thấy thầy Sô đã đứng sát bên mình nàng rồi. Hai nhòm dậy núp lấy đầu ông vít xuống, cắn vô cổ thầy Sô làm ông la chói lói.

- Á... á... đau mà, đau mà.

Hai nhún nhảy, nói:

- Ai bảo anh chơi kỳ cục làm người ta hết hồn à. Đi đâu mà lâu quá trời vậy không biết.

Thầy Sô cười hề hề.

- Anh đi lo công chuyện cho em chứ còn đi đâu nữa mà hỏi.

Hai kéo thầy Sô ngồi xuống ghe hõn nhỏ:

- Bộ xong hết rồi hả anh?

Thầy Sô gật đầu:

- Phải lo cho xong ngay mới được chứ. Chuyện sống chết chứ có phải chơi đâu.

- Không biết còn cái xác của chồng con Hoa bị con ma tha đi đâu rồi anh hén?

Thầy Sô muốn Hai yên tâm để nàng có hứng trong lúc ông hưởng thụ nên nói:

- Anh cũng đã tìm được xác của thằng chồng con Hoa rồi. Con ma đó cũng không tha đi đâu xa, nó bỏ ngay mé rừng nên khi anh vác thằng lùn vô đó chôn, vô tình nhìn thấy xác y.

Hai mừng rỡ ôm lấy thầy Sô hôn chùn chụt lên mặt ông.

Như vậy thì hay quá rồi. Bây giờ em mới yên tâm. Bộ anh cũng chôn luôn chồng con Hoa rồi hả?

Thầy Sô lắc đầu.

- Chưa, bị lúc đó trẻ quá rồi. Anh sợ em nóng lòng nên chỉ kịp dấu xác nó vô một bụi cây gần đó, lấy lá phủ lên rồi trở về đây ngay thôi.

Hai áp má vô mặt thầy Sô nói nho nhỏ:

- Như vậy cũng được rồi, bây giờ tới mai chúng mình chôn lúc nào mà không được. ”

Thầy Sô chèo mạnh chiếc ghe cho rúc vào một con lạch nhỏ, chiếc ghe chỉ đi một khúc là hết đường. Ông cầm sào, cột ghe lại rồi sà xuống bên cạnh Hai ngay. Vòng tay ông khép lại vòng quanh bụng nàng liền. Hai hơi nhón người lên vì sợ thầy Sô khám phá ra nàng có thai. Nhưng nàng thấy ông chỉ lướt qua mà không để ý gì cả mới yên tâm. Nàng nằm ngả lên đùi ông, ưỡn ngực về phía trước, nhìn ngắm khuôn mặt khắc khổ của thầy Sô hằn lên trên bầu trời về chiều, bắt đầu lạnh lạnh.

Hai ngạc nhiên khi thấy thầy Sô hơi run run. Bàn tay ông đã lần mò trên thân thể nàng. Khi ông nhàoai mình đè lên Hai, nàng mới nói nho nhỏ:

- Anh ơi em có cái này muốn nói mà không biết anh có chịu giúp em không?

Thầy Sô cười hì hì, nói:

- Có cái gì anh làm được mà bây giờ còn có thể từ chối nữa chứ.

Hai ngẩn ngừ.

- Em sợ nói ra làm anh mất hứng hết.

Thầy Sô bật cười lên hành hặc.

- Mất hứng à, trên đời này có cái gì làm anh có thể mất hứng trong lúc này đây. Trừ khi em cự tuyệt anh thôi.

Hai mỉm cười thực tươi, ôm lấy đầu thầy Sô vít xuống, hôn thực mạnh lên môi ông thực lâu rồi nói:

- Nếu em cự tuyệt như vậy anh có mất hứng không?

Thầy Sô cười ha hả.

- Đúng rồi... đúng rồi, như vậy thì mất hứng quá đi thôi Em hãy cự tuyệt nữa đi, cự tuyệt đi...

Hai lại vít đầu ông xuống, lần này nàng hôn lâu hơn và lùa cả lưỡi vô miệng ông. Thầy Sô đã rập mình xuống thân thể nàng. Hai cong người lên. Những cảm giác tê người ào ào tới khắp châu thân. Hai tay nàng phải nắm chặt lấy mạn ghe cho thân thể khỏi run lên và hàm răng Hai cũng cắn thực chặt. Vậy mà nàng vẫn bật lên những tiếng rên rĩ không nguôi.

Hình như trên trời đã có vài đám mây lụa thưa bay thực thấp. Gió đã bắt đầu thổi lạnh lạnh, những tào lá dừa đung đưa trước mặt Hai mờ đi dần dần và Hai lịm vào cơn khoái cảm cùng cực của cuộc chơi.

Có lẽ thầy Sô vẫn còn vấy vùng trên vùng da thịt màu mỡ của nàng. Bây giờ Hai đã đi vào một thế giới khác huyền ảo đầy màu sắc của nhục dục, với những da thịt ngút ngàn của tuổi xuân vạn phúc.

Không biết nàng nằm im lìm như vậy bao lâu, nhưng khi từ từ mở mắt ra đã thấy thầy Sô cũng nằm sải chân tay bên cạnh nàng. Hơi thở ông thật yếu ớt, người ông phờ phạc. Nàng có cảm tưởng như ông chỉ còn là một thân ma, hay đúng hơn là một người đang hấp hối sau nhiều ngày tháng đau liệt giường.

Hai gọi nho nhỏ:

- Anh ơi...

Thầy Sô nghe gọi, từ từ mở mắt nhìn Hai mỉm cười. Ông xoay qua gác một chân lên mình nàng. Hai không ngờ ông lại hồi phục nhanh như vậy. Nàng thì thào:

- Anh có mệt không?

Giữ nụ cười tươi trên môi, thầy Sô vòng tay ôm siết lấy Hai.

- Càng gần em, anh càng thấy khỏe, mệt sao được.

Hai thấy đã tới lúc phải mở lời, nàng trầm giọng nói:

- Anh có biết em đã có bầu không?

Thầy Sô cười ha hả:

- Mới từ tối hôm qua mà đã biết là có bầu rồi hay sao?

- Em không nói chơi đâu, em có bầu thực rồi đó. Không phải mới tối hôm qua, mà là gần bốn tháng rồi.

Thầy Sô mở to mắt ngạc nhiên, hỏi:

- Em không nói chơi đó phải không?

- Thì em đã nói là không nói chơi rồi mà. Từ hồi có thai tới giờ. Anh có biết em khổ sở như thế nào không?

- Tại sao vậy?

- Gái không chồng mà chứa, anh còn hỏi tại sao à?

- Cha đứa bé là ai?

- Em đã có lần nói với anh, chồng con Hoa đáng lẽ phải lấy em chứ không phải con Hoa rồi mà.

- Y có biết em có bầu không?

- Không, em giấu tất cả mọi người. Cái chuyện xấu xa này làm sao mà mở miệng ra được hở anh.

- Nhưng không sớm thì muộn mọi người cũng phải biết.

- Đúng thế, bởi vậy hôm nay em mới nói với anh.

- Anh có thể giúp gì được em trong vụ này, cứ nói đi Có cần anh trở thành cha đứa bé không?

Hai lắc đầu.

- Cám ơn anh, quả thực em chưa hề nghĩ tới điều đó Tuy nhiên...

- Tuy nhiên làm sao?

- Nếu anh muốn làm cha đứa bé này, em sẽ không từ chối đâu.

Thầy Sô mỉm cười, hôn nhẹ lên môi Hai, hỏi:

- Điều đó không thành vấn đề. Nhưng lúc này em nói khi cho anh biết em có bầu với mục đích gì.

Hai thực thà nói:

- Em đã cố phá thai nhiều lần, nhưng đều thất bại. Bởi vậy, vừa rồi mới ngỏ ý với anh, có ý muốn nhờ anh trực dùm em cái bào thai oan nghiệt này ra thôi.

Bỗng thầy Sô ngồi nhồm dậy, khuôn mặt ông như bừng sáng, nhìn thẳng vào mặt Hai hỏi thực mau:

- Em bằng lòng cho anh làm cha đứa bé, lại có ý muốn trực cái bào thai này ra ư.

Hai ngơ ngác không hiểu thầy Sô muốn nói gì, nàng ngập ngừng hỏi:

- Em chưa hiểu anh muốn nói cái gì.

Thầy Sô vuốt nhẹ má Hai, nói thực thắm thiết:

- Vừa rồi em nói là muốn nhờ anh phá cái thai này, vì chính em đã muốn trực nó ra nhiều lần mà thất bại phải không?

- Dạ, phải.

- Lúc này em cũng nói, nếu anh muốn làm cha đứa bé em cũng bằng lòng chứ gì?

- Em có nói như vậy?

Thầy Sô nói thực chậm từng chữ:

- Anh hỏi thực em một lần nữa. Nếu anh trực cái bào thai này ra ngay bây giờ, em có hối hận hay đau xót gì đứa con trong bụng này hay không?

- Thú thực với anh, cho tới bây giờ, em chưa nghĩ tới thương tiếc gì cái bào thai này cả. Em cho đó là một cái nghiệp chướng. Nếu anh giúp được em phá bỏ nó đi là đem lại cho em một niềm vui khó quên trong đời này.

Bỗng thầy Sô bật cười lên ha hả, nhìn Hai nói:

- Tốt... tốt lắm. Quả là Trời giúp ta.

Hai không hiểu thầy Sô đang nói gì, nàng còn đang thắc mắc, thầy Sô đã kéo nàng ngồi dậy, ôm sát vô lòng, nói:

Cưng ơ, em vừa đem tới cho anh một bữa bói có một không hai trên Đời này:

Hai càng ngơ ngác, hỏi:

- Em có cái gì đâu.

Thầy Sô cúi xuống bụng Hdi, hôn lên làn da mịn màng ấy.

- Anh muốn nói chuyện này inh bạch. Trong môn phái anh, nếu muốn luyện một con Thiên Linh Cái thì người thầy phải ngủ với một người đàn bà nào đó cho có thai, rồi trực cái thai nhi đó ra mà luyện thì mới linh ứng. Tuy nhiên, nếu tự nhiên một người đàn bà nào đó muốn ỉnh cái thai nhi của họ, điều kiện mình không được phép xin trước, mà mình lại có quyền trực cái thai nhi đó ra thì trường hợp này cũng linh ứng như trường hợp trên. Vì như thế, trong linh giới mình đã hiển nhiên là cha đứa bé rồi. Bây giờ anh đã không xin mà em tự nhiên bằng lòng cho anh làm cha cái thai nhi của em. Lại yêu cầu anh trực cái thai nhi đó ra nữa thì quả là toàn vẹn cho anh một dịp luyện được một con Thiên Linh Cái rồi. Em đã hiểu chưa?

Nét vui mừng hiện rõ trên khuôn mặt Hai, nàng hơn hớn nói:

- Như thế còn gì bằng nữa. Cả hai cùng có lợi. Từ bây giờ trở đi, anh đương nhiên là cha đứa bé trong bụng em rồi. Anh muốn làm gì thì làm.

Thầy Sô ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười của ông vang vọng một vùng...

Ngay tối hôm đó, thầy Sô đưa Hai tới một cái lều nhỏ nhỏ cất khuất trong một vùng bụi cây thực rậm rạp. Ông trục cái bào thai của Hai ra một cách dễ dàng rồi đựng thai nhi trong một bình thủy tinh lớn có chứa một loại chất lỏng lạnh kinh hồn mà không đông đặc. Bởi vậy thai nhi không bị chết, nhưng cũng không thể lớn lên được nữa. Các tế bào của thai nhi hầu như không sinh trưởng, nhưng cũng không bị hủy hoại.

Sau khi đưa Hai về rồi, thầy Sô mới bắt đầu bắt tay vào việc phù phép con Thiên Linh Cái. Ông treo lên vách lá trước mặt một bức hình có chữ bùa thực lớn, vẽ trắng toát trên mảnh vải màu đen. Đặt bình thủy tinh trước mặt. Lắm lắm đọc thần chú. Trong đêm tối mắt thầy Sô mở to, ông nhìn cái thai nhi lơ lửng

trong bình thủy tinh. Hình như thằng bé đã được khoảng năm tháng, nó có đầy đủ chân tay, mắt, mũi, miệng, thật đúng với tiêu chuẩn để trở thành một linh vật.

Sau mỗi thời kinh thần chú, ông lại gọi nhỏ nhỏ:

- Bớ con, hãy trở dậy theo thầy về nhà au.

Cứ như thế cho tới gần sáng, thầy Sô đã đọc được cả mấy chục ngàn lần câu thần chú. Thai nhi đang nổi lều bều, lơ lửng trong bình thủy tinh bỗng từ từ nhúc nhích. Thầy Sô mừng rỡ, càng đọc thần chú nhanh hơn. Giọng ông đã khan lại, những câu thần chú như đặc quệu không còn thành tiếng nữa. Âm thanh phát ra khỏi miệng ông như những tiếng rên rỉ của một loại ma quỷ gọi hồn.

Con Thiên Linh Cái bây giờ không còn nổi lều bều vô hồn như trước nữa. Nó từ từ xoay ngược trở lại và dựng đứng lên đúng chiều; đầu hướng lên trời và chân chạm vào đáy bình thủy tinh, mặc dù hình thể nó vẫn còn khum khum như khi nằm trong bụng mẹ.

Bây giờ thầy Sô thấp bầy cây nhang, rồi dùng nhang vẽ những chữ bùa thổi vô bình thủy tinh. Giọng ông cao lên, không còn khàn khàn như trước nữa:

- Nam Mô Thiên Linh, Địa Linh, Thánh Linh, Thần Linh, Khẩu Sắc Niệm Chân Linh, Thần Phù Đáo Thủ, Ba Mươi Sáu Vị Tà Thần, Bảy Mươi Hai Động Chủ. Bảo trợ cho đệ tử khai thông:

Khai mắt, mắt minh linh. Khai nhĩ, nhĩ linh linh.

Khai mắt, mắt minh linh. Khai nhĩ, nhĩ linh linh.

Khai mắt, mắt minh linh. Khai nhĩ, nhĩ linh linh...

Cấp Cấp Như Luật Lệnh. MAU...

Sau tiếng thét lạnh lạnh “MAU”. Tự nhiên chỗ khoảng hai mí mắt con Thiên Linh Cái có hai đốm lửa nhỏ nhỏ như ánh nhang, loé lên và từ từ sáng rực. Hai tia sáng này rời xa dần như một luồng ánh sáng xuyên thủng màn đêm rồi lại từ từ tắt lịm.

Thầy Sô lại lặp lại những lời khấn vái, phù phép trên và cứ mỗi lần ông thét lên “MAU” là hai đốm lửa ở mí mắt con Thiên Linh Cái lại loé lên. Càng về sau này, càng sáng và cho tới lúc ánh lửa trở nên xanh lè, thầy Sô mới ngừng đọc thần chú. Ông nằm xuống đất, ôm lấy chiếc bình thủy tinh có chứa con Thiên Linh Cái ấy nhắm mắt lịm đi vào giấc ngủ thật ngon lành.

Khi ông tỉnh dậy, mặt trời đã xuống khỏi ngọn cây. Thầy Sô trở về nhà tắm rửa, ăn uống cho no nê. Tới nửa đêm, ông lại trở lại căn lều lá luyện con Thiên Linh Cái như tối hôm qua, cho tới gần sáng lại ôm chiếc bình thủy tinh chứa con Thiên Linh Cái mà ngủ cho tới chiều tối mới thức dậy đi ăn uống.

Qua ngày thứ ba thì con Thiên Linh Cái bắt đầu nhúc nhích chân tay và cho tới gần sáng nó đã bắt đầu lúc lắc cái đầu. Thầy Sô sung sướng bật lên những tràng cười như điên dại. Cứ như thế này, đúng một trăm ngày là ông có thể luyện thành con Thiên Linh Cái này rồi. Khi ấy đừng nói gì là một hồn ma của thằng Sáu Dao Cạo chứ mười cái như vậy cũng bị con Thiên Linh Cái này nuốt chửng.

Nhưng trước nửa đêm ngày thứ tư. Một chuyện xảy ra thực bất ngờ. Khi thầy Sô như thường lệ tới căn chòi lá tiếp tục luyện thì không thấy con Thiên Linh Cái

đâu nữa. Ông tá hỏa nhìn quanh như kẻ mất hồn. Chiếc bình thủy tinh vỡ tan nằm dưới đất một cách phũ phàng.

Thầy Sô không thể nào tưởng tượng được sự việc này có thể xảy ra. Ông dám chắc rằng; với trận pháp ông bày chung quanh căn lều lá này thì không một con thú nào có thể lọt vô đây được mà chui vô căn lều. Cũng như không có một người nào có thể vô tới nơi mà còn mạng trở ra, vì những bột ngải ông rắc khắp vùng này. Không cần phải đâm vô, mà chỉ ngủi vô cũng đủ đông máu mà chết tức thì. Như vậy thì tại sao chuyện này lại có thể xảy ra được?

Nhưng có một điều thầy Sô không ngờ tới. Đó là cái lều Tỷ sống trong đó với xác chết thằng lùn không bao xa nơi luyện con Thiên Linh Cái này. Tối hôm ấy nàng đã thấy chân mình lơ lửng trên mặt đất rồi. Tỷ thử bước đi và tự nhiên những bước chân của nàng như có ai đẩy tới trong không gian. Lúc ấy nàng cũng đã hết đồ ăn và cái xác thằng lùn cũng bắt đầu hôi thối. Nhân trời khuya, sương xuống lạnh lẽo, nàng đánh bạo leo lên khỏi miệng hầm. Không khí bây giờ không làm Hai khó chịu nữa. Nàng mừng rỡ vô cùng, lần lủi đi trong đêm tối, định bụng kiếm cái gì ăn cho đỡ đói.

Đi một lúc, bỗng nàng cảm thấy khu vực này toát ra một làn khí lạnh kinh hồn. Tỷ mừng rỡ lần lủi theo hướng đó và phát giác ra một căn lều nhỏ. Nàng ba chân bốn cẳng nhảy một cái chui tọt vô căn lều đó ngay vì khí hậu ở đây lạnh lẽo dễ chịu hơn trong căn hầm chỗ nàng ở nhiều.

Vô tới nơi, Tỷ lại nhìn thấy dưới đất một chiếc bình thủy tinh lớn chứa nước, trong đó lại có một cái bào thai. Và nàng nhận ra ngay từ cái bào thai này đã toát ra làn âm khí lạnh lẽo dễ chịu ấy. Trong bụng đang đói và nhất là khát. Không suy nghĩ gì nữa, nàng bê luôn cái bình thủy tinh đó lên, kê vô miệng uống một hơi.

Tỷ không thể nào ngờ được là chất nước trong bình thủy tinh này lại có thể thơm tho và ngon lành như vậy. Nhất là chất lạnh của nước làm Tỷ tỉnh hẳn người. Đến khi miệng nàng chạm vào con Thiên Linh Cái. Tỷ tấp luôn một miếng thật ngon lành, thế là nàng từ từ ăn luôn cái thai nhi chứa trong đó. Bây giờ đã no, Tỷ hứng chí lần mò về nhà. Trời tối đen như mực, Tỷ không sợ ai phát giác ra nàng trộm trụi. Nàng định bụng trở về nhà thầy Sô kiểm bộ quần áo mặc. Tỷ đi được một quãng. Bỗng trời mưa úp xuống như thác đổ. Những hạt mưa đêm thực lạnh tạt vào thân thể lại làm nàng ai tay kỳ cọ thân thể một cách thích thú. Những hơi hám, như bắn mấy ngày qua trôi theo giòng nước mưa để trở ra một thân hình trắng nõn và chắc nịch. Người nàng đã đến lúc tỏa ra được những hơi lạnh khác thường. Nhất là vừa ăn được con Thiên Linh Cái là loài chí hàn, lại gặp trận mưa đêm này thấm vô da thịt, người Tỷ bây giờ phát ra một mạch

điện lạnh bắn lên tuốt trời xanh.

Cũng vì vậy tạo lên một ngọn sét từ trên cao, đánh thẳng xuống đầu nàng. Thân thể Tỷ cháy đen thành than tức thì.

10. Chương 10: Chương 10

Trong căn phòng nhỏ, Lư ngồi sát Tình to nhỏ:

- Em nghĩ xem, trong cái rủi lại có cái may. Bây giờ tuy anh Cư chết rồi. Chúng mình lại có dịp nắm hết thiên hạ của cái xóm này trong tay. Hồi đó anh và em yêu nhau còn phải lén lút. Bây giờ có thể công khai rồi. Hơn thế nữa, anh Phụ chết đi, chỉ còn anh là người duy nhất bắt mối cho gái ở xóm này. Còn con Tỷ bị vô này, giữ mình không xong, nói gì tới tranh thua với ai nữa. Phen này nó phải lãnh cái án ít nhất cũng phải từ mười cho tới hai mươi năm tù. Em thấy nghe lời anh đi báo cảnh sát có lợi ghê không. Tình nằm dài, duỗi thẳng chân, gối đầu lên đùi Lư lo lắng nói:

- Đành rằng như vậy, nhưng anh có nghĩ là đại ca Vinh để yên cho tội mình sống hay không. Anh ấy mà biết tội mình âm mưu như thế này thì có chạy lên mây. Lư nắm tay Tình kéo vô lòng mình.

- Em cứ yên tâm, dù sao anh cũng là một đàn em của đại ca Vinh mà. Thứ nhất, mảnh mung thuốc thang anh ấy giao cho anh chạy mối cũng nhiều. Thứ hai,

mấy đứa đàn em anh về cho biết; hiện nay anh Vinh còn đang mắc kẹt cái vụ gì với ông thầy Sô lu bu ở bên đó Không có thì giờ đi gây chuyện với ai đâu. Hơn nữa, mình vẫn trung thành với anh ấy chứ có phản phé gì đâu mà làm cho anh ấy nổi giận chứ. Vụ đi báo cảnh sát, em cứ nói không phải em muốn, mà vô tình thấy chồng em chết một cách kỳ cục quá nên khóc lóc, kể lể ai ngờ mấy thằng lính kín nghe được nên làm tới mà thôi. Em vô can mà.

Tình có vẻ yên tâm, nín đầu Lư xuống hôn lên môi chàng thực mạnh. Lư gạt người lại, lùa cả hai tay luồn qua quần Tình mò mẫm. Nàng hơi cong người lên, Không hiểu sao, từ ngày lấy Cư tới giờ, chưa bao giờ Tình có những cảm giác sung sướng đê mê như những lần gần Lư. Nàng hằng mong ước làm sao bỏ được Cư để chung sống với Lư từ lâu, nhưng thế lực và con người nham hiểm của Cư làm nàng sợ hãi, không dám tỏ ra một cử chỉ nào phản bội chồng. Tuy nhiên, Tình vẫn lén ăn nằm với Lư từ lâu mà Cư không biết. Cho tới nhày hôm nay, xảy ra vụ này. Lư xúi nàng làm tới, Tình nghe lời chàng ngay, và coi bộ kết quả có nhiều điều thuận tiện cho cả tình yêu và sự nghiệp của nàng ở khu này.

Nghe Lư nói về Vinh, Tình chợt nhớ ra lúc ngồi trên ca nô cảnh sát. Khi thấy có người trên chiếc ghe trước mặt. Cảnh sát kêu lại, người đó đã nhảy xuống lạch bơi vào bờ trốn mất. Trên ghe đó đã tìm được xác chết của Cư và Phu. Lúc ấy Tình nhìn rõ ràng người nhảy xuống nước là Vinh mà nàng không dám nói gì với cảnh sát cả. Bây giờ Tình nghĩ có lẽ phải cho Lư hay chi tiết này, không chừng giúp cho Lư có nhiều sáng kiến hay cũng nên.

- Anh Lư à.

- Em nói gì?

Tình lưỡng lự, nói:

- Không biết em có nên cho anh hay vụ này không?

Lư cười hì hì.

- Tới nước này mà chúng mình còn giấu nhau cái gì nữa chứ.

Tình vẫn ngập ngừng:

- Nhưng mà vụ này quan trọng lắm.

Lư thấy Tình có vẻ úp úp mở mở càng tò mò, hỏi tới:

- Nếu là việc quan trọng thì nhất định em phải cho anh biết rồi. Cái gì đó?

Tình vẫn còn ngập ngừng.

- Lúc em ở trên ca nô với cảnh sát, thấy anh Vinh từ trên chiếc ghe chở xác anh Cư và anh Phu nhảy xuống lạch trốn vô bờ.

Lư đang mần mò trên da thịt Tình bỗng giật mình, nhồm dậy, hỏi:

- Em nói cái gì?

Thấy điệu bộ Lư như sợ hãi, nhin đó người im lặng.

Lư cũng im lặng một lúc mới nói:

- Vụ này quan trọng lắm, em đã cho ai biết chưa?

- Dạ, chưa.

- Như vậy thì êm rồi, nhất định không được xì ra cho ai hay điều này nhé. Anh đã có cách.

- Anh định làm gì?

- Em cũng biết rồi. Đại ca Vinh không phải là người dễ chọc. Nếu anh ấy biết em biết vụ này, chúng mình coi bộ khó sống đó.

Tình sợ hãi nói:

- Em nghi đại ca Vinh cũng nhìn thấy em đó.

Lư thấy tay chân Tình bắt đầu run run, chàng cố trấn an nàng.

- Em đừng lo, dù gì chuyện cũng xảy ra rồi. Bây giờ chúng mình phải tìm cách nào hoá giải thôi.

- Anh nói phải làm sao bây giờ?

- Chúng mình qua nhà thầy Sô, nói thực cho anh ấy hay, em nhìn thấy anh ấy trên ghe.

Tình giẫy nảy, la lên:

-Trời đất ơi, anh bảo em đi tự vận hử. Qua đó bây giờ để anh ấy cứu em sao?

Lư nắm tay Tình lắc nhẹ nhẹ, nói:

- Tại em ăn chưa no, lo chưa tới nên không biết gì

- Anh nói biết làm sao. Qua đó là chết chắc chứ còn gì nữa. Nội đám con Tý cũng đủ bầm xác em ra trăm mảnh rồi chứ đừng nói gì tới thêm đại ca Vinh nữa, sống sao nổi đây.

Lư gật đầu, nói:

- Em nói đúng rồi. Qua đó, chỉ đám con Tý thôi em cũng không còn cái mạng mà về nữa chứ đừng nói có đại ca Vinh trực tiếp nhúng tay vô.

Tình liếc xéo Lư, “Hừ” một tiếng trong họng.

- Đã biết vậy sao còn bảo người ta qua đó đặt nạp mạng à.

Lư mỉm cười tự tin.

- Anh nói em qua đó là đi vào chỗ chết để giữ mạng sống mình đó. Em có biết không?

Tình nhún nhảy, hỏi:

- Biết cái gì.

Lư nói:

- Bây giờ anh hỏi thực em nhé. Nếu đại ca Vinh muốn giết em đêm nay, em có trốn được không hử?

Tình run run nói:

- Anh nói gì nghe ghê vậy!

- Sự thực là như thế, chính em cũng hiểu rồi. Cho dù là lính đang truy nã đại ca đi. Tối nay anh ấy cũng có thể mò về cửa cổ em để như giết một con kiến bò

trên miệng chén ấy.

- Anh còn hù em nữa hay sao?

- Anh nói thực chứ hù cái gì đâu.

Tình nói như muốn khóc.

Bây giờ phải làm sao đây?

Lư kéo Tình ngồi gọn vô lòng chàng, thì thầm bên tai nàng những ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu chàng. Mặt Tình từ từ tươi tỉnh hẳn lại. Khi Lư dứt lời thì nàng đã chồm người lên, đè Lư xuống. Vứt hết quần áo của cả hai đứa ném xuống chân giường. Thân thể nàng lộ lộ với những đường cong ngây ngất làm Lư tê người. Bộ ngực nhún nhảy theo cử động lên xuống của Tình làm Lư phải bám chặt những ngón tay vô đùi nàng cho bớt đi những tê tái đang dấy vô chàng tới xương tuỷ.

Chàng rên lên làm cho Tình cũng run rẩy theo. Nàng nằm gập người xuống đè lên mình Lư thở hổn hển. Trong cơn sung sướng tột cùng ấy, Tình vừa rên rỉ vừa nói trong niềm hoan lạc cùng tột:

- Anh Lư ơi..., liệu liệu anh... anh có thể... có thể thắng được thằng Vinh keo nài này không?

Lư trả lời trong ngất ngay:

- Em... em tin anh đi... có em tiếp tay qua đó là nó chết chắc mà. Mình chơi không lại thì để cảnh sát đệt nó là chắc ăn chứ có gì nữa.

- Em vẫn sợ quá à.

- Muốn chắc ăn, mình xúi tội cảnh sát tăng cường thực nhiều xem nó chạy đi đâu cho khỏi.

- Liệu họ có chịu không?

Có lẽ đã qua cơn ngây ngất, Lư cười hì hì, nói:

- Mình làm cơm dâng tới tận miệng cho chúng ăn mà có ai chê bao giờ.

- Như vậy nhất định thằng Vinh phải chết hử anh?

- Chứ còn cách nào khác để anh nhảy lên nắm hết đàn em khu này được bây giờ.

Bỗng cánh cửa tủ đứng kê ở góc phòng bật tung. Một người từ trong chui ra cười hì hì. Tay y cầm cây mã tấu sáng quắc. Tiến tới sát bên giường Tình và Lư

đang nằm. Y cười cười nói:

- Bà có chắc là đại ca Vinh phải chết, và thằng Lư nắm được hết anh em chúng tôi ở cái xóm này hay không?

Cả Lư và Tình cùng nhóm dậy, mặt mày xanh mét. Không ai có thể ngờ được đàn em Vinh lại có thể chui vô rình trong chiếc tủ chứa quần áo này. Đây là căn phòng chứa gái của Tình, chỉ có khi nào có khách nàng mới giao chìa khoá cho gái mở cửa vô đây. Còn bình thường không ai có chìa khoá cả. Lúc này dất Lư vô đây Tình đã khoá cửa cẩn thận, vậy mà bây giờ chui ra một thằng thiên lôi trời đánh này. Theo như tình hình bây giờ, kể như hôm nay nàng đã tới số rồi, hai hàm răng Tình cứng lại, không còn nói được gì nữa. Tất cả những âm mưu của nàng chắc chắn thằng cô hồn này đã nghe thấy hết rồi. Bây giờ chỉ còn nước chịu chết.

Thấy không ai nói gì, y lại nói:

- Bộ tội mày khinh thằng này không thêm trả lời hay sao?

Lúc ấy Lư biết là khó có thể chối cãi gì được nữa, bây giờ chỉ còn nước liều. Âm mưu đã đổ bể, chàng nhồm dậy định ôm tên em út Vinh vật xuống. Ai ngờ chân tay lóng cọng, vì vừa làm tình xong nên đuối sức vấp vào Tình té bổ chửng xuống đất. Tên đàn em Vinh cũng hoảng hồn, y không ngờ Lư lại tính liều mạng như vậy.

Tuỳ nhiên, khi Lư té bổ chửng xuống đất. Y tiện tay chém luôn một mã tấu vô gáy Lư, làm chàng té chúi về phía trước dẫy đành dạch. Tình hét lên tưởng Lư đã chết, nhưng nàng nhìn kỹ lại mới thấy tên đó trở sống. Mã tấu chặt chứ không phải chặt bằng lưỡi. Bởi vậy Lư chỉ ngất xỉu chứ chưa chết. Lúc ấy lưỡi mã tấu cũng vừa kê vô ngay miệng Tình làm nàng ngậm lại ngay, không dám nói một câu nào nữa.

Y ghé sát mặt vô mặt Tình hỏi:

- Bà có nhận ra tôi là ai không?

Tình nghe thấy giọng quen quen, nhưng trong cơn sợ hãi cùng cực. Nàng không biết kẻ trước mặt mà đùa nào, ú ớ nói:

- Quả thực em... em không nhớ ra anh Hai là ai. Xin anh tha cho em. Đừng... đừng giết... giết em tội nghiệp.

- Ủa, thực sự bà không nhận ra tôi là ai hả?

- Vừa nói y vừa nhìn đăm đăm vô bộ ngực lồ lộ của Tình. Kinh nghiệm nghề nghiệp bấy lâu, cử chỉ này làm sao qua khỏi mắt nàng. Tình vội vàng ưỡn ngực ra phía trước, hơi lắc lư một chút cho y rửa mắt thật kỹ. Đồng thời nàng cố moi óc xem đã gặp tên này ở đâu. Nhưng tuyệt nhiên nàng không thể nào nhớ ra trong số đàn em của Vinh tên này là ai. Lúc ấy hình như y cũng chịu không nổi sự khiêu khích của nàng,

đưa tay rờ nhẹ lên bộ ngực nàng. Tình như người lên ngay, nàng tính ôm lấy y, nhưng bỗng y nhảy lui lại, la lên, làm nàng giật mình:

- Ấy...Khoan đã. Trước khi tội mình nói chuyện, bà làm ơn trói thẳng phản phức này lại. Nó tới lúc liều mạng rồi đó.

Tình dạ một tiếng thực ngoan ngoãn. Leo xuống giường, kéo hai tay Lư ra phía sau, tháo giải rút quần cột lại thực chặt.

- Còn hai cái chân nó nữa.

Tình lại lấy chiếc áo sơ mi của Lư cuốn lại, làm giầy cột luôn hai chân chàng cứng ngắc.

- Bây giờ bà leo lên giường đi. Đứng sát vô mé trong cho tôi coi lại thẳng phản phức này ra sao.

Trong lúc Tình lui khui leo lên giường, bò vô phía trong đứng dậy, y lấy chiếc quần của nàng xoắn lại, trói thêm mấy vòng nữa quanh mình mấy chân tay Lư.

Bây giờ Lư bị trói gô lại như một khúc giò sống, dù cho có tỉnh dậy cũng hết đường nhúc nhích, nhất là y còn cẩn thận cột cả mắt mũi mồm Lư lại nữa.

Bỗng Tình để ý bộ dạng y, nàng chợt nghĩ ra một thằng chuyên ăn trộm trong xóm, cách đây mấy năm bị nàng bắt quả tang, hôm chui vô phòng nàng ăn cắp và bị giao cho cảnh sát. Tự nhiên nàng run lên, như vậy thì kể như hết thuốc chữa rồi. Thằng Sứ này đã bị nàng đưa vô tù ba năm rồi còn gì. Tại sao bây giờ nó lại xuất hiện tại đây. Lưỡi mã tấu sáng quắc lấp lánh trên tay nó không phải là bản án tử hình của nàng rồi là gì.

Sau khi trói chặt Lư lại rồi. Sứ chống mã tấu đứng nhìn Tình cười hì hì, nói:

- Bây giờ tới chuyện chúng mình.

Thân thể Tình bắt đầu run lên nhìn thấy rõ hơn nữa. Nàng thoáng thấy trong giọng nói của Sứ những hận thù năm xưa chất ngất. Bỗng y dơ mã tấu lên chỉ thẳng vô Tình làm nàng càng hoảng hồn hơn.

- Bà đã nhớ ra tôi chưa?

Tình nói như một cái máy, không cần suy nghĩ.

- Dạ... thưa anh, em... nhận ra anh rồi ạ.

Sứ vẫn cười hì hì.

- Có chắc không đó?

- Dạ... em lạy anh... em biết em có lỗi với anh năm ấy. Chẳng qua là lúc nóng giận. Em đã hối hận rồi, xin anh bỏ qua cho em nhờ..

Sứ vung mã tấu lên, múa một vòng, nói:

- Ba năm tù mà dễ bỏ qua được như vậy sao?

Bỗng một ý nghĩ chợt thoáng qua đầu Tình, nàng nói ngay:

- Em lạy anh. Quả thực em nhẹ dạ. Hồi đó em bị thằng Cư sai khiến và bắt buộc em giao anh cho cảnh sát chó từ nhỏ tới lớn em chỉ bị người ta bỏ tù mà chưa

dám hại ai bao giờ.

Sứ vẫn cười hì hì, nói:

- Như vậy thì em hiền lành quá phải không. Chỉ có tội nhẹ dạ thôi à. Nếu hôm nay anh không vô tình chui vô đây tính ăn trộm một mớ trả thù cho năm xưa, có lẽ cũng vì cái tội nhẹ dạ mà đại ca Vinh tới ngày tận số rồi phải không chừng. Em tính sao với anh ấy đây?

Vừa tính đổ tội cho Cư để làm cho Sứ nguôi ngoai cơn hận thù đang đổ lên đầu nàng trong lúc thập tử nhất sinh này. Bây giờ Sứ lại nhắc tới Vinh làm Tình hết

hy vọng sống nổi. Nàng run rẩy nói:

- Em lạy anh, em biết em có tội với đại ca Vinh.
- Xin anh bỏ qua cho em nhờ... em...

Vừa nói tới đây, bỗng Tình nhìn xuống thấy Lư cố cựa quậy nên nàng lại chợt nhớ ra ý định đồ thừa vừa rồi. Tại sao không đồ lên đầu Lư cái tội phản bội này.

Nghĩ vậy là nàng nói liền:

- Em... cũng lờ đại nghe lời thằng Lư súi bậy, nhưng quả thực không dám làm phản đại ca Vinh đâu, bị lúc ấy em làm bộ nghe lời cho y vui thôi, xin anh tha cho em...

Nói tới đây Tình có ý mừng trong bụng, vì nàng vừa chợt thấy trong ánh mắt Sứ sự thèm muốn xác thịt rõ ràng. Tình làm bộ nhúc nhích rồi đứng dạng chân ra trước mặt Sứ. Khuôn mặt dữ dằn của Sứ ngây ngô tới khờ khạo Nhưng ai ngờ sự khiêu khích của Tình lại làm lòng ham muốn của Sứ điên lên một cách man dại chứ không bình thường như những người khác. Sứ thọc ngay cây mã tấu vô giữa hai chân lnh, hất qua hất lại cho chân nàng dạng rộng ra hơn nữa.

11. Chương 11: Chương 11

Vì Sứ đứng dưới đất và Tình đứng trên giường nên khuôn mặt chàng vừa ngang đùi nàng. Những đường cong da thịt trắng mịn trên đùi chạy dài tới bụng qua bờ lông đen mượt lại càng làm Sứ điên lên hơn nữa. Chàng từ từ đưa lưỡi mã tấu bên dưới chân Tình lên phía trên. ánh thép phản chiếu ngọn đèn neon xanh lè lấp lánh tới rợn người. Tình run lấy bẫy cúi xuống nhìn lưỡi mã tấu đang tuốt dọc lên. Nếu cứ đà này, lưỡi mã tấu sẽ sẽ dọc thân thể nàng ra làm hai mảnh. Tình cúi hắt người xuống, hai tay nàng chống vô đầu gối mình để đỡ cho thân thể khỏi chùng xuống hơn nữa.

Bộ ngực vĩ đại của nàng thông xuống dong đưa trước mặt Sứ. Nước mắt Tình dàn dụa, nàng không ngờ mình lại có thể chết một cách đau đớn như vậy được hay sao. Lưỡi mã tấu vẫn từ từ tuốt lên, sát đùi nàng, rồi đụng vô làn da non bên dưới bụng. Bỗng Sứ nói nho nhỏ như rít lên trong cuống họng.

- Bây giờ tao tuốt lên một phát là mày rồi đời phải không con đàn bà khốn nạn này.

Sự sợ hãi đã lên tới cực điểm, khuôn mặt nhnh như nhả nhúm lại. Đứng trước bờ vực thẳm của cái chết trong gang tấc, bây giờ Tình mới thấy tiếc rẻ những ngày sống phung phí vô ý nghĩa của cuộc đời. Thời gian nhưng đọng, im lìm và kéo dài ra trong không khí chết chóc thảm thương. Tiếng những con muỗi vo ve nghe thực rõ trong đêm khuya. Hai tay Sứ vẫn nắm chặt cán mã tấu, mắt mở trừng trừng nhìn vô khoảng da thịt kín đáo nhất của Tình đang nằm sát lưỡi mã tấu.

- Sao, có thích không?

Tiếng nói bất thần của Sứ làm Tình giật bắn mình, tưởng như lưỡi mã tấu vừa cắt vô da thịt nàng.

- Em... lạy anh. Xin tha mạng, em xin làm thân trâu ngựa cho anh hết kiếp cũng vui lòng, xin anh thương tình, em lạy anh.
- Mày nói được mà làm có được không?
- Dạ... được... xin anh tha mạng, anh muốn gì em cũng xin làm theo lời anh, con kiến nó còn muốn sống, há gì con người. Anh sai bảo gì em cũng làm. Xin anh tha mạng. Vậy thì được rồi, mày hãy khép chân lại. Kẹp chặt cái mã tấu này. Để nó rơi xuống giường là tao tuốt nó lên tới cổ mày đó nghe chưa.

Tình vừa sợ vừa mừng, nàng thấy đã có chút hy vọng sống còn nên vội vàng co chân lại, kẹp chặt chiếc mã tấu giữa hai đùi. Đứng thẳng trên giường. Mồ hôi ra ướt hết mình mẩy từ hồi nào không hay. Sủu từ từ buông tay ra khỏi cán mã tấu, gật gù, nói:

- Tốt, tốt lắm... cứ giữ chặt như vậy. Nếu để cho cái mã tấu của tao rơi xuống là cái đầu mày cũng rơi theo đó.

Tình run rẩy nói:

- Dạ... dạ...

Sủu mỉm cười nói:

- Tại sao mày không nhân cơ hội này, chụp cây mã tấu lia cho tao một nhát hả.

Tình lắc đầu nguầy nguậy.

- Dạ... em không dám đâu.

Sủu có vẻ hài lòng với trò chơi của mình, cúi xuống nhặt chiếc áo của Lư dưới chân, xé ra từng miếng dài, cột chặt luôn hai chân Tình lại với nhau. Chàng leo lên giường cột dính luôn cây mã tấu vô háng Tình trong thế nàng đang kẹp chặt. Xong, chàng lại kéo hai tay Tình ra phía sau trói lại.

- Bây giờ em phải biết là anh kéo cây mã tấu ra lúc nào cũng xé thấy em ra làm hai đó có biết không.

Tình không ngờ Sủu lại làm như vậy. Như thế này có khá gì hơn lúc nãy đâu. Có thể nói còn đi vào con đường tệ hại hơn nữa. Nàng chưa biết ưh sao thì Sủu đã đứng bên cạnh xoay ngang đầu Tình hôn lên môi nàng một cách man dại. Niềm hy vọng sống còn lại nhen nhúm trong đầu Tình. Nàng há miệng, ngậm lấy môi Sủu vì biết rằng, chỉ còn thứ khí giới duy nhất này có thể khuất phục con người y mà thôi. Tình đã sử dụng tất cả những kinh nghiệm trong đời bằng bờ môi, chiếc lưỡi ngọt ngào của nàng với hy vọng làm mềm lòng kẻ đang nắm sinh mạng nàng trong tay.

Niềm hy vọng càng dâng cao khi Tình thấy thân thể Sủu cứng lên, bắt đầu cọ sát vô mình nàng. Tình cố ép mình vô Sủu, nàng không màng gì tới lưỡi mã tấu đang kẹp chặt trong đùi, da thịt bắt đầu đau rất vì sự nhúc nhích của mình.

Một lúc sau, hình như thấy đứng bên hông không được thoải mái lắm. Sủu nói:

- Để anh rút chiếc mã tấu này ra chịu không.

- Dạ... dạ.

Tình mới lỏng hai bắp đùi, buông thanh mã tấu ra. Sủu kéo nhẹ xuống và rút ra từ từ. Lưỡi thép lạnh ngắt di chuyển qua làn da làm nàng rùng mình, nhưng nổi

vui mừng dâng trào, vì biết rằng tình hình lúc này đã khá hơn trước rất nhiều. .

Khi thanh mã tấu rời khỏi đùi Tình, nàng thở ra khoan khoái vô cùng, ánh mắt nàng nhìn Sủu như một ân nhân không vương một chút thù hận. Chính Tình cũng không hiểu nổi tâm trạng mình lúc này. Bây giờ nàng chỉ muốn làm tắt cả những gì Sủu đòi hỏi, dù cho chàng có hàng hạ nàng tới đâu cũng vui lòng. Tình thì thầm bên tai Sủu khi chàng đã buông cây mã tấu xuống giường.

- Anh ơi anh... hôn em đi. Bây giờ anh muốn làm gì em cũng xin vui lòng hầu hạ anh hết.

- Có chắc không đó.

- Em nói chắc mà, anh tha tội cho em rồi, còn có gì em tiếc anh nữa đâu. Nếu anh muốn, em xin làm nô tì hầu hạ anh trọn đời cũng vui lòng mà còn mang ơn anh nữa.

- Sao em nói ngon lành quá. Không biết nói vậy mà có được như vậy không đó?

- Em nói thực mà. Nếu có gian trá xin cho trời đất làm chứng để thanh mã tấu của anh xé em ra làm trăm mảnh đi.

Sủu cười hì hì thích thú, hỏi:

- Được.. nếu anh muốn sống với em trọn đời thì phải làm cái gì đây. Em tưởng đại ca Vinh để em yên hả?

Một thoáng sợ hãi lại vụt qua, nhưng Tình nghĩ ngay ra một kế. Từ trước tới giờ, nàng nổi tiếng là người mưa meo. Trong lúc này, đầu óc nàng đang làm việc thực mãnh liệt. Sứ cũng đã ôm nàng đè xuống giường. Dù chân tay bị trói, nhưng Tình vẫn không để cho da thịt mình rời khỏi thân thể Sứ một ly nào. Quần áo Sứ cũng đã lột ra tự hồi nào rồi. Hơi thở chàng hào hển, thân thể run rẩy và săn cứng. Chàng chơi trò mèo vờn chuột để lấy lại phong độ cho những ngày lạnh lẽo trong tù, ai ngờ đã đi tới quá độ làm chính bản thân chịu không nổi sự kích thích cùng tột, nhất là Tình lại khéo léo mơn trớn, vuốt ve lòng tự ái, mặc cảm của Sứ từ trước tới nay đã ăn sâu vô đầu óc chàng là một tên nhóc con, ăn trộm mặt hạng, không bao giờ có thể ngóc đầu lên được trong giới giang hồ.

Tình vẫn nhướn người lên, lắc lư và xoay tròn. Làm sao Sứ có thể chịu nổi những mãnh mung kỳ diệu trong nghệ ân ái của Tình. Nhưng có một điều chính Sứ cũng không ngờ. Chàng đã tưởng mình chỉ có thể hùng hục vài phút là xong. Ai ngờ, Tình làm cách nào không biết, những cơn sóng tình cứ dâng lên gần tới tột đỉnh thì lại bị nàng kiềm hãm lại, và quả thật không gì thích thú hơn những giây phút kéo dài bất tận ấy.

Tình lại thì thầm bên tai chàng:

- Minh ơi, tại sao chúng mình không nhân cơ hội này sống với nhau trọn đời hả mình. Em sẽ hầu hạ anh cho tới ngày sau cùng của cuộc đời mà.

Sứ khờ khạo hỏi: '

- Phải làm sao bây giờ?

Tình mừng rỡ, nói:

Lúc này, anh chỉ nghe được một phần âm mưu của thằng Lư thôi~ Bây giờ em nói hết cho anh nghe nhé.

- Ủ, nói đi.

- Nó bảo em qua dụ đại ca Vinh nói chuyện. Trong khi ấy nó đi báo cảnh sát làm thịt anh ấy, rồi đổ hết tội cho đám con Tý làm phản vì muốn trả thù đại ca Vinh cái tội hôm trước ném nó một lưỡi dao. Xong lại gài cho con Tý bị bắt luôn vì tội giết thằng Phu và chồng em. Lúc ấy trong xóm này anh nhìn xem, chỉ còn lại một mình em chứa gái và nó buồn á phiến thì ai mà không theo tụi em chứ.

Sứ trợn mắt la lên: .

- Trời đất thiên địa ơi, ai có ngờ thằng quỷ này mưu sĩ dữ há.

- Dạ..., để em nói cho anh nghe. Nó tham lam nhưng không lượng sức mình. Anh thử nghĩ xem, làm sao em dám phản bội đại ca Vinh. Những người em út của đại ca Vinh có để yên cho em với nó sống làm cha thiên hạ như vậy hay không?

- Vậy tại sao lúc này em nghe lời nó?

Như đã có dự mưu trong đầu, Tình sa nước mắt nói:

- Anh không biết em là kẻ đại khờ hay sao. Hồi đó lỡ nghe lời dụ dỗ ngon ngọt của nó một lần, ăn nằm với nó nên kẹt luôn. Cứ mỗi lần có ý gì chống đối là y hăm he phanh phui chuyện lăng nhăng của em với nó ra cho chồng em hay. Cũng chỉ vì anh Cư nghiện thuốc phiện nặng nên sinh lý yếu đuối mà em ra nông nổi này. Lúc này em chỉ làm bộ như vậy thôi.

Sứ có vẻ tin lời Tình nhưng cố hỏi:

- Làm sao anh tin được em giả bộ chứ?

- Bộ anh không nghe em nói lúc này là khi còn ngồi trên ca nô cảnh sát, em đã nhìn thấy anh Vinh nhảy xuống nước mà không nói cho họ hay hay sao. Nếu em dám phản anh ấy liệu họ có để yên cho anh ấy tới hôm nay hay không?

- Vậy em tính sao?

Tình chỉ muốn thoát ra cảnh khó khăn đêm nay càng sớm càng hay nên nàng giả bộ nói:

- Em tính lên qua đó cho anh Vinh hay âm mưu của thằng Lư trước khi nó báo cảnh sát, như vậy mới yên được.

- Tại sao em không làm liền?

Anh không thấy em kẹt vụ con Tý à. Bây giờ tụi nó tưởng chính em báo cảnh sát hại tụi nó chứ đâu có biết là thằng Lư xúi em. Qua đó bây giờ đừng nạp mạng

cho chúng nó hay sao.

- Vậy bao giờ em mới tính nói?

- Nếu chưa có anh, em định thủng thẳng cho con Tý nguôi ngoai rồi mới nói. Nhưng bây giờ khác rồi, có thể sáng sớm nay anh qua đó nói hết tự sự dùm em

trước rồi em cũng qua đó tạ tội với đại ca Vinh sau.

- Nhưng nếu anh muốn làm đại ca thì sao?

Bỗng có tiếng cười sảng khoái thực lớn. Cánh cửa ra vào inở toang. Hai người khoan thai bước vào phòng. Sữu tá hỏa, nhồm dậy chụp cây mã tấu. Bỏ cây mã đó xuống thằng con khi. Bộ mày tưởng ăn được lưỡi dao bay của đại ca Vinh hay sao?

Vinh mỉm cười, khoác tay nói:

- Mày đừng làm nó sợ. Mặc quần áo vào thẳng nhóc. Tao đã nghe hết từ đầu tới cuối câu chuyện rồi.

- Mày cũng có bản lãnh lắm Sữu à. Chuyện đã rõ trắng đen rồi. Còn mày muốn làm đại ca ở đây phải hỏi lại lưỡi dao này đã.

Tim Sữu đập tình thịch, sự sợ hãi trào lên khoé mắt. Trong khi đó Tình là người mừng hơn ai hết. Nàng không ngờ đang dụ thằng Sữu mà đại ca Vinh lại rình ở ngoài nghe hết lời nói của nàng. Như vậy có khác gì chính nàng là người trung thành và lại là một nạn nhân chứ đâu phải là thủ phạm trong vụ hại bạn bè này.

Nàng nhanh trí đóng luôn một màn kịch chót. Nước mắt chảy ra dàn dụa thực mau, Tình méu máo nói:

- Đại ca ơi, đại ca. Em xin tội với đại ca...

Vinh gạt gù.

- Tốt, tốt.

Vừa nói chàng vừa tiến lại gần bên giường. Một bất ngờ không ai đoán trước được. Thằng Sữu sau khi mặc quần áo rồi, thấy Vinh tiến tới gần nó, bỗng chụp cây mã tấu lia ngang mình Vinh. Ai cũng tưởng chàng phải đút ra làm haikhúc. Nào ngờ người Vinh lộn ngược, ngay trên không trung, hai lưỡi dao bay ra sáng ngời, cắm vô mình Sữu, nhưng không vô chỗ nhiệt, Sữu chỉ bị ngã xuống chứ không nguy hiểm tới tính mạng. Miệng Sữu há hốc như không tin được sự việc lại có thể xảy ra như vậy, với bản năng sinh tồn. Sữu chồm dậy, lia ngang thanh mã tấu làm thằng đàn em Vinh té nhào vô tường. Nhân cơ hội đó, Sữu phóng ra ngoài chạy thực mạng, lẩn vào trong bóng tối mất hút. Tên đàn em Vinh định đuổi theo, nhưng chàng chặn lại, nói:

- Đừng đuổi theo nó lúc này, một mình mày không ăn thằng đó đâu. Hơn nữa, nó cũng có công phá vỡ âm mưu của thằng Lư. Bây giờ mày vác thẳng phản phức

này thả xuống mương cho tao.

Tên đàn em Vinh cúi xuống vác Lư lên vai chạy ra ngoài ngay. Còn mình Vinh trong phòng với Tình, chàng dùng lưỡi dao bay cắt đứt hết giây trói cho nàng. Tình được tự do, ôm chầm lấy Vinh, nàng cốt tình cọ sát thân thể vô mình chàng. Qua bao nhiêu năm trong nghề, Tình đã nhìn thấy có sự thay đổi trong thân thể Vinh, quần chàng độn lên thấy rõ. Tình biết rằng, lúc nghe lên nàng nói chuyện với Sữu, Vinh cũng dòm thấy những gì nàng và Sữu làm trong này. Bởi vậy làm sao chàng có thể chịu nổi sự đòi hỏi của xác thịt ấy.

Đúng như dự đoán của Tình, Vinh đè nàng xuống giường ngay. Tình thấy đây là cơ hội ngàn năm một thuở đã tới. Nàng uốn hân người lên, dùng tất cả những

kinh nghiệm đã có trong khoái cảm thực sự đưa Vinh vào đam mê. Nàng thì thầm:

- Đại ca ơi, cho em hầu hạ anh suốt đời nhé...

Vinh gật đầu thực dễ dàng, chàng cắn vô vùng ngực căng tròn và để cho thân thể mình đi sâu vào da thịt cô gái làng chơi đã hơn một lần trung thành với mình.

Tình cũng rên lên thực sự, nỗi vui mừng và những kích thích bây giờ làm nàng không còn kềm chế được nữa. Thân thể vận vẹo thực sự, những khoái cảm ào ạt tới với nàng như bão táp. Tình ôm cứng lấy Vinh lẫn lộn trong niềm hoan lạc tuyệt vời.

o o o

Cả tuần lễ nay trong cái xóm nghèo khốn khổ này náo loạn vì nạn cảnh sát bố ráp lung tung. Chưa bao giờ có vụ xét sổ gia đình liên tiếp ba đêm liền như bây giờ. Những sòng bầu cua ở đầu hẻm biến mất, cũng như những cô gái giang hồ, lớp bị bắt, lớp bỏ trốn đi nơi khác. Các tay anh chị trong làng chơi cũng không thấy một ai lai vãng nơi các quán cà phê như hàng ngày họ thường tụ tập.

Sau cái chết của hai dân nghiện thuốc phiện bị bóp cổ chết trong một nhà chứa gái; người ta lại tìm thấy thêm một dân anh chị nữa bị trói như khúc giò lụa trôi lênh bênh trên con lạch trong xóm. Những người này đều là các thanh niên sinh ra và lớn lên từ nhỏ ở vùng này. Bởi vậy, hầu hết mọi người trong xóm đều biết mặt biết tên. Họ rì rào bàn tán, kẻ' nói thế này, người nói thế khác, cuối cùng, không còn ai biết tin ai.

Nhưng có một điều làm mọi người sợ hơn cả là tự nhiên sau những cái chết bí ẩn và các vụ cảnh sát bố ráp ấy. Bỗng nhiên nhiều người đi làm đêm về gặp một bóng đen cao lêu nghêu, bộ điệu thực hung dữ, gặp ai cũng nhào vô như chực bóp cổ rồi lại chạy mất. Những nạn nhân đều nói giống nhau, nhưng không ai hề hấn gì. Bởi vậy, cứ tối chợp tối là mọi người đã chui vô nhà đóng cửa lại. Cái xóm sinh động, ồn ào về đêm với những gái làng chơi tấp nập này, nay bỗng trở nên vắng vẻ lạ kỳ.

Cái không khí này thầy Sô là người am tường hơn cả. Mặc dù thầy ở mãi tít bên Cầu Hàn, cách Khánh Hội một con sông. Nhiều người đã tới nhờ thầy trấn ếm dùm nhưng thầy Sô đều từ chối, lấy cớ là đang tư lự một loại bửu bối nên công lực lúc này rất kém; như con cua đang lột vậy.

Nhiều thầy bà khác cũng được mượn tới làm cơm chay cúng tế. Người thì nói Lư hiện hồn về, kẻ thì bảo Phu và Cư hiện hình lên báo oán. Nhưng dù ai nói gì, thầy bà cúng tế làm sao, dân chúng vẫn không ai dám ra đường ban đêm nữa. Và cái cảnh bóng ma đi ngời ngời vẫn không hết. Có vài ông thầy pháp liều mạng ở lại đêm phù phép, kết quả bị ma đánh đổ máu chạy bán mạng. Từ đó không ai dám lang thang ngoài xóm vào những lúc tối trời.

Tuy nhiên, cái cảnh này cũng không làm chính quyền để ý tới, vì bây giờ là lúc giới nghiêm. Theo luật thì chẳng ai được phép ra đường cả. Xóm giang hồ này từ trước tới nay sinh sống ngoài vòng pháp luật thì bây giờ trở lại tuân theo luật pháp hơn ai hết, đó cũng là cái may cho những người có trách nhiệm thi hành luật pháp ở vùng này. Tình trạng này cũng không ảnh hưởng gì tới những người dân nghèo làm ăn lương thiện trong xóm cả.

Chỉ có Vinh và nhóm đàn em là điên lên vì giận dữ. Sau cái đêm ngủ với Tình, chàng phải trốn miết tới nay. Hơn ai hết, Vinh biết cái bóng ma trong xóm là thằng Sửu, làm bộ hiện hình nhất người ta. Nó chém mấy ông thầy pháp chạy dài và chụp lấy vài người bóp cổ trong đêm tối để tạo ra tình trạng rã đám của dân chơi trong xóm mà trả thù Vinh.

Sở dĩ Vinh không làm gì được nó vì y có một người anh họ tên Tài, làm lính kín đứng sau lưng. Tài lại là nhân viên an ninh phụ trách khu vực này. Chính Tài đã bày mưu bố trận, cố làm cho Vinh lộ diện để dễ dàng thọc cổ. Cũng vì biết được âm mưu của Tài và Sửu như vậy mà Vinh phải để cho Sửu sống tới ngày hôm nay. Đồng thời, chàng rút hết đàn em qua nhà thầy Sô lánh nạn.

Nhưng Vinh đã tính già lại hóa ra non. Chàng có biết đâu chính cái thông lọng nằm ở nhà thầy Sô chứ không phải trong khu xóm địa bàn làm ăn của Vinh. Bởi vì làm sao Vinh biết được cái bóng ma kia là Sửu, và người anh họ của Sửu luôn theo sát bên Sửu, chờ chàng lộ đầu ra là bắn hạ. Thực ra, chính Tài và Sửu

là người khéo léo để lộ hình tích cho Vinh hay. Đó chẳng qua chỉ là cái bẫy để lừa Vinh và chân tay bộ hạ của chàng tụt lại nhà thầy Sô, hiện nay lại có cả Tý ở đó với hai tội sát nhân thì khi bị bắt, chắc chắn cả nhóm của Vinh phải lãnh án chung với Tý. ”

Tối nay, trời mưa tầm tã. Vinh và anh em đang kê khà bên ỉy rượu cho tạm quên đi cái hận để một thằng nhóc con chơi trò phạm thượng lưu manh này. Hùng Chột, một thằng em ngổ ngáo nhất của Vinh uống hết ly rượu để, nhìn ra ngoài trời vắng tịt:

- Tổ sư cha nhà chúng nó, tại sao đại ca không để em lụi bỏ mẹ cái con ma này đi cho nó thành mà luôn cho rồi. Chúng mình trốn chui trốn nhủi ở đây có vẻ nhứt chí anh hùng quá.

Hiền Què cười hành hạch, nói:

- Đại ca cứ cho thằng Hùng Chột về đi, thế nào thằng Sứa cũng moi luôn con mắt còn lại của nó cho hết thấy đường luôn.

Hùng Chột buông ly rượu, chụp cổ áo Hiền Què chửi thề:

- Dù mẹ, mày tính chơi tao hử

Hiền Què vẫn cười hành hạch, dơ hai tay lên trời, nhìn Vinh nói như cầu cứu:

- Đại ca, đại ca coi kìa. Thằng Hùng Chột nó tính sơ tái em.

Mọi người cười ồ hả hê, vì ai cũng biết; với sức của Hiền Què làm sao Hùng Chột có thể đánh lại nó. Nếu không muốn nói y chỉ hất một cái là Hùng Chột bắn ra xa cả thước rồi.

Thầy Sô ngồi gần đó cũng vui lây với cái không khí ồn ào của đám du côn ngang ngược này. Mấy ngày nay, ông có dịp nhận định, họ là những người đáng thương hơn là đáng trách. Xã hội đã bắt công, tạo lên cho lớp người này một cuộc sống hỗn loạn. Thầy Sô mỉm cười, nói:

- Mấy chú thích đánh lẫn nhau. Nhưng tôi lại chỉ thích đánh nhau với ma thôi. Không phải cái loại ma như thằng Sứa đội lốt đầu. Mà là ma thật tình từ cõi vô hình hiện về kìa.

Cúc ngồi cạnh thầy Sô, nhìn ông hỏi:

- Bộ thầy có đánh lộn với ma thật rồi hả?

Thầy Sô gật gù.

- Nói là đánh lộn thì cũng không đúng lắm. Vì chúng ở cõi vô hình, còn mình ở cõi hữu hình, làm sao đụng độ trực tiếp với nhau được.

- Vậy làm sao có thể đánh lộn với nó được?

- Sự thực thì nó đánh mình, chứ không phải mình đánh nó.

Lúc ấy Hùng Chột đã buông Hiền Què ra rồi, y nhìn thầy Sô nói:

- Đánh lộn như vậy đâu có được.

Hiền Què nhìn Hùng Chột cười hành hạch.

- Đánh không được thì chạy thôi.

Hùng Chột biết Hiền Què nói xỏ mình, vừa tính nổi đóa lên, bỗng thằng Hai Đen ở ngoài chạy ào vô la lớn:

- Dụ mẹ, cảnh sát vây kín nhà mình rồi.

Đám anh chị không ai bảo ai, chạy tóa ra ngoài. Có tiếng súng nổ, tiếng la hét, tiếng chửi thề vang dậy. Thầy Sô xanh mặt, ông biết có rắc rối lớn rồi, vì không phải chỉ có súng của cảnh sát mà là súng của đám anh chị này cũng đã bắn trả lại nữa.

Ông vội vàng kéo Cúc chạy ra ngã sau, nhưng cũng không còn kịp nữa, có ánh đèn pha từ dưới lạch quét ngang. Cúc buông ông ra, chạy bật trở lại. Hình như cảnh sát đã vô tới nhà, nhiều dân anh chị đã bị bắt.

Có tiếng mấy cô gái khóc lóc thực lớn. Ông thấy bóng vinh và Huệ lướt ra ngã nghĩa địa thực mau nên chạy theo liền.

Trời mưa thực lớn, cũng vì vậy mà cảnh sát bao vây và tiến tới sát nhà mà không ai hay. Thầy Sô bất kể tiếng đạn réo, mưa rơi, gió hú. Ông chạy thực mạng theo hướng Vinh về phía trước. Hình như dao bay trong tay chàng đã ném ra nhiều lần, vì thầy Sô đã vấp vào một chiếc thây ngã sắp xuống. Ông biết người bị thương là một nhân viên cảnh sát, vì trong bóng tối, ông mò thấy bộ đồng phục cảnh sát với nhiều huy hiệu cài trên áo. Thầy Sô vùng dậy, cố chạy thực mau theo bết gót Vinh.

Chàng đã mở một con đường máu băng qua ngã nghĩa địa, biến vào bóng đêm mưa bão mịt mù. Chạy theo Vinh một lúc khá lâu, thầy Sô không còn nhìn thấy Vinh đâu nữa, đám cảnh sát cũng không rượt theo những kẻ đã thoát ra ngoài, họ còn bận bịu tùm những người chậm chân kẹt trong nhà. Thầy Sô thở hổn hển, lết đi trong mưa gió lạnh buốt da trên những ngôi mộ hoang rờn rợn.

Bỗng ông nhìn thấy trước mặt một bóng đen cao lêu khêu. Cái bóng đen quen thuộc này đã làm ông lo lắng biết bao đêm ngày, nó từ từ tiến tới...

12. Chương 12: Chương 12

Từ ngày có trí khôn và biết chút ít về thế giới vô hình tới giờ, lần đầu tiên Đình ăn chay hơn ba tháng như vậy. Lúc đầu chàng chẳng cảm thấy có gì thay đổi, nhưng sau vài ngày, sự thèm khát thịt cá dần tới kinh khủng. Nhưng ít ngày sau đó nữa, chàng từ từ quen đi với những mùi vị lạt lẽo của thức ăn chay hàng ngày.

Hơn tháng sau, tự nhiên Đình thấy tâm thần nhẹ nhõm. Khi trước, những bực bội và nóng nảy nhiều khi tới với chàng thực dễ dàng, bây giờ như phù du mây nước. Đình không còn thấy điều gì làm chàng phải bận tâm tới lo lắng, mất ăn mất ngủ như xưa nữa.

Không biết đó có phải là kết quả của những thức ăn hàng ngày không, hay là sự nghỉ ngơi của tâm thần mà chàng đã nghe lời sư phụ Thảo; tạm quên đi tất cả trong thời kỳ ăn chay này.

Hôm nay là ngày sau cùng của kỳ hẹn để trở lại nhà thầy San, tiếp tục tìm hiểu xem trong chiếc hộp sắt chứa đựng cái gì. Thảo tới nhà Đình rất sớm, nàng có vẻ hí hửng vì đã giữ trọn được lời hứa trường chay trong một trăm ngày. Điều này đã làm cha nàng rất ngạc nhiên và khâm phục người sư huynh đồng đạo của mình hơn bao giờ hết.

Đình và Thảo chờ nhau tới nhà thầy San khi ông đang ngồi ngắm nghía chiếc hộp sắt trong phòng khách. Vừa bước vô nhà, cả hai chưa kịp chào hỏi gì, thầy San đã hỏi:

- Con có quen với Chế Mặc Sô không?

Đình trả lời:

Con liên lạc được với thầy Sô qua một người bạn nghiện thuốc phiện. Anh này giới thiệu con với tên Cự. Y là đàn em của tên trùm du đảng để lần tới thầy Sô. Tuy nhiên, con chưa được gặp mặt ông ta bao giờ, mà chỉ được nghe người ta nói về bản lãnh và con người kỳ dị của ông ấy mà thôi.

Thầy San hỏi:

- Cậu muốn biết cái bất hạnh của ông ta không?

Đình buồn bã nói:

- Con có đọc trên báo, và nghe nhiều người trong xóm của tên Cự nói về vụ ông ấy rồi.

- Ông ta bị chết trong cuộc cảnh sát bố ráp du đảng trong nhà ông ấy. Nhưng các con có biết thực sự ông ta chết vì nguyên do gì không? .

- Báo chí nói ông ấy đứng tim chết! Nhưng con tin là ông ta có thể chết vì ma quỷ gì đây.

- Không phải có thể. Sự thực là như vậy! Ông ấy chết vì bị hồn ma trả thù.

Đình nhìn thầy San dăm dăm hỏi:

Tại sao thầy lại biết chuyện của ông thầy Sô vậy?

Thầy San tư lự, nói:

- Chế Mạc Sô là bạn của tôi. Hành động ông ta dù dầu được mọi người, nhưng làm sao qua được pháp nhãn của tôi.

Pháp nhãn Đinh hỏi liền:

- Pháp nhãn là cái gì vậy hả thầy?

- Pháp Nhãn là một sức mạnh siêu nhiên, các con không thể nào hiểu nổi đâu. Hơn nữa, tôi cũng không thể nói ra được.

Thảo hậm hực nói:

- Cũng lại cái vụ “Thiên cơ bất khả lậu” !

Thầy San gật đầu:

- Đúng vậy.

Thảo hỏi:

- Thầy có chắc chắn ông thầy Sô bị một con ma nào đó giết không?

- Chắc chắn là như vậy. Chỉ cần thấy Chế Mạc sô nằm chết trên ngôi mộ ấy là biết rồi. Nhưng thực ra, nội tình cũng có nhiều phức tạp lắm, Nhưng người ngoài cuộc khó có thể biết được.

Thảo lại hỏi:

- Như vậy thầy là người ngoài cuộc hay trong cuộc?

Thầy San thở dài.

- Tôi không phải là người trong cuộc, mà cũng chẳng phải là người ngoài cuộc. Bởi vì, đã mang cái nghiệp thầy bùa này vào thân thì hầu như mình là những người lắm chuyện thôi.

Đinh hỏi:

- Như vậy có nghĩa là thầy muốn bắt con ma giết hại thầy Sô à. Có chắc làm được điều đó hay không?

- Cậu muốn biết sự thật như thế nào, còn phải cố gắng học hỏi thêm nhiều lắm.

Cố gắng ra sao, học hỏi cái gì nữa?

- Phải khổ công nghiên cứu linh hồn học.

- Dạ, con đã liên tục học hỏi về môn này bấy lâu. Nhưng thú thực khó quá. Chắc cả đời cũng không hiểu nổi hết cái chân lý của những sự việc xảy ra trong thế giới vô hình này. Thầy San mỉm cười.

- Lòng người còn không ai đo được. Há chi ma quỷ làm sao mà hiểu cho thấu. Cậu phải biết là ma quỷ cũng có nhiều loại: Có hiền, có dữ, có bản lãnh cao, bản lãnh thấp Ôi đáng lẽ tôi không nên nói chuyện này ra cho cậu nghe, nhưng vì có duyên này nên tôi mới thổ lộ ra như thế.

Thảo cười hì hì.

- Bây giờ thầy hết sợ tiết lộ thiên cơ rồi sao?

Thầy San cũng cười vui vẻ, nói:

- Việc đầu tiên muốn biết rõ những gì chứa đựng trong chiếc hộp sắt này là đừng có chọc quē thầy mới được

Thảo nín tay thầy San, ôm vô lòng, mơn trớn.

- Không lý thầy giận con được hay sao?

Đinh cũng nói vô:

- Đúng rồi, nếu em làm thầy giận thì làm sao thầy vui vẻ được mà giúp đỡ chúng mình chứ.

Thầy San vẫn cười hì hì.

- Có lẽ cậu Đình là kẻ hiểu đời nhiều hơn con Thảo.

Thảo nhìn Đình trề môi, mỉm cười hỏi thầy San:

- Đường nhiên rồi. Nhưng thầy ơi, xin đừng làm khó con nữa chứ. Bây giờ thầy cho con biết con ma khác như thế nào đi.

- Con muốn biết chân tướng của nó hay sao?

- Tại sao lại không cơ chứ?

Thầy San cười khanh khách, nói;

- Đừng có giận nữa, để tôi nói ột manh mối, có thể tìm hiểu tường tận sự việc hơn.

Thảo nôn nóng.

- Vậy thầy nói mau đi.

- Các con phải gặp tên Vinh, trùm du đảng trong một đường hẻm Khánh Hội.

Thảo ngơ ngác hỏi:

- Tên du đảng Vinh, hắn là ai vậy?

- Tên Vinh là anh em kết nghĩa với Chế Mạc Sô, thằng này không có một điều thất nhân ác đức nào là không dám làm cả. Nếu gặp nó, các con chịu khó chi tiền thì cái gì cũng xong ngay.

Thảo ngáp ngừng một lúc, nhìn chiếc hộp nói:

- Còn chiếc hộp sắt này thì sao?

- Con cứ để đây cho thầy lo.

- Thầy không sợ nguy hiểm à?

Thầy San mỉm cười.

- Bất cứ chỗ nào, lúc nào, đều có nguy hiểm cả. Những người sợ nguy hiểm lại hay gặp nguy hiểm hơn nhiều.

Thảo nói với Đình:

- Anh coi, sự phụ em có kiêu ngạo không?

Đình mỉm cười, nhìn thầy San nói:

- Đúng rồi, nhưng lại được mọi người kính nể và bái phục nữa.

Thảo hừ một tiếng nói:

- Anh học được cái lối nịnh bợ đó ở đâu vậy?

Thầy San cười khà khà, bưng chiếc hộp sắt đi vô nhà trong, nói:

- Bây giờ tôi phải đi nghỉ để tối nay còn sức luyện Bùa Thần. Các con lo tìm tên Vinh đi.

o o o

Muốn tìm được vinh trong thời gian này không phải là dễ. Sau hôm cảnh sát bố ráp nhà thầy Sô, cả xóm đã lại náo loạn vì Vinh một lần nữa.

Tối hôm Cảnh Sát bố ráp nhà thầy Sô trời mưa như thác đổ. Vinh đã băng ngang nghĩa địa, bơi theo con lạch Vĩnh Hội, lần ra tới sông Sài gòn rồi mò về nhà Tình. Lúc ấy Vinh đã mệt ngất ngư, chàng dùng chìa khoá giả lên vô nhà Tình làm nạng tá hỏa.

Cũng chỉ vì hồi chợ tối, Sửu đi với Tài tới nhà nàng. Tình biết Tài hơn ai hết, nhưng nàng chỉ không ngờ y lại là anh em họ của Sửu mà thôi. Tình biết hai người này tới nhà nàng là thênào cũng có chuyện rồi. Nàng vội vàng lấy bìa và đồ nhắm ra đãi hai người ngay. Tình cũng lại kêu cả đám em út ra đùa dỡn để lấy lòng Tài và Sửu.

Sau vài chai bia, Sửu để đám con gái lại cho Tài. Chàng kéo tay Tình vô phòng trong nói:

- Em vô đây, anh nói cho em biết một việc hết sức thú vị và quan trọng.

Linh tính cho anh biết có chuyện chẳng lành, nàng vội vã theo Sửu vô nhà trong ngay. Sau khi khoá cửa phòng lại đằng hoàng, Tình đã tưởng Sửu đề nàng xuống rồi. Ai ngờ chàng vẫn tỉnh bơ và còn làm bộ ngồi xa xa mới kỳ lạ. Kinh nghiệm từ bấy lâu nay cho Tình biết có chuyện không xong. Nàng cố tình ngồi sát vô mình Sửu, ngả ngón nói:

- Anh Sửu hôm nay sao khách sáo quá vậy. Làm cái gì mà như người xa lạ thế không biết. Bộ giận em rồi hả?

S Sửu cười hề hề.

- Giận cái gì cơ chứ. Người đáng giận là thằng Vinh, không giận thì thôi, chứ mắc mớ gì tới em đâu.

Tình làm bộ nói:

- Ở khu này có ai lại không ngán anh Vinh, chỉ có mình anh là người đầu tiên dám đương đầu với anh ấy.

- Đương đầu ư, chạy dài chứ đương đương cái gì.

Tình làm bộ nịnh Sửu.

- Em thú thực, hôm ấy bị bắt ngờ thôi. Hơn nữa, anh. Vinh đi hai người, còn anh có một thân một mình mà cũng lỳ thực.

S Sửu cười ha hả, cố kéo chiếc áo sơ mi lên cao cho Tình nhìn thấy cây súng giắt trong bụng chàng vừa mượn của Tài.

- Bây giờ thì một mình anh cũng chấp cả đám tụi nó. Từ bữa đó tới nay, em có thấy đứa nào ló quố ở đây không?

Tình sờ nhẹ nhẹ vô báng súng, cười cầu tài.

- Em phục anh thực, bây giờ có cái này rồi thì chắc chắn anh phải là nhân viên của nhà nước rồi. Ai còn dám chống anh nữa đây. Khi nào hành sự, xin anh nương nương tay cho em út nhờ nhé.

S Sửu thấy Tình có vẻ thuận tình và nịnh bợ mình ra mặt, khoái chí lắm. Chàng choàng một tay ngang lưng nàng, kéo Tình sát vô lòng hỏi:

- Bây giờ em còn nhớ những lời hứa tối hôm đó không?

Tình làm bộ đưa đẩy:

- Chẳng những một mình em thôi, anh muốn bất cứ đứa nào trong nhà này em cũng vui lòng cho anh hưởng hết đó.

S Sửu khoái chí cười hành hạnh.

- Như vậy thì em còn đãi anh hơn cả thằng chó đẻ Vinh nữa rồi phải không?

Tình lấy tay bịt miệng Sửu lại, ngả ngón.

- Anh nói nhỏ nhỏ chứ, đàn em anh Vinh nghe được là khổ cho tụi em đó.

S Sửu được thể càng nói lớn hơn;

- Bây giờ mà em còn sợ tụi chó đẻ đó nữa sao.

Nội tối nay, tụi anh qua nhà thằng cha già Sô, hốt hết không còn một đứa cho em xem.

Tình còn lạ gì đám Vinh và đám con Tý đang lẩn trốn bên nhà thầy Sô, nhưng nàng cũng làm bộ ngây thơ hỏi:

- Ủa, các anh ấy trốn hết ở bên Cầu Hàn à. Hèn gì mấy bữa nay không thấy một anh nào lai vãng ở trong xóm hết. Các anh qua được bên đó bố ráp hay sao?

Sửu vênh vao:

- Ở đâu mà đi không được. Dân Tổng Nha chứ bộ em tưởng tụi anh lèng phèng cái thứ địa phương này thôi hay sao.

Lúc đầu Tình chỉ giả bộ đưa đẩy để bốn cọt Sửu, ai ngờ nghe Sửu khoe khoang cũng làm nàng sờ sợ. Nếu quả thực Sửu bây giờ là nhân viên Tổng Nha Cảnh Sát thì thế lực của y đâu phải nhỏ. Cái hận Vinh ném dao hôm trước thế nào cũng lớn chuyện rồi. Tối nay mà Tổng Nha bố ráp bên ấy coi bộ chết cả đám chứ không phải chơi. Lúc đầu Tình có ý tìm cách thông báo ọi người hay. Sau nghĩ lại tội gì mạo hiểm như vậy. Nghêu cò đá nhau, ngư ông thủ lợi. Tự nhiên nàng lại mừng thầm trong bụng. Một ý nghĩ thâm độc thoáng qua trong đầu nàng, Tình ghé miệng vô tai Sửu nói nhỏ nhỏ:

- Anh lên làm đại ca ở xóm này, em hỗ trợ hết mình. Đừng nói với ai nghe cưng.

Sửu nghe nói cười hềnh hếch.

- Nhất định, nhất định như vậy rồi.

Vừa nói xong, Sửu đã kéo Tình nằm xuống giường. Nàng thì thầm:

- Coi chừng mất sức, tối nay không tốt đâu anh.

- Ôi lo gì, đi cả trăm nhân viên chứ bộ mình anh sao.

Vừa nói xong, môi Sửu đã ngậm cứng miệng Tình. Nàng cong người lên và tin tưởng là tối nay thế nào Sửu cũng triệt hạ hết đám anh em Vinh, và lẽ dĩ nhiên cả đám con Tý ở bên đó nữa, làm sao tụi nó thoát khỏi cuộc bố ráp đại quĩ mô như thế này được.

Ngoài trời bắt đầu mưa nặng hạt, nhttng tiếng kéo kẹt của chiếc giường cây bị tiếng mưa rơi át hẳn đi. Hình như gió thổi thực mạnh, lại có bão rút ở đâu thổi Về nằm bên dưới Sửu, Tình nghĩ ngợi miên man về những dự định sắp tới. Nàng biết, tình hình trong xóm này sau cuộc bố ráp chắc chắn có nhiều thay đổi. Nếu đám Vinh và Tý bị dẹp rồi, kể như không còn ai đáng mặt là địch thủ với nàng nữa. Cho dù không có Sửu và Tài đỡ đầu thế lực nàng vẫn còn trội hẳn hơn tất cả mọi đám làm ăn lẻ tẻ trong xóm. Tự nhiên Tình thích thú, ôm ghì lấy Sửu trong khi chàng đang nẩy người lên bắt đầu đi vào cơn hoan lạc cùng cực...

Chỉ vài phút sau, Sửu thở hổn hển nằm vật sang bên cạnh. Tình gác một chân lên mình chàng vuốt ve để yên cho Sửu ngủ. Nhưng ngay lúc đó có tiếng Tài gọi oang oang bên ngoài:

- Sửu Sửu ơi đi chứ mày. Tối giờ hành quân rồi, trễ là bà hú đó em.

Cả Tình và Sửu cùng giật mình, lồm cồm bò dậy mặc quần áo thực nhanh. Sửu cười hì hì, nói:

- Có chút xú mà cũng mệt thấy mụ nội luôn. Nếu không mắc vụ thằng Vinh nhất định trời đánh anh cũng không thêm dậy nữa.

Tình cười khúc khích:

- Thì em đã nói anh rồi mà, nhưng không sao đâu, uống vài chai là lại sức ngay. Ở nhà em làm đồ nhậu đợi các anh mang tin vui về nhé.

Tài cũng vừa vào tới, nghe Tình nói cười hề hề.

- Đúng rồi, tụi anh đi chừng vài tiếng, thế nào cũng trở lại. Hôm nay trời mưa to quá. Bố ráp xong vụ này chắc cũng mệt phờ râu, phải trở lại đây nhậu một

bữa cho lại sức mới được.

Tình nín lấy vai Tài, cốt tình cọ sát thân hình núi lửa đang nóng hừng hực vô da thịt chàng.

- Nhớ nhé cưng, em chờ các anh mang tin chiến thắng trở về đó. Như vậy xóm này mới có thể yên ổn làm ăn được.

Tất cả mọi người vui vẻ cười nói rất hỉ hả. Mặc áo mưa vô xong, Tài và Sửu băng mình trong đêm tối về phía đầu hầm.

Cả hai đi chưa đầy vài tiếng. Vinh đã lù lù hiện ra trước mặt Tình hỏi làm sao nàng không tá hỏa lên cho được. Chân tay nàng run rẩy nhìn Vinh như bóng dáng tử thần về đòi mạng. Nàng làm sao ngờ được Vinh có thể thoát khỏi cuộc bó ráp đại qui mô và bất ngờ như thế này trong một đêm mưa bão mịt mù như đêm nay.

Nhưng cũng chính trời mưa bão đã giúp Vinh trốn thoát khỏi cuộc vây bắt không khó khăn gì. Khi chàng kéo Huệ chạy băng ra ngã sau, gặp ngay một nhân viên cảnh sát. Vinh ra tay liền, không chờ cho nhân viên kia lên tiếng. Lưỡi dao bay ghim ngay cuống họng làm thân thể người cảnh sát xấu số té bật ra sau. Vinh cúi xuống lượm cây súng của anh ta, băng mình vượt qua nghĩa địa. Bóng tối và mưa bão mịt mù đã giúp chàng biến đi thực mau khỏi vòng vây của cảnh sát và trở lại nhà Tình.

Nhìn thấy bàn rượu thịt ê chề sắp sẵn và sự hốt hoảng của Tình. Linh tính Vinh báo cho chàng biết, nơi đây chắc chắn đang xảy ra một chuyện gì hý hủ. Chàng buột miệng nói một câu vu vơ:

- Lại có sẵn cả một bàn tiệc nữa hay sao?

Tự nhiên Tình khụy xuống, hai tay chấp lên ngực lay Vinh như té sao làm chàng ngạc nhiên tới tột độ. Chàng gắt lên:

- Mày làm cái trò gì đó Tình, có gì thì nói đi, tao là thằng Vinh chứ không phải thằng Sửu đâu.

Nghe Vinh nhắc tới tên Sửu, Tình càng run rẩy hơn, miệng nàng đắng nghét. Mặt mũi không còn một hột máu nào nữa. Nàng nghĩ, như vậy là tất cả âm mưu bại lộ rồi. Vinh trở về đây được, có nghĩa là cuộc bó ráp đã thất bại hoàn toàn. Bây giờ sự việc sắp tới là những màn trả thù của nhóm Vinh chứ còn gì nữa!

Cứ như sự xuất hiện của Vinh vào lúc này ở đây thì người đầu tiên của sự trả thù đã nhắm vào nàng rồi. Làm sao thoát khỏi cái chết với tay anh chị khát máu này hôm nay đây. Bây giờ chỉ còn tin vào số mạng. Nhưng bỗng l'nh nghĩ ngay tới việc cứ đổ hết tội lỗi lên đầu Sửu, may ra vớt vát được phần nào. Nàng méo mếu nói:

- Em... em lay đại ca. Quả thực vụ này em không biết gì. Tự nhiên thằng Sửu mang thằng Tài tới bắt buộc em làm thịt rượu đãi tụi nó đêm nay, chứ em tuyệt nhiên không biết một tí ti gì về vụ chúng nó bó ráp các anh hết. Xin anh nghĩ tình tha cho em tội nghiệp.

Vinh ngậy người, chàng không ngờ tự nhiên Tình lại phun ra cái âm mưu này của Sửu. Vậy mà từ trước tới giờ, chàng đâu có ngờ có bàn tay của Tình trong vụ này nữa. Vừa băng qua nghĩa địa, lội qua sông lết về đây Vinh đã định lợi dụng nhà Tình làm nơi nghỉ ngơi ít tiếng. Không ngờ chàng lại khám phá ra thêm một nhân vật nữa ngay sát cạnh mình làm nội gián cho tên Sửu khôn kiếp. Máu nóng trong người chàng trào lên mặt. Hai hàm răng chàng nghiến trèo trẹo.

- Bây giờ mày còn dám nhìn mặt tao nữa hay sao con chó đẻ.

Tình nhìn thấy một lưỡi dao bay rơi vô tay Vinh nhanh như một lần điện. ánh thép long lanh tới rợn người. Chân tay nàng rụng rời, Tình ngả nhào người ôm lấy chân Vinh khóc rống lên:

- Đại ca ơi... oan cho em, đừng giết em tội nghiệp. Em có làm gì đâu. Lúc nào em cũng trung thành với đại ca mà.

Vinh lui một chân về phía sau giữ thăng bằng, chân trước chàng bị Tình ôm chặt. Tự nhiên chàng thấy chóng mặt và một mối kinh hồn. Vinh cố gượng lại một chút, nhưng hình như chàng đã kiệt sức nên đành ngồi xuống sát ngay đầu Tình.

Hai tay chàng nắm lấy tóc nàng, kéo mặt Tình ngược lên hỏi:

- Tao nghe mày nói đây. Cứ ngụy biện đi.

Miệng Tình méo xẹo, hai mắt sợ hãi tới trắng dã, lắp bắp nói:

- Em lạy đại ca. Xin thương em. Em đâu dám biện bạch gì đâu. Chẳng qua là tối nay, tự nhiên thằng Sửu nó dẫn thằng Tài tới bắt ép em làm rượu thịt đãi chúng nó, và bảo đi bố ráp tụi anh về sẽ ghé đây thôi. Chứ quả thực em không biết gì cả.

- Thế rồi mày làm theo lời chúng nó, bày tiệc ăn mừng tao bị vô phải không?

Tình lắc đầu lia lịa, nước mắt dàn dụa.

- Dạ... không phải đâu, xin đại ca đừng nói vậy tội nghiệp em. Chúng nó bắt em làm vậy thì em phải nghe theo thôi chứ em đâu có dám phản lại đại ca bao giờ.

- Thesao mày không kêu tụi em út đi báo cho tao hay mà lại ở đây làm tiệc thế này chứ?

Nghe Vinh hỏi vặn, tự nhiên Tình nghĩ ngay tới con Sún Rõ. Nàng vừa cho nó nghỉ việc sáng nay về quê lấy chồng, vì con nhỏ xấu quá, nên không có người nào chịu nó hết. Tình vội vàng nói:

- Dạ, sau khi tụi nó đi rồi, em có sai con Sún Rõ chạy qua bên thầy Sô báo cho các anh hay, không biết bây giờ nó ra sao rồi mà chưa thấy về.

Nghe Tình nói vậy, tự nhiên Vinh thấy thương hại con nhỏ này hơn là giận. Như thế đâu có phải nó muốn phản chàng. Vinh tắt nhe nhe vô má Tình, hỏi:

- Thiệt không đó?

Thấy Vinh thay đổi thái độ, Tình mừng rỡ, biết đánh trúng tim đem chàng rồi. Nàng nhướn mình lên, ôm lấy Vinh kể lể:

- Đại ca ơi, lúc ấy em sợ muốn chết. Chỉ lo đại ca có bề nào tụi em biết dựa dẫm vào ai. Ngoài trời thì mưa to gió lớn như thế này, không biết con Sún Rõ có thông báo kịp cho các anh không.

Nói tới đây bỗng trong đầu Tình lại nảy ra một ý nghĩ mới, nàng không để cho Vinh nói, tiếp lời ngay.

- Cũng vì thế, em vội vàng sửa soạn rượu thịt cho tụi nó ngay và có sẵn sàng gói thuốc chuột, đang định đổ vô rượu cho tụi nó uống thì anh tới.

Lời nói dối trá của Tình ai ngờ lại như một liều thuốc bổ làm cho nét mặt Vinh tươi hẳn lên. Chàng ôm lấy nàng cười ha hả.

- Nếu vậy thì anh trách lầm em rồi. Bây giờ để thưởng công cho em, mang rượu ra đây, hai đứa mình uống cái đã, rồi tính mấy thằng chó đẻ này sau cũng

không muộn.

Thực tình thì lúc này Vinh đã mệt lắm rồi, chàng chỉ làm bộ thay đổi thái độ để gạt Tình, nếu để Tình biết mình kiệt sức, vô phúc con nhỏ phản phé quật ngược lại là bỏ đời. Chàng muốn uống một hớp bia và nghỉ ngơi một lát để lấy lại sức. Tình đâu biết tình hình như thế nên mừng rỡ lật đật mang chai rượu lại cho Vinh liền. Chàng lắc đầu nói:

- Cho anh một chai bia, đem ra đây hãy khui. Anh không muốn uống thuốc chuột đâu.

Tình lại lật đật để chai rượu lên bàn, đem luôn mấy chai bia 33 và cái khui ra cho Vinh, nói:

- Có trời bảo em cũng không dám cho anh uống thuốc chuột, chứ đừng nói gì tự nhiên mà dám làm.

Vinh mở chai bia, tu một hơi. Chắt men chạy dài xuống cổ họng, lan ra các mạch máu thực mau làm chàng tỉnh hẳn người lại. Tình lại đem tới cho chàng đa thịt gà luộc. Vinh bốc một miếng bỏ vô miệng nhai ngấu nghiến thích thú.

Chàng ngồi dưới đất, dựa lưng vô chân giường ăn uống một lúc hết đa thịt gà và mấy chai bia. Lúc ấy mới tỉnh tỉnh bảo Tình:

- Bây giờ thì em pha thuốc chuột vào rượu được rồi. Anh sợ chúng nó cũng sắp về tới nơi đó.

Tình lật đật lấy gói thuốc chuột, mới mua mấy bữa trước đổ hết vô chai rượu, lắc lên thực mạnh. Nàng nhìn Vinh mỉm cười, nụ cười đầu tiên khi Vinh bước chân vô nhà nàng đêm nay. Vinh cũng cười nhìn nàng nói:

- Tốt, để đó đi. Lát nữa cho hai thằng chó để đó về uống mừng chiến công tối nay. Bây giờ em lại đây. Tình lon ton chạy lại ngồi bên cạnh Vinh ngay. Nàng "không ngờ mình lại thoát chết trong đường tơ kẽ tóc như vậy. Vừa ngồi xuống, Tình đã ôm lấy Vinh ngay, nhưng chàng xô nàng ra nhẹ nhàng nói:

- Khoan đã, em dọn dẹp cho sạch sẽ ba cái chai bia này đi.

Trong lúc Tình dọn dẹp. Vinh móc khẩu súng trong bụng ra, chàng kéo chiếc khăn trải giường xuống lau cây súng đem ngòm ướt át, mỉm cười bảo Tình:

- Chút nữa tụi nó tới đây, anh không còn là Vinh dao bay nữa, mà phải là Vinh chó lửa đảng hoàng, hà... hà... hà...

Tình cười nịnh:

- Chi cần dao không thôi, anh đã vô địch rồi, bây giờ có súng nữa còn ai chịu nổi anh đây.

Bây giờ Vinh mới để ý quần áo mình còn ướt nhem ướt nhẹp, chàng bảo Tình:

- Em lấy cho anh một bộ đồ đi.

Tình mở tủ lấy ngay một bộ đồ thực đẹp của Cư chưa kịp bỏ đi, đưa cho Vinh. Nàng tự tay cởi quần áo cho chàng, lau mình Vinh khô ráo rồi thay bộ đồ mới cho Vinh. Tình săn sóc Vinh như một người vợ hiền săn sóc chồng lúc ốm yếu. Vinh vẫn ngồi dựa lưng vô chân giường mân mê cây súng. Chàng để cho Tình tự nhiên thay quần áo ỉnh.

Mọi việc xong xuôi, Vinh nghĩ có lẽ tụi thằng Sửu và Tài cũng sắp về tới. Chàng bảo Tình tháo cục cầu chì điện, chỉ để cây đèn dầu trên bàn ăn, rồi ôm Tình chui vô gầm giường. Tình không biết Vinh định làm gì nên hỏi:

- Anh làm cái gì kỳ vậy, tại sao không lên giường nằm mà chui vô đây chứ.

Vinh ôm Tình trong tay, cười hì hì:

- Anh ngu gì nằm đó cho chúng nó về nổ vô đầu anh hay sao. Nằm với anh dưới gầm giường này cũng sạch sẽ chán, nhà sàn lo gì hơi đất chứ.

Tình không ngờ Vinh lo xa như vậy, hèn chi chàng vùng vẫy mấy năm nay trong xóm này mà cảnh sát không động được tới người chàng cũng là phải rồi. Bàn tay Vinh cũng đã luồn qua áo nàng vầy vò trên bộ ngực núi lửa của lnh, nàng cười nheo nhỏ thực dâm dăng:

- Em cho anh hết đó, chịu không?

Vinh nói nửa đùa nửa thực.

- Em phải để dành cho hai thằng cô hồn trước đã.

- Khi nào anh lấy thì không ai có quyền đụng vô nữa.

Tình rúc vô ngực Vinh, đập nhẹ vô vai chàng.

- Cái anh này...

- Anh nói không phải sao?

- Phải chứ sao lại không, nhưng mà bây giờ anh có muốn đi chẳng nữa thì có mà trời bảo em cũng không dám cho người khác đụng vô. Chứ sá gì thằng Sửu với thằng Tài cơ chứ.

Vinh cắn nhẹ vô tai Tình thì thào:

- Em có dám không đó.

- Có gì mà không dám chứ?

- Em quên là chúng nó có chó lửa và pháp luật trong tay hay sao?

Tình cười hì hì.

- Bộ anh không có chó lửa sao. Còn luật pháp ư? Có bằng luật giang hồ không?
- Em không hiểu là những kẻ chơi luật giang hồ sẽ chết vì luật giang hồ hay sao?
- Biết chứ anh, vì vậy em mới sợ!

Vinh không ngờ Tình thông minh như vậy. Từ trước tới nay, chàng chỉ tưởng mục tử bà trẻ tuổi này cũng như những cô gái làng chơi khác; sống lâu lên lão làng.

Bây giờ chàng mới thấy Tình không thể xếp vào những hạng người này rồi.

13. Chương 13: Chương 13

Tự nhiên Vinh rung mình. Chàng hiểu là mình đang đùa với con dao hai lưỡi. Ngay bản thân mình, khi bỏ nhà ra đi sống cuộc đời giang hồ. Chàng cũng đã có một kiến thức khá so sánh với những người thành danh trong xã hội. Cũng vì thế, khi lạc vô thế giới của những kẻ đầu trộm đuôi cướp này, Vinh đã nghiễm nhiên trở thành thủ lĩnh của một đám du thủ du thực một cách dễ dàng.

Bây giờ gặp Tình, tự nhiên Vinh thấy ngại ngại, chàng linh cảm thấy người con gái này không phải đơn giản. Vinh thử lại bài toán vừa hiện lên trong đầu chàng.

Khi thức dậy, chung quanh tối thui, nhưng hơi ấm của người con gái vẫn còn ép sát bên mình. Chàng nằm yên một lúc rồi hồi nho nhỏ:

- Ngân ngủ chưa?
- Dạ, chưa anh.
- Em có mệt không?
- Trông anh như một thư sinh mà khoẻ hơn một lực sĩ thể vận đó anh có biết không?

Đình cười trong bóng tối, chàng vòng tay ôm lấy nàng.

- Em có sợ anh chưa?
- Anh còn thua thầy Sô hàng cây số.

Đình bật cười, hỏi:

- Ông ấy như thế nào nữa?
- Ông ta lên cơn như một con bò mộng. Có lần em đã xỉu đi trong vòng tay ông ấy.
- Em tưởng anh tin lời em nói sao? Ông ta mấy chục tuổi rồi em có biết không?
- Nhưng anh có biết là lúc ấy thầy Sô không còn là thầy Sô nữa.
- Như vậy ông ấy là ai?
- Ma Hời?

Đình ngạc nhiên lặp lại lời Ngân.

- Ma Hời à?
- Phải đó anh ạ, lúc đó ông ta là một con ma Hời.
- Sao em biết?
- Khi ngủ với em ông ấy đã nói trước rồi.
- Em không sợ sao?

- Sợ chứ anh, nhưng hồi này ế ẩm quá nên em phải chịu ngủ với ông ta. Hơn nữa, lúc đầu em cũng không biết. Chỉ nghĩ là ông ấy nói chơi. Khi biết rồi thì không rút ra được nữa, nhưng mà cũng quen đi thôi. Tại sao lại không rút ra được nữa?

Nếu em làm hỏng chuyện của ông ta, em sẽ bị giết chết ngay.

- Ông ấy nói như vậy à?

- Dạ.

- Em ngủ với ông ấy ở đây hay sao?

- Dạ không.

- Vậy ở đâu?

- Thường ở trong những hang hóc?

- Hang hóc? Hang hóc ra sao?

- Có lẽ em phải nói dài dòng lắm anh mới hiểu được

- Em nói đi.

- Anh có biết thầy Sô chuyên môn đào mả người chết không?

- Anh có nghe nhiều người nói.

- Nhưng em dám chắc không ai biết là những cái mả thầy Sô đào, hình như ông ta biết trước ở dưới đó xây cất thế nào rồi.

- Có chuyện đó nữa sao?

- Dạ, vì hôm đó ông ta dẫn em tới một cái mả trong Đồng Ông Cộ. Bảo em tối nay sẽ ngủ tại đây. Em bằng lòng ngay vì nơi đó hoang vắng như một cánh rừng. Em nghĩ ông ta lén lút ở nơi này cũng có lý, vì sợ lỡ có ai nhìn thấy ngủ với tụi em thì mất mặt thầy bà.

- Bộ em đi một mình với ông ta hay sao?

- Dạ, không. Em luôn luôn đi với con Lệ nữa. Nhưng sau này nó chịu không nổi nên trốn về quê luôn.

- Rồi sao nữa?

- Hôm ấy em cũng ý có con Lệ. Vả lại ông ấy hứa chắc với tụi em là chỉ có một mình ông ta thôi nên rất an tâm. Bởi vì hai đứa tụi em thì sợ gì một ông già chứ.

Nhưng anh có biết không?

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Tối hôm ấy trời tối thui vì là đêm ba mươi Tết.

- Ba mươi Tết à?

- Dạ, ngày đó mới độc địa chứ. Tụi em cũng chỉ tưởng là cùng lắm là đùa giỡn với ông ta chừng một vài giờ là cùng, ai ngờ kẹt luôn ở đó ba ngày ba đêm mới về được. Về tới nhà, cả hai đứa đau hơn một tuần lễ mới góc đầu dậy được.

- Chuyện gì mà nghe gớm vậy?

- Anh có biết không. Cái mộ đó ông ta đã đào lên tự hồi nào. Ở dưới đó là cả một gian nhà nhỏ bằng đá ong, chắc là xưa ghê lắm rồi. Ở trên mặt đất không ai có thể ngờ được, bên dưới lại như thế. Khi đào lên rồi, Thầy Sô cũng lại khéo ngụy trang cái miệng hầm bằng một tấm bưng xi măng, lấp đất lên nên không ai biết. Khi tụi em xuống dưới đó rồi mới tá hỏa vì ông ta trói cả hai đứa lại và nói la lên là ông ta giết chết ngay. Hơn nữa, tụi em cũng biết; ở đó dù có lấy trống mà đánh cũng không có ai nghe thấy chứ đừng nói gì là la bằng miệng. Anh biết khu Đồng Ông Cộ mà phải không?

- Ủ khu đó hoang vu như một cánh đồng. Và nghe nói mấy ngàn năm trước, ở đó là một thành phố của người Chăm hay Chân Lạp gì đó thì phải. Bây giờ thì không ai ở đó cả, khu này toàn là mộ mả bằng đá ong thôi.

- Nói như vậy thì anh biết rồi. Tụi em ở đó ba ngày ba đêm, như mơ như tỉnh, chứ không có lúc nào là tỉnh táo như bây giờ đâu.

- Tại sao vậy?

- Em nghĩ là thức ăn và nước uống thầy Sô cho tụi em dùng.

- Và cả hai cùng bị trói lại liên tiếp ba ngày ba đêm hay sao?

- Dạ, nhưng lúc sau này chỉ bị khoá lại bằng một sợi giây xích sắt ở chân, cột dính vào một cái khoen đóng sâu vào da ong, không thể nào thoát khỏi.

- Cả ba ngày ba đêm, thầy Sô cũng ở luôn đó với tụi em à?

- Dạ, ông ta ở đó luyện phép tà ma. Sau này em mới biết. Ông ấy dùng tụi em làm lễ vật tế thần thánh gì đó để luyện ma Hời.

- Em có thấy con ma nào không? Nó ra sao?

- Không biết chúng có phải là ma hay không. Nhưng mà khi ẩn, khi hiện.

- Có nhiều không?

- Chỉ có hai con thôi. Bởi vậy hôm đó thầy Sô mới kêu em và con Lệ đi chung. Sau này con Lệ trốn rồi, chỉ còn mình em thì lần nào cũng chỉ thấy có một con chứ không như lần đi với con Lệ nữa.

- Em đi luyện ma với thầy Sô bao nhiêu lần?

- Nhiều lần lắm, cho tới khi xảy ra vụ cảnh sát bắt ráp và ông ấy bị chết mới thôi.

- Ngoài con Lệ ra, có ai biết tụi em đi luyện ma với thầy Sô không?

- Không, mà tụi em cũng không dám nói với ai cả.

- Anh Vinh có biết không?

- Không đâu.

Bỗng có tiếng lạch cạch như có ai mở cửa. Ngân nói:

- Chắc con Huệ nó về. Anh đừng nói với nó vụ em và thầy Sô nhe.

- Ủa anh không nói đâu.

Có tiếng Huệ nói nhỏ:

- Mày có khách hả Ngân. Tối nay lạnh quá đi, tao đứng tê cả chân mà không có một đồng xu, phải đi bộ về mệt quá.

Đinh hỏi Ngân.

- Hình như nhà có một cái giường, cô Huệ ngủ đâu?

- Thường thì tụi em ngủ chung, nhưng đứa nào có khách thì đứa kia ngủ dưới sàn. Nhưng con Huệ ít khi mang khách về đây lắm, nó thích ngủ khách sạn hơn.

Có tiếng Huệ vừa nói vừa cười.

- Tối nay anh nào đó, có cho em ngủ chung giường không?

Đinh cười hì hì:

- Có sao đâu, ngủ chung càng ấm mà.

- Em nói thiệt đó.

- Thì tôi cũng có nói chơi đâu.

Ngân lên tiếng:

- Anh Đinh về đây ngủ với tao là chờ mày đó. Anh ấy muốn gặp anh Vinh.

Huệ ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, anh là ai mà biết anh Vinh hả, Đinh trả lời:

- Tụi tôi cũng mới quen nhau đây thôi.

Có tiếng Huệ cởi quần áo sột soạt, rồi hình như nàng vừa ngồi lên giường vì Đinh thấy chiếc giường rung rinh.

- Anh quen với anh Vinh như thế nào?

- À chỉ là thầy Sô nhờ anh ấy đưa cho tôi một chiếc hộp sắt.

Đinh vừa nói tới đó, nghe Huệ kêu "á" lên một tiếng. Giọng nàng run run:

- Hôm đó trời mưa và chiếc hộp sắt nhảy khỏi tay anh chạy mất rồi phải không?

Đinh ngạc nhiên ngồi nhồm dậy, nắm lấy tay Huệ vừa đưng vô chàng:

- Ủa, cô là ai mà biết vụ này. Chiếc hộp sắt có nhảy khỏi tay tôi, nhưng không chạy mất như cô nói đâu.

- Thật sao, hôm đó em, anh Cư và anh Phu chạy bán mạng nên không biết ra sao.

Đinh chợt nhớ ra cô con gái ngồi với người trao chiếc hộp sắt cho chàng, nên nói ngay:

- À thì ra là cô. Không ngờ chúng mình lại gặp nhau ở đây.

Ngân lên tiếng:

- Thì ra hai người biết nhau rồi à?

Huệ không trả lời Ngân mà lại hỏi Đinh:

- Bây giờ chiếc hộp sắt chứa con ma ấy ra sao rồi?

- Tụi tôi còn giữ, nhưng tại sao cô biết trong đó chứa con ma chứ?

Huệ cười khổ.

- Thầy Sô nói. Mà dù cho thầy Sô không nói em cũng biết ở trong đó có con ma, chứ không lẽ hộp bánh Trung Thu lại biết nhảy tung tưng và giết luôn được cả

anh Cư lẫn anh Phu hay sao?

- Nếu đúng là nó giết anh Cư và anh Phu thì tại sao nó tha cô và tôi?

- Em nhờ có thầy Sô không thì cũng bán mạng cho con ma này rồi. Còn anh, em đâu có biết. Bộ anh cũng có bùa hả?

- Không, tôi học về linh hồn học. Tuy không có bùa phép gì, nhưng về thế giới vô hình cũng có chút ít hiểu biết.

- À thì ra thế.

Huệ đã nằm xuống bên cạnh Đinh, chàng thấy ngay nàng đã cởi hết quần áo ra rồi. Thân mình nàng lạnh ngắt ép sát vô bên hông chàng:

- Anh có sợ em làm anh lạnh không?

Đinh quay qua ôm lấy Huệ:

- Anh muốn làm cho em ấm có chịu không?

Huệ ôm ghì lấy Đinh, nói nho nhỏ:

- Anh tốt với em quá.

Bộ ngực săn cứng và đầy đà của Huệ còn hơn Ngân nhiều. Đỉnh không ngờ hôm nay chàng lại được nằm giữa hai người đàn bà hấp dẫn như vậy. Ngân cũng đã ép sát vô phía sau Đỉnh, chàng thấy thân thể nàng nóng bỏng sau lưng từ trên xuống dưới.

- Em quen với anh Vinh lâu chưa?

- Sự thực thì cũng không lâu lắm. Nhưng em biết anh ấy ngay từ khi tới xóm này.

- Anh đã dò hỏi cả tháng nay mà không ai biết anh Vinh ở đâu. Nay nghe Ngân nói em biết chỗ ở của Vinh thì chắc là em với Vinh phải có mối liên hệ gì mật thiết lắm.

Huệ thở dài.

- Sự thực là như vậy, mặc dù em cũng không thân với anh Vinh được bao lâu. Phải nói em chỉ là người của anh ấy vào cái đêm mà em ngồi với anh Phu đợi trao chiếc hộp sắt ấy cho anh.

- Tại sao lại như vậy?

- Để em kể cho anh nghe.

Huệ từ từ kể lại hết những sự việc xảy ra từ khi Phu trao chiếc hộp sắt cho Đỉnh và vụ đánh ghen của Tỷ lúc Vinh có mặt ở nhà nàng, cũng như cuộc bố ráp ở nhà thầy Sô rồi Vinh nắm tay nàng chạy ra ngã sau nhà, giết người cảnh sát ở đó cướp đường bơi qua sông. Huệ đã về căn nhà cũ chờ Vinh cho tới sáng rồi đi tới nhà một cô bạn gái của chàng trong Chợ Lớn. Xong xuôi nàng lại trở về xóm và nghe lời Vinh trả lại căn nhà cũ, mượn nhà chung với Ngân cho tới ngày hôm nay.

Đỉnh nghe xong câu chuyện, chàng không ngờ hôm nay mình lại có cái may mắn gặp được những người nằm ngay trong cuộc của câu chuyện ly kỳ ngoài sức tưởng tượng của chàng. Cả tháng nay, chàng cứ đi dò la nơi những hàng quán và những người dân làm ăn lương thiện ở vùng này, hèn chi chàng không thu lượm được một chút kết quả nào. Đỉnh rà tay lên bụng Huệ cười nho nhỏ:

- Bây giờ em đã có thai để luyện Thiên Linh Cái chưa?

Huệ cười khúc khích.

- Nếu có tới nay thì em cũng cho anh trực ra mà luyện Thiên Linh Cái nữa đó.

Đỉnh chồm lên mình Huệ, hôn lên môi nàng:

- Em hứa chắc nghe.

Huệ “Dạ” một tiếng thực ngoan ngoãn, ưỡn hẳn mình lên hứng lấy làn hơi ấm từ da thịt Đỉnh ập xuống. Thời gian trôi qua thực mau, vắng vắng xa xa có tiếng gà gáy sáng. Huệ không ngờ Đỉnh lại có thể dai sức như vậy. Có lẽ chàng vừa mới ân ái với Ngân nên lần này mới lâu như vậy. Da thịt nàng đã nóng bỏng, Huệ cong cớn trong sự cuồng nhiệt của Đỉnh như bất tận. Nàng rên lên trong tiếng gáy đều đều của người bạn gái giang hồ nằm bên cạnh...

14. Chương 14: Chương 14

Được sự chỉ dẫn của Huệ, hai ngày sau Đỉnh tìm tới nhà Trang, người bạn gái của Vinh trong Chợ Lớn. Nàng ở một ngôi biệt thự nhỏ ngay đường Nguyễn Trãi, nơi có nhiều vườn ươm cây và bán hoa kiểng.

Đỉnh nhìn đồng hồ. Mới có chín giờ sáng. Căn nhà đóng cửa im ỉm Đỉnh chắc chắn vào giờ này chủ nhân của căn nhà đang ngủ thật ngon giấc, vì cô ta là một vũ nữ thì làm sao có thể dậy sớm được. Làm nghề lấy đêm làm ngày, lấy ngày làm đêm thì giờ này làm sao có thể gặp cô ta chứ.

Đỉnh quan sát chung quanh căn nhà thật kỹ càng. Chàng để ý từng chậu bông treo trước ngõ cho tới những cây kiểng trồng chung quanh vườn. Bỗng Đỉnh để ý thấy trước cửa nhà có một chiếc xe hơi thật sang trọng, mới tinh.

Đình suy nghĩ không biết chiếc xe này của Trang hay của Vinh đây. Chàng nghĩ Trang chỉ là một cô vũ nữ thì làm gì có một số tiền lớn như vậy mà mua nổi chiếc xe này. Còn Vinh từ trước tới giờ chỉ nghe y sống luẩn quẩn trong cái xóm lao động nghèo khổ kia thì lấy tiền đâu mà mua được chiếc xe loại này cơ chứ. Suy nghĩ mãi cũng không thể nào đoán được chiếc xe ấy là của ai. Tuy nhiên, nhất định chủ nhân của chiếc xe đó phải là người ở trong cái biệt thự nhỏ nhỏ này.

Như vậy thì chủ nhân của chiếc xe này là ai vậy? Chàng tính đi vòng qua ngả sau. Bỗng có tiếng gọi nhỏ, thì thào nhưng nghe thực rõ. Âm thanh vi vút trong màng tai Đình.

- Xin... cậu... qua... đây...

Đình giật mình, vì chàng đã tới đây một lúc khá lâu mà không thấy ai. Chàng không biết người nào đang gọi chàng bằng cái giọng rờn rợn như đang rên rỉ trong cơn hấp hối của một người sắp chết vì đau đớn đó. Chàng nhìn về hướng phát ra tiếng nói ấy.

Đằng sau Đình, phía bên kia đường có một cây me thực lớn. Chàng đã nhìn thấy một ông lão đầu tóc bạc phơ, đang ngồi tréo chân như thiền định, dựa lưng vào gốc cây me. Ông ta bận quần áo thực sang trọng. Chắc chắn bộ đồ lớn phải thực đắt tiền. Nhìn qua chiếc cà vạt thắt đúng kiểu và cây gài bằng một hột xoàn lớn thì phải biết ông ta là một người thật khá giả. Đó là chưa kể tới chiếc đồng hồ vàng lóng lánh những hột xoàn, cũng như chiếc nhẫn nơi tay ông chắc chắn không phải là loại ít tiền rồi. Vậy mà ông ta ngồi bệt dưới đất nơi thưa thớt dân cư này kể cũng lạ lùng.

Đình băng qua đường, tiến tới gần ông lão, hỏi:

- Cụ là ai, sao lại ngồi đây. Hình như là cụ không được khoẻ phải không...

Ông lão nhìn Đình với đôi mắt sáng như sao, nhưng hình như có vẻ mệt mỏi lắm.

- Cậu tới đây tới gần đây, tôi có một chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu...

Đình vội vàng tới thật gần, chàng ngồi xuống sát cạnh bên ông, hỏi:

- Cụ có sao không, tôi có thể giúp cụ được chuyện gì ạ?

Ông lão thở hổn hển một hồi rồi nói:

- Tôi là Chế Mạc Triết, bác ruột của Chế Mạc Sô.

Đình ngỡ ngàng tới bần thần vì tự nhiên lại gặp nhân vật này ở đây. Như vậy ông này lại có thể là những đầu mối chàng đang truy lùng hay sao. Chưa kịp trả lời, ông lão đã nói tiếp một cách hết sức mệt mỏi:

- Tôi biết cậu là Đình, đang học hỏi về linh hồn học phải không? "

Nghe ông lão nói, Đình càng hoang mang tới khờ khạo Chàng lắp bắp hỏi:

- Xin lỗi cụ, tại sao cụ lại biết cháu rõ như vậy?

Vừa lúc ấy, ông lão ho lên sặc sụa một hồi, mặt mày đỏ gay và miệng ọc ra một bụm máu. Nhưng ông vẫn ngồi yên và thực thẳng, hình như thân thể không hề nhúc nhích. Đình vội vàng nói:

- Để cháu đưa cụ đi nhà thương nhé.

Ông lão lắc đầu, từ từ nói:

- Khỏi khỏi cần. Không kịp nữa đâu. Để tôi phải nói hết cho cậu nghe đã. Tôi là bạn bè thân thiết của ông Trung. Ông Trung là người nhà của cậu đó...

Từ ngạc nhiên này, tới ngạc nhiên khác. Đình hấp tấp hỏi:

- Ủa, tại sao cháu chưa bao giờ nghe thấy bác Trung nói gì về cụ cả?

Ông lão mỉm cười, nụ cười đầu tiên gặp Đình, nhưng khuôn mặt ông méo xẹo tới thảm thương.

- Tánh bác Trung nhà cậu kỳ cục lắm. Ông ta ghét cay, ghét đắng những người có nhiều tiền.

Đình hỏi:

- Vậy thì chắc cụ giàu lắm phải không?

Vừa hỏi xong, Đình nhận thấy ngay là câu hỏi này quả thật không đúng lúc. Nhưng chàng cũng vẫn chưa nhận định được ông lão tnlóc mặt là hạng người nào.

Có liên quan gì tới chiếc hộp sắt mà chàng đang tìm hiểu hay không.

Chế Mạc Triết nghe Đình hỏi lại mỉm cười trả lời:

- Tôi là chủ nhiều công ty có giao dịch trên toàn thế giới. Công cuộc làm ăn cũng khá phát đạt.

Đình thấy ông cụ này bắt đầu nói những câu mà chàng vừa cho là thừa thãi trong lúc cơn đau đang hành hạ ông ta. Thì giờ quý báu này đối với ông bây giờ có lẽ phải kêu người ta gọi xe cứu thương hay thân nhân gì mà trắng trời, chứ đâu đi nói chuyện triết lý vụn như thế này được. Bởi vậy nên Đình im lặng để cho ông ta độc thoại. Thấy chàng không nói gì, Chế Mạc Triết lại tiếp:

- Cậu có nghĩ là tiền bạc làm nên tất cả không?

- Theo tôi thì nó có thể là vạn năng và cũng có thể là vạn ác? Vấn đề là ở chỗ cái nhìn và nhu cầu của mọi người như thế nào.

Tới đây Đình lại càng thấy ông cụ này đi quá xa vào một vấn đề vô bổ. Ít nhất là trong lúc này với cả chàng và ông ta. Chàng cố lái câu chuyện sang một ngã khác.

- Thưa cụ, xin cho phép cháu hỏi. Cụ với bác Trung là bạn bè như thế nào, từ bao lâu rồi?

- À chúng tôi cùng xuất thân trong những gia đình thật nghèo khổ, ở miền Trung. Có nhiều khi không đủ tiền mà ăn cháo nũa! Theo tôi thì nghèo không phải là tội lỗi và giàu có cũng chưa hẳn là phúc lộc đáng mừng. Bởi vì, nghèo giàu còn tùy thuộc vào hành động của mình trong cuộc sống để xử dụng đồng tiền có trong tay mới là đáng kể. Hơn thế nữa, đồng tiền mà mình làm ra bằng cách nào mới là đáng nói.

Một lần nữa, Đình lại thấy ông cụ này cứ vướng mắc tư tưởng vào sự giàu nghèo và tiền bạc mãi, chàng nói:

- Thưa cụ, cháu chẳng có chút mặc cảm nào về tiền bạc cả. Giàu nghèo có làm thay đổi được gì về tư tưởng chân chính của mình đâu. Tại sao người ta cứ

băn khoăn về vấn đề này để làm gì chứ?

Chế Mạc Triết gật gù:

- Cậu nói đúng ý tôi lắm. Nhưng ông Trung nhà cậu lại không nghĩ như vậy. Bởi vậy mới có vấn đề !

- Thưa cụ, vấn đề ra sao ạ?

Chế Mạc Triết thở dài, ngước mặt nhìn về phía xa xa, từ từ nói tiếp:

- Lúc mà tôi và Trung còn nghèo khổ thì chúng tôi gặp một chuyện lạ.

Đình thấy câu chuyện có vẻ bây giờ mới bắt đầu chàng nôn nóng hỏi:

- Thưa cụ chuyện gì đã xảy ra ạ?

Chế Mạc Triết thở hển hển một hồi rồi nói:

- Vào một đêm thật tối trời, chúng tôi gặp một người trên sườn núi. Ông ta chỉ có một nửa thân người!

Đình sững sờ hỏi:

- Một người mà chỉ có một nửa thân người thôi hay sao. Thưa cụ, nửa trên hay nửa dưới?

Chế Mạc Triết nói:

- Không phải nửa trên, cũng chẳng phải nửa dưới.

Đình chưng hửng, hỏi:

Như vậy là thế nào?

- Ông ta chỉ có một bên phía trái thôi!
- Như vậy là một xác chết, chứ không thể nào là một người chỉ có phân nửa như vậy mà sống được.
- Cũng chưa hẳn là một xác chết, nhưng cũng không phải là một người sống.
- Không lý là một con ma...

Chế Mạc Triết gật đầu.

- Đúng là một con ma. Nói đúng hơn là một hồn ma, và là một hồn ma rất thâm hiểm!
- Thưa cụ, câu chuyện cụ và bác Trung gặp hồn ma đó rồi ra sao nữa?
- Nó nhờ chúng tôi làm một việc?

Đinh hồi hộp hỏi:

- Hồn ma đó lại nhờ cụ và bác Trung làm cái gì đó nữa hay sao?
- Phải, hồn ma đó nhờ chúng tôi trả thù cho nó.
- Trả thù à?! Con ma này bị người ta giết hại hay sao?
- Đúng như vậy. Kẻ giết hồn ma đó là một tên phản quốc. Làm tay sai cho Pháp, bán đứng đội du kích của một đảng phái quốc gia yêu nước. Y đã lừa dối người Trung Đội Trưởng này trong một nhà máy cưa gỗ.

Đinh rùng mình nói:

Thủ đoạn này tàn nhẫn quá !

Chế Mạc Triết kể tiếp:

- Sau khi cuộc chiến chấm dứt. Tên Việt gian này không những không bị bắt, mà còn trở thành một tên có thế lực rất mạnh và giàu có tại địa phương đó nữa.
- Con ma ấy đã xuất hiện để nhờ các ông báo thù rồi phải không?
- Phải, nhưng chúng tôi không đủ tư cách để đối đầu với tên Việt gian này.

Như thế thì bất công quá.

- Không hẳn như vậy đâu. Hồn ma này rất linh thiêng, đã báo mộng cho chúng tôi biết là sẽ dẫn dắt kẻ thù tới sườn núi chúng tôi gặp hồn ma hồi trước cho chúng tôi ra tay.
- Rồi chuyện gì xảy ra?
- Tôi đã y lời hồn ma báo mộng, cùng với anh Trung tới chỗ hẹn và giết chết tên Việt gian đó bên sườn núi. Câu chuyện không kết thúc ở đó. Vì chúng tôi tìm được trong mình tên Việt gian này một số tiền cũng như hột xoàn thật lớn lao. Phải nói là một gia tài địch quốc lúc bấy giờ.
- Cụ và bác Trung làm gì với số tiền đó?

Lúc ấy Trung đang là một đạo sĩ nghèo. Còn tôi cũng chẳng hơn gì anh ta. Bởi vậy tôi mới bàn với Trung là chúng tôi chia hai số gia tài của tên Việt gian này.

- Bác Trung có chịu không, việc chia chác ra sao?

Trung không chịu dùng của mà ông ấy cho là bất nghĩa ấy, và đề nghị đem cho cơ quan từ thiện hết để làm phúc.

- Cụ nghĩ sao?
- Làm sao tôi có thể bỏ được cơ hội tốt như thế này, trong lúc tôi nghèo kiệt xác chứ.
- Như vậy đã có cuộc tranh chấp phải không?
- Cũng không hẳn như thế.

- Vậy thì kết quả ra sao?
- Tôi đề nghị chia ra làm ba phần, tôi một phần, Trung một phần và cho cơ quan từ thiện một phần.
- Bác Trung có chịu không?
- Không?
- Rồi cụ làm thế nào?
- Trung bỏ đi, nên tôi bèn chia ra làm hai phần, một nửa cho cơ quan từ thiện và một nửa là phần của tôi
- Từ đó cụ trở nên giàu có phải không?
- Đúng vậy, nhưng tôi mất đi một người bạn tốt.
- Cụ có hối hận không?

Chế Mạc Triết trầm ngâm, nói:

- Tôi không nghĩ là mình làm sai tại sao lại hối hận? Nhưng bây giờ quả báo đã tới, có lẽ tôi không sống được lâu hơn nữa mà hưởng của cải hiện có của mình... !

Đinh vội vã nói:

- Không sao đâu, để cháu đưa cụ đi nhà thương ngay.

Chế Mạc Triết lắc đầu lia lịa, nói:

- Không giúp ích gì được tôi đâu. Bất cứ bệnh viện nào cũng vô ích thôi. Tôi không phải bị bệnh mà bị trúng tà.

Đinh hỏi:

- Tại sao cụ lại bị trúng tà ở đây chứ?

Chế Mạc Triết than:

- Vì thằng Sô, cháu tôi ấy mà ?

Thầy Sô đã bị chết trong cuộc bố ráp của cảnh sát rồi cơ mà.

Chế Mạc Triết nghiêm nét mặt hỏi:

- Cậu nghĩ là cảnh sát có thể giết nổi Chế Mạc Sô hay sao?
- Cháu cũng đã nghĩ là vụ này có nhiều nghi vấn, vì báo chí nói thầy Sô chạy ra ngã sau và chết vì đứng tim.
- Cậu cô tin được người như thằng Sô mà sợ cảnh sát tới đứng tim mà chết hay không?
- Có thể là không. Nhưng cháu không có bằng chứng gì là thầy Sô tự nhiên mà chết được.
- Làm sao tự nhiên mà chết được. Nó chết trên ngôi mộ đó. Điều này chưa đủ để nói lên là có liên quan tới thế giới vô hình hay sao?
- Dạ, cũng có thể như vậy.
- Không phải là có thể mà chắc chắn là như vậy.
- Chỉ có thể mà cụ cũng quả quyết được là thầy Sô chết vì ma quỷ hay sao? Không phải thầy Sô từng là một thầy Bùa nổi tiếng à?
- Đúng, nó biết rất khá về thế giới vô hình. Nhưng cậu đâu có biết tôi chẳng những là bác nó, mà còn là sư phụ nó nữa. Những phép thuật mà nó có là do tôi truyền lại. Bởi vậy nên nó mới biết vẽ bùa bắt ma chứ. Đinh chưng hửng. Thì ra là thế, hèn gì ông lão này ăn nói mạnh miệng như vậy. Chàng nói:
- Chiếc hộp sắt mà thầy Sô cho cháu...

Chế Mạc Triết ngắt lời Đình.

- Chiếc hộp đó giam giữ một con ma nữ. Đó là một con ma nữ dâm dật có một không hai trên đời này.

Đình hỏi ngay:

- Tại sao cụ biết?

Đó là hành động gian ác của thằng Vinh với con ma nữ dâm dật này.

-Ồ, anh Vinh bạn của cô Trang trong căn nhà này à?

- Phải, chính hắn. Thằng cháu tôi đã kết nghĩa anh em với nó.

- Anh Vinh đã làm gì mà liên quan tới chiếc hộp sắt đó

- Nó giết cặp nam nữ hết sức tàn nhẫn, mà họ lại là những người anh em sống chết của nó.

- Có chuyện này thực sao?

- Phải?

- Nhưng có liên quan gì tới thầy Sô đâu.

- Thằng Sô là người chuyên luyện ma, nuôi quỷ. Nó biết được ở đâu có những oan hồn dữ dằn thì không thể nào bỏ qua được. Hai người bị Vinh sát hại từng là những tướng cướp lừng danh, tàn ác và hung dữ hơn người. Khi chết đi lại vì một tay em dưới trướng thì làm sao mà nhắm mắt được, cho nên mới thành quỷ về đòi mạng.

- Làm sao thầy Sô biết được chuyện này?

- Thằng Sô thường dùng những cô gái giang hồ, luyện bùa nuôi ma. Đám này cũng lại là em út của thằng Vinh nên biết chuyện chém giết của Vinh hơn ai hết. Bởi vậy mới tới tai thằng Sô, mặc dù chuyện này thằng Vinh không bao giờ cho thằng Sô hay.

- Tại sao Vinh lại giết chết anh em của anh ta?

- Cái đó chắc cậu phải tìm tới những cô gái giang hồ trong xóm thằng Vinh ở hỏi họ, có lẽ đám đó rõ hơn tôi nhiều.

- Dạ, cháu đã từng gặp vài cô trong đó.

- Như vậy muốn biết chuyện chém giết của Vinh thì hỏi ngay các cô này là rõ hơn cả.

- Như thế có nghĩa là thầy Sô đã bắt hai con ma này nhốt vào cái hộp sắt đựng bánh Trung Thu đem cho cháu?

- Đúng như vậy, nhưng trong đó chỉ có một con ma nữ thôi.

- Còn con ma được thầy Sô không bắt bỏ luôn trong hộp đó hay sao?

- Không phải là không muốn bắt con ma được đó, mà là vì không đủ khả năng nên bắt không được. Con ma này công lực cao thâm và dữ dằn, cỡ thằng Sô không làm gì nổi nó. Bởi vậy, khi nghe tin cậu cũng là một cao thủ trong làng nghiên cứu thế giới vô hình, nên nó mới biểu cậu con ma nữ đó. Với chủ ý một công đôi ba việc.

Đình thắc mắc hỏi dồn:

- Cháu chưa hiểu ý cụ muốn nói gì?

Chế Mạc Triết lắc đầu.

- Có gì đâu. Thằng Sô định bán cái cho cậu. Bởi vì nếu cậu giữ cái hộp sắt có con ma dâm nữ đó thì con ma được kia sẽ tới tìm cậu mà đòi. Nó hy vọng cậu có thể thu phục được con ma được đó.

Đình thực thà.

- Cháu có biết gì đâu. Nếu như thầy Sô mà còn không trị nổi con ma đực kia thì cỡ cháu làm sao địch nổi nó. Nhưng nó đã giết thầy Sô, tại sao lại không tìm tới cháu hả cụ?

- Nó đã tới rồi, và tới ngay hôm cậu đem con ma dâm nữ đó về. Nhưng số cậu may mắn. Con ma đó đã gặp ông Trung nên phải bỏ chạy.

Đình nhớ lại ngày đem chiếc hộp sắt về nhà và những chuyện xảy ra ngày hôm đó trước khi chàng và Thảo đưa bác Trung vô nhà thương.

- Thì ra hôm đó bác Trung bị đau vì đấu với con ma đực tìm tới nhà cháu.

- Con ma đực đó không phải là địch thủ của ông Trung đâu. Nhưng ông Trung cũng chưa làm gì được nó.

Đình vừa tính hỏi thêm thì Chế Mạc Triết lại ho lên sù sụ và ọc ra một bụm máu thực lớn. Lần này máu chảy dài xuống áo ông đỏ lôm.

Ông ta bắt đầu run rẩy và có vẻ đuối sức lắm rồi. Đình nói thực mau:

- Tại sao cụ ra nông nổi này?

Chế Mạc Triết thều thào:

- Cũng tại thằng Sô, nó không nên chỉ bắt con ma dâm nữ. Không bắt thì thôi, nếu bắt thì phải bắt cả hai. Tới khi lỡ chuyện biết mình không đủ công lực, tính đẩy qua cho cậu cũng không xong. Bởi vậy trước khi chết, y có cho tôi hay bằng mọi giá phải bắt được con ma đực này.

Nói tới đây, Chế Mạc Triết lại ho lên sặc sụa. Xong, ông ta lại thều thào nói tiếp, hình như cố nói thực mau cho hết câu chuyện.

- Thằng Sô biết rằng bây giờ chỉ có tôi mới may ra có thể chống cự được con ma đực kia. Nhưng quả thực là ý trời. Tôi tới đây cũng chẳng làm nên trò trống gì mà còn mang hại vào thân nữa.

- Như vậy là con ma đực đó lại một lần nữa thoát thân rồi hay sao.

- Đúng, quả là ý trời. Chính tôi cũng không ngờ được chuyện này lại xảy ra như vậy.

- Còn Vinh và cô bạn gái của anh ta bây giờ ở đâu?

- Vinh chết rồi, cũng vì cố bảo vệ hai đứa nó mà tôi phải vong mạng. Nhưng cuối cùng thì cũng chỉ cứu được cô gái. Còn con ma đực kia lại tuột khỏi tay tôi.

- Nếu vậy con ma này dữ dần quá đi. Không biết nó sẽ còn giết hại bao nhiêu người nữa.

Chế Mạc Triết lại ho lên một hồi. Máu ọc ra miệng ông ta có vòi. Nhưng ông cố nói:

- Cậu Đình à, cậu tới đây kịp thời. Coi như cậu có duyên với tôi, nên lời của tôi nói cậu phải nhớ cho kỹ.

Đình hấp tấp nói:

- Dạ... dạ, thưa cụ cứ chỉ bảo.

Chế Mạc Triết có vẻ hài lòng, cố nói:

- Tuy cậu nghiên cứu linh hồn học, nhưng kinh nghiệm đấu với hồn ma vẫn còn non lắm. Cho nên đừng chọc tức con ma đực kia, hãy lấy chiếc hộp bằng bạc tôi đựng trong thùng xe kia gặp thầy San và dẫn cô Trang tới ông ta bảo là tôi nhờ ông ta tiếp... tiếp dùng một tay mới... được.

Nói tới đây Chế Mạc Triết nấc lên một tiếng rồi tắc thở thân hình buông ngã xuống nền đất lạnh.

15. Chương 15: Chương 15

Đình không ngờ rồi cuối cùng cũng phải trở lại với sự phụ Thảo. Lời trần trối của Chế Mạc Triết càng làm cho Đình thán phục người thầy bùa vui tính đó. Chàng đã lấy chiếc hộp bằng bạc trong xe của Chế Mạc Triết và dẫn Trang lại nhà thầy San ngay trưa hôm đó. Chàng nhớ lại lời thầy San nói như đùa chơi.

- Cái số của anh đào hoa nên còn phải lận đận lắm. Tôi muốn biết rõ tung tích cặp ma nam nữ này nên mới bảo anh đi kiếm tên Vinh. Bây giờ y lại chết rồi. Theo lời Chế Mạc Triết chỉ còn mấy cô gái giang hồ trong xóm tên Vinh biết về vụ này, nên anh cũng chỉ còn nước tới gặp các cô nàng này mà thôi. Tôi có muốn giúp anh thì cũng chỉ thông cảm cho cái số đào hoa của anh mà che mắt con bé học trò bướng bỉnh của tôi là cùng.

Đình không hiểu thầy San có biết gì về đêm chàng ngủ lại nhà Ngân và Huệ không. Nhưng theo cái lối nói chuyện của ông, chàng có linh cảm khó có thể qua mặt ông ta về vụ này. Tuy nhiên, dù muốn hay không, chàng cũng phải gặp Ngân ít nhất một lần nữa. Câu chuyện Vinh giết cặp nam nữ đó và thân thế của họ bây giờ có thể Ngân đã hiểu rõ.

o o o

Buổi trưa hôm nay trời nắng chang chang. Hơi nóng tỏa đầy con hẻm nghèo nàn trong khu Khánh Hội này dữ dội. Đã có chủ tâm phải ngủ lại nhà Ngân nên Đình thuê xe taxi tới đó. Chàng lững thững đi thẳng vô nhà nàng. Bước qua cây cầu gỗ ọp ẹp, tự nhiên Đình thấy hơi hộp hợ lạ thường. Không biết nàng có nhà không. Khi chạm vào cánh cửa biết là không có khoá. Đình lên tiếng gọi hai ba lần không thấy ai trả lời. Chàng nhớ lại lời Ngân nói khi đi vắng thì cửa chỉ khép hờ chứ không có khoá. Chàng đứng chờ một lúc thấy không có ai về nên lững thững đi trở ra. Hy vọng có thể tìm gặp Ngân hay Huệ đang rước khách ngoài đầu hẻm hoặc trong mấy quán cà phê.

Chàng đã đi lên đi xuống mấy lần mà vẫn không thấy bóng dáng cả Ngân lẫn Huệ đâu. Đình thấy hơi mỏi chân nên vô quán cà phê bữa trước gặp Ngân ngồi uống nước. Chàng cũng có hy vọng may ra Ngân ghé ngang qua đây. Anh chàng phổ ky hình như nhận ra chàng là ai nên cười hì hì kiểu hiểu biết sự có mặt của chàng ở đây là gì. Y nham nhở hỏi:

- Anh Hai ăn cái gì, hay là uống cà phê sữa nhe.

Đình cũng mỉm cười, nói:

- Cho tôi tô hủ tiếu mì đi, cà phê sữa nữa càng tốt.

- Dạ... dạ có ngay.

Sau khi Đình ăn hết tô hủ tiếu mì, chàng bắt đầu nhâm nhi ly cà phê sữa thì chợt thấy Ngân đi ngang với một người đàn ông lạ. Chẳng phải nói, Đình cũng biết ngay là Ngân đã tìm được khách về ngủ đêm nay. Chàng nhìn theo nàng cho tới khi khuất hẳn vô khúc quẹo trong xóm. Bỗng có tiếng nói ngay bên cạnh:

- Anh Hai muốn kiếm em út hả, thiếu gì. Đâu có phải chỉ có con nhỏ đó trong xóm này.

Đình quay lại đã thấy tên phổ ky đứng cạnh chàng từ hồi nào. Có lẽ y nhớ hôm chàng bao Ngân uống cà phê và về ngủ với nàng nên hôm nay thấy chàng nhìn theo Ngân đi với người khác mới nói với chàng như có ý mách nước. Đình mỉm cười, hỏi:

- Bộ chú biết nhiều mấy cô đó lắm hả?

Anh phổ ky cười hì hì.

- Trong xóm này, có đứa nào không tới đây ăn hủ tiếu của tôi chứ. Con nhỏ đó mà ăn nhằm gì, còn nhiều đứa trẻ đẹp gặp mấy lần tụi đó nữa. Anh Hai có muốn

không, tôi bảo xấp nhỏ kêu dùm ngay.

Biết là y hiểu lầm mục đích chàng tới đây, nhưng Đình cũng cười cười nói:

- Tôi khoái con nhỏ đó vì nó kể cho tôi nghe câu chuyện thầy Sô gì gì đó, rùng rợn mà vui lắm.

Anh phổ Ky cười ha hả, nói:

- Tưởng chuyện gì, chuyện thầy Sô bắt ma phải không, ai mà không biết. Chắc anh Hai ở xa tới chứ gì. Để tôi gọi con nhỏ Lệ đi với anh Hai cho coi. Nó còn biết nhiều chuyện bí mật ghê gớm của thầy Sô hơn nữa kìa.

Rồi như muốn cho Đình tin mình là người sành sỏi, y nói tiếp:

- Anh Hai đâu có biết, con Lệ vì biết nhiều về thầy Sô quá mà phải trốn về quê. Tới bây giờ nghe tin ông ấy chết rồi mới dám mò lên làm ăn đó. Con Ngân mà biết cái gì.

Đình chợt nhớ lại câu chuyện của Ngân về vụ thầy Sô mượn nàng và Lệ luyện ma Hời ở Đồng ông Cộ. Tự nhiên chàng có ý định muốn nghe thêm về vụ này.

- Thiệt vậy sao, chú kêu dùm tôi cô đó đi nhe.

Nói xong không để cho y trả lời, chàng dúm vô tay anh ta xấp giấy bạc, rồi nói tiếp:

- Chú tính tiền cà phê hủ tiếu đi, khỏi thối.

Anh phổ ky cầm tiền, cười hềnh hếch chạy vội vô trong thì ào ào với một đứa nhỏ đứng đó, và chỉ vài phút sau, thằng nhỏ dẫn một cô gái tới bàn Đình. Cô ta nhìn chàng mỉm cười, Đình hiểu ý nói ngay:

- Em uống cà phê nhé.

Dạ, anh Hai kêu cho em ly cà phê sữa hột gà đi.

Đình chưa kịp quay qua, anh phổ ky đã la lớn:

- Một ly cà phê sữa hột gà, có ngay, có ngay...

Đình hỏi:

- Em tên Lệ à?

- Dạ.

- Em biết cô Ngân không?

Lệ nhìn Đình như dò hỏi.

- Biết, mà có chi không anh Hai.

- Hôm trước, cô Ngân nói chuyện thầy Sô cho anh nghe. Có nhắc tới tên em.

Lệ cười khúc khích, nhìn Đình nói:

- Con hà bá, chuyện ấy mà cũng nói ra nữa. Nó làm em sợ hết hồn, phải trốn về quê, tưởng phải ở dưới đó làm ruộng luôn rồi chứ.

Đình làm bộ nói:

- Bộ có chuyện ấy nữa hay sao vậy em. Làm gì mà dữ vậy?

Lệ vô tình nói:

- Chắc anh ở chỗ khác nên không biết. Ở vùng này ai không biết tiếng thầy Sô cơ chứ. Không cần nói tới vụ bùa ngải của ông ta, chỉ cần ông ấy có một người em như đại ca Vinh thôi cũng đủ cho người ta nói tới tên ông ta là sợ rồi.

Đình nói lảng qua chuyện khác, chàng không muốn Lệ nói nhiều về vụ đó tại đây.

- Thì họ cũng là người thôi. Làm ba cái vụ đó có ai chết bao giờ đâu.

Chàng không ngờ Lệ lại cười khúc khích, nói:

- Anh đâu có biết hôm đó thầy Sô trối em lại, hành hạ em tới ba ngày ba đêm ở trong cái hang ấy, chết lên chết xuống chứ có đùa đâu.

Đình cũng cười hì hì, cố khơi chuyện:

- Ông ta già như vậy rồi mà còn làm nên trò trống gì cơ chứ. Với lại Ngân cũng nói với anh hai đứa tụi em đi chung với nhau mà.

- Hai đứa hay mười đứa thì cũng vậy thôi. Bộ con Ngân không nói với anh sao. Ông ta dùng ngải thoa vô đó làm nó cứng lên như khúc gỗ mấy ngày liền. Con Ngân còn đỡ, nó to con mà la nghề cũng lâu rồi. Còn em mới mười sáu, lên đây chưa đầy một năm, đụng ba cái vạ đó Bà hủ!

Đình làm bộ hù Lệ:

- Anh cũng có ngải và còn khoẻ gấp mười thầy Sô tối nay em phải coi chừng.

Lệ phát lên cười ha hả:

- Em chấp hai người như anh, có cả bùa nữa chứ nói gì tới ngải thôi mà làm em sợ nổi.

- Có thật không đó?

Lệ đưa ngón tay ra móc ngoéo thực trẻ con.

- Cá đi

- Cá thể nào? . . .

- Anh làm em sợ, chơi khỏi trả tiền.

Đình cười hề hề.

- Nhưng nếu anh thua thì sao?

Lệ nói thực nhanh:

- Chỉ cần sáng ra bao em ăn hủ tiếu là được rồi.

- Xong rồi, bây giờ em muốn đi đâu?

- Anh muốn đưa em đi đâu cũng được, nhưng mà sáng mai phải đưa về đây, và trả tiền trước á nuôi em đã.

Đình gật đầu. Lệ quay ra phía sau ngoắc một người đàn bà đứng bên ngoài quán từ hồi nào. Bà ta chạy lại ngay, Lệ nhìn Đình, chàng hiểu ý, hỏi người đàn bà bao nhiêu và đưa cho bà ta ngay. Bà ta vui vẻ bảo Đình:

- Ngày mai mấy giờ anh Hai đưa em nó về cũng được.

Đình đưa Lệ về nhà chàng, vì bác Trung còn nằm trong nhà thương và Thảo cũng vừa đi Đà Lạt với ba nàng từ hồi sáng. Căn nhà rộng như một cái lâu đài không người ở.

Lệ có vẻ hơi khớp sợ khi bước vô nhà. Nàng không ngờ Đình lại ở một cái nhà sang trọng và to lớn như vậy. Trong căn xóm lao động nghèo nàn tại Khánh Hội, Lệ ngỡ ngáo bao nhiêu, tự nhiên bước vô đây, nàng trở nên rụt rè và ngơ ngác bấy nhiêu. Lệ trở về với bản tánh của một cô bé nhà quê mới lên tỉnh. Nàng nín lịm Đình nói nhỏ nhỏ:

- Bộ anh ở đây thiệt hả?

Đình bật cười, nói:

- Không, đây là nhà ai anh đâu có biết. Tụi mình vô đại thôi.

Lệ lại tưởng thật, đứng dừng lại, nín lịm Đình, nhìn dáo dác:

- Anh đừng nói chơi nghe anh. Coi chừng chủ nhà kêu lính bắt đó.

Đình im lặng, chàng cố làm cho thần kinh Lệ căng thẳng hơn. Từ từ đưa nàng vô phía trong nhà rồi làm bộ sợ sệt, kéo Lệ nép sát phía sau một cánh cửa lớn. Đúng như dự đoán của chàng, người Lệ bắt đầu run run thực sự, nàng lại nói nhỏ nhỏ:

- Sao anh ầu quá vậy, ở xóm em thiếu gì phòng. Dừng không lòi em vô đây làm gì hả?

Đình vẫn không nói gì, chàng ôm cứng lấy nàng, hôn lên bờ môi mồm mồm nhỏ như một đồng tiền. Lệ hơi kiễng chân lên hôn lại, nhưng chỉ một lúc sau, nàng xô Đình ra nhẹ nhàng, thì thào:

- Thôi về đi anh, ở đây ghê quá hà.

Đình luồn cả hai tay vô người nàng, cúi xuống nói nhỏ nhỏ:

Sao lúc ngồi trong quán cà phê, em nói chấp hai người như anh cũng không sợ mà.

- Em không sợ là cái vụ ấy thôi, chứ cái vụ này ghê quá hà.

Đình cố nói thật nhỏ bên tai nàng:

- Bất quá thằng chủ nhà bắt gặp thì cũng chỉ thêm có một người như anh nữa thôi chứ có gì đâu mà sợ.

Lệ nhảy tưng tưng, kêu lên nhỏ nhỏ:

- Trời ơi, nó mà bắt gặp bây giờ thì bà hù. Thôi anh ơi, về nhà má nuôi em chơi cũng được. Khỏi phải trả tiền phòng đâu.

Đình lắc đầu.

- Không, nhất định anh phải chơi em tại đây.

Lệ nói như muốn khóc, khi Đình kéo nhẹ hàng nút áo trước ngực nàng ra.

- Anh Hai ơi, thôi mà. Đừng có dõn kiêu này nữa, chúng mình về đi.

- Về đâu chứ, đây là nhà anh mà.

Vừa nói Đình vừa kéo hẳn áo Lệ xuống, nàng vội vàng đưa tay giữ lại, cố năn nỉ Đình:

- Em xin anh mà, về đi anh. Anh muốn chơi em thế nào cũng được. Đừng có vô nhà người ta như thế này mà.

Đình cúi xuống hôn lên bộ ngực con gái chắc nịch, nhỏ nhắn rồi làm bộ mở hé hé cánh cửa đứng bên cạnh, nhìn vô trong phòng, nói:

- Hình như phòng này không có ai, chúng mình vô trong đi.

Lệ nín cứng lấy Đình, không cho chàng di chuyển. Đình bèn cúi xuống bế bổng nàng lên đưa vô phòng. Chàng nhìn mặt mũi nàng xanh dờn mà tội nghiệp, cười

lớn:

- Anh nói chơi với em thế thôi, chứ đây là nhà anh. Hôm nay không có ai ở nhà đâu, đừng có sợ nữa.

Lệ vẫn chưa tin hẳn lời Đình, nàng hỏi lại:

- Anh nói thiệt không đó?

- Chứ em tưởng anh điên hay sao mà dám vô nhà người ta hả.

Chàng chỉ bức hình treo trên tường nói:

- Em không tin thì nhìn xem hình ai treo trên tường kia.

Lệ nhìn theo tay Đình, thấy bức hình chàng thực lớn treo trên tường. Nàng ôm ghì lấy chàng, cắn vô cổ Đình thật mạnh rồi la lên:

- Ghét anh quá đi, từ nãy tới giờ làm người ta hết hồn hết vía à.

Đình kéo mạnh quần áo Lệ rơi lả tả xuống sàn nhà. Nàng mỉm cười bám lấy chàng mà không nín kéo như lúc nãy nữa, nhưng tròng ngực vẫn còn đập thình thịch, chứng tỏ Lệ vẫn còn hồi hộp.

Thân thể Lệ phơi trần dưới ánh đèn lộ lộ. Nhỏ nhắn và bé bỏng làm sao. Đình không hiểu sao nàng có thể sống bằng cái nghề này quá sớm như vậy. Chàng kéo mặt nàng lên nhìn thật sâu vào đôi mắt như nai tơ thì thào:

- Em còn sợ không?

Lệ nhí nhảnh nói: '

- Còn chút xíu thôi.

- Sợ cái gì nữa chứ?

Vừa nói Đình vừa rà bàn tay xuống dưới. Lệ cười mím chi:

- Ba cái vụ đó em đâu có sợ.

Em nhỏ nhắn như thế này làm sao chịu nổi?

- Em mười sáu rồi mà.

- Mười sáu thì sao?

- Mười sáu rồi đâu có ăn nhằm gì ba cái vụ ấy nữa chứ. Mấy đứa bạn em ở nhà quê mười lăm là chúng nó đã có con hết rồi.

- Thế em biết vụ đó từ hồi nào?

- Lâu rồi, từ năm đó, lúc em lên đây đi ở á nuôi mới có hơn mười bốn thôi.

- Lần đầu tiên còn nhỏ tuổi như vậy mà em không sợ à?

- Sợ chứ anh, em khóc gần chết mà đâu có thoát.

- Tại sao?

- Hôm ấy má nuôi nói đi với ông già đó lên Chợ Lớn lấy đồ. Em đâu có biết bà ấy bán trình em cho ông ta. Tới khi vô nhà, ông ta đè em xuống mới vỡ lẽ ra là bị dụ đi phá trinh. Em khóc lóc, dấy dựa, nhưng ông ta to con và khoẻ quá nên đành chịu trận. Y banh hai chân em ra như xé gan xé thịt, máu ra ướt cả đùi.

- So sánh lần đó và lần thầy Sô đưa em tới cái hang ở Đồng Ông Cộ, lần nào em sợ hơn?

- Hôm thầy Sô thì không có đau đớn mấy, chỉ thấy ran rát, nhưng sợ hơn nhiều. Còn hôm bị phá trinh đâu có sợ gì, chỉ bị đau quá trời trời thôi. Hơn nữa, ba cái vụ ấy, ở nhà má nuôi em cũng thấy mấy chị làm hàng ngày, đâu có gì mà sợ.

Với thầy Sô tại sao lại sợ?

- Ông ấy là một con quỷ chứ không phải con người đâu anh.

- Tại sao?

- Anh đâu có biết, ông ta thường hay vắng nhà một thời gian dài. Những lúc đó, ông ta sống dưới các ngôi mộ trong lòng đất.

- Sao em biết?

- Sở dĩ em phải trốn về quê là vì vụ này. Hôm đi với con Ngân còn đỡ. Mấy tuần sau đó, ông ta gạt em lên Biên Hoà lựa trái cây dùm. Lúc đầu em đâu có chịu

đi, sau đại ca Vinh nói với má nuôi em giúp dùm ông ta ít bữa, nên em phải theo ông đi. Sau khi về được nhà, em trốn về quê luôn.

- Ông ấy làm gì em?

- Anh muốn nghe chuyện ấy à?

- Em làm anh tò mò rồi.

- Vậy để em kể cho anh nghe nhé.

Nói xong, Lệ từ từ kể lại hết vụ thầy Sô đưa nàng lên Biên Hoà. Tưởng là đi lựa trái cây, thực ra ông ta đưa nàng đi đào một ngôi mộ cổ tại một bìa rừng. Lệ vừa là món Đồ cho ông thoả mãn thú tính, vừa là người

phụ tá đào mộ. Nghe xong câu chuyện, Đình biết ngay thầy Sô thuộc hạng người nào. Chàng có đọc trong một cuốn sách y học; thấy có một loại người chỉ thích làm tình với đàn bà bên cạnh những xác chết ở các nơi hoang vắng. Họ là người bị mắc một thứ bệnh tâm thần về tình dục. Thì ra ngoài những thứ bùa ngải mà thầy Sô học được của người bác là Chế Mạc Triết, ông ta đã lợi dụng vào những phép thuật này, tạo ra những chuyện hoang đường để đi tìm thú vui xác thịt, thỏa mãn thú tính trong trạng thái bệnh hoạn này.

Sáng hôm sau, Đình đưa Lệ về. Chàng không vô xóm, nhưng nói với Lệ nhắn dùm Ngân tới nhà chàng tối nay. Lệ vui vẻ cầm tờ giấy bạc Đình vừa dúi vào tay nàng và hứa nhất định nói với Ngân những gì chàng muốn.

16. Chương 16: Chương 16

Trời vừa chợp tối, Ngân đã tới nhà chàng. Có lẽ Lệ đã nói với Ngân cảnh giác của chàng nên Ngân mò tới ngay, hình như còn sớm hơn cả giờ hẹn. Hơn nữa, tối hôm ngủ ở nhà Ngân, Đình đã cho nàng một số tiền nhiều hơn khách làng chơi của nàng từ trước tới nay. Bởi vậy, Đình cũng không lấy làm lạ khi thấy

Ngân tới sớm như vậy.

Tuy nhiên, hôm nay tự nhiên Đình không có hứng gần đàn bà nữa, đầu óc chàng luôn luôn nghĩ tới chiếc hộp sắt nhốt con ma nữ kia. Đình định rủ Ngân lên chợ Sài gòn ăn cơm tối và gởi chuyện cho làng nói hết về thân thể và vụ thẩm sát hai vợ chồng con ma chàng đang theo đuổi. Đó là điều thầy San muốn biết, trước khi ông chịu giúp chàng và Thảo nhiều hơn về vụ này.

Ngân biết ngay ý định của Đình, sống trong nghề bấy lâu nay, kinh nghiệm cho biết, những anh chàng như Đình ngày hôm nay muốn tìm tới gái không phải vì họ cần tới những thú vui xác thịt thường tình. Bởi vì nếu chỉ muốn những đường cong, những bắp thịt, hoặc những ái ân ve vuốt bên ngoài thì không cần phải cầu kỳ mới cho được một cô gái nào đó nhất định. Với dân chơi, họ thích thay gái như thay áo, họ thích nay cô này, mai cô khác. Không có ai dự tiền để ôm mãi một cô gái giang hồ trong tay. Những thú vui xác thịt bên ngoài là những đổi mới hàng ngày.

Thấy Đình rủ nàng lên Sài gòn ăn cơm tối là Ngân đã thấy phải đào sâu vô tâm địa của anh chàng này hơn nữa. Nàng nghĩ ngay tới điều mà Đình muốn là những câu chuyện về thần linh, ma quỷ, bùa ngải. Chứ không phải những runrẩy của xác thịt nàng có sẵn trong tầm tay. Bởi vậy, Ngân mới thổ lộ nói:

- Anh Đình à, em biết anh không rành về những tiệm ăn bên Khánh Hội. ở đó có những chỗ mà không phải người ta chỉ tới để mà ăn, nhưng còn thưởng thức nhiều tiết mục ly kỳ hơn là ăn uống nữa.

Đình tưởng Ngân rủ chàng tới những nơi chơi gái khác nên từ chối khéo:

- Một mình em, anh cũng đã thấy đủ rồi, đâu còn cần thêm cái gì khác nữa.

Ngân biết ngay Đình đang nghĩ gì, nàng cười khúc khích, nói:

- Có đời nào em lại ngu tới nỗi kiếm thêm gái cho anh. Hôm. anh ngủ lại nhà, em để con Huệ ăn ké vì trước khi tới anh đã muốn gặp nó. Hôm nay là ngày độc quyền của em phải không anh?

- Vậy em muốn đi đâu?

- Anh biết xóm em nằm trên đường Tôn Đản phải không?

- Phải.

- Đi hết đường Tôn Đản thì đụng đường Tôn Thất Thuyết chạy dọc theo bờ sông.

- Có gì ở đó?

- Ngay ngã ba đường Tôn Đản và Tôn Thất Thuyết là bến đò để qua bên kia nhà thầy Sô. ở đó có nhà chứa gái của mụ Hai Sứt.

- Em tính đưa anh tới nhà chứa gái của mụ Hai Sứt để làm gì?

Ngân cười khúc khích.

- Không, không đâu. Em không đưa anh tới đó kiến gái đâu. Nơi đó rẻ tiền, không phải là chỗ anh thích. Nhưng mà em nhắc tới đó là vì đại ca Vinh xuất thân từ nơi đó.

Ngân thấy nàng nhắc tới Vinh, Đình đã có vẻ chú ý tới câu chuyện, nàng nói tiếp:

- Và từ chỗ chứa gái của mụ Hai Sứt tại bến đò, đi dọc theo đường Tôn Thất Thuyết, tới gần chân cầu Trịnh Minh Thế, có mấy cái quán ăn cất trên sông là nơi đại ca Vinh thường hay ăn nhậu và nghe ca nhạc.

- Em muốn đưa anh tới đó ăn cơm tối nay phải không?

- Dạ, em muốn anh có một bất ngờ.

Đình cười.

- Chỉ đi ăn cơm tối và nghe nhạc thôi mà cũng có bất ngờ nữa hay sao?

Ngân đứng thực sát vô mình Đình.

- Nếu chỉ có thế thôi làm sao em dám rủ anh tới đó.

Đình vòng tay ôm lấy Ngân, bộ ngực nàng như chỉ chờ có dịp này ép thực sát vô mình chàng. Đình cảm thấy hơi nóng hừng hực của da thịt truyền qua thân thể chàng.

- Nếu tới đó có những bất ngờ thích thú thì còn chờ gì nữa mà chúng ta không đi liền bây giờ chứ.

Ngân nhún nhảy, nàng bá lấy cổ Đình, nói:

- Nhưng trước khi đi, em muốn anh hôn em một cái đã.

Đình siết chặt vòng tay, chàng cúi xuống thật thấp, hỏi:

- Em muốn anh hôn thể nào?

Ngân vừa nhắm mắt lại, ngược mặt lên sẵn sàng đón nhận nụ hôn trên bờ môi ướt át của nàng, thấy Đình hỏi, Nàng từ từ mở mắt ra, khuôn mặt Đình đã kề sát Ngân kiễng chân lên, bờ môi nàng cuốn lấy miệng Đình. Ngân tham lam ngậm lấy hết những run rẩy vừa chợt thấy trên môi chàng.

Người Đình bắt đầu nóng lên, những tê chồn chạy dọc theo sống lưng và lan ra khắp thân thể. Chàng từ từ kéo bật hàng nút áo Ngân ra, bộ ngực căng tròn hiện ra lồ lộ. Hình như Ngân không bao giờ mặc áo lót bên trong. Những đường cong nhô lên trắng muốt và thực mịn làm Đình run rẩy, chàng vội vàng cúi xuống, chạy dài bờ môi trên da thịt nàng. Ngân rùng mình thì thào:

- Anh ơi... anh.

Đình hỏi nho nhỏ:

- Em nói gì?

- Em muốn anh với em tới nhà hàng ăn cơm đi đã.

Đình hơi ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, chứ không phải lúc này anh định đưa em đi thì em muốn anh hôn em sao?

Ngân lại cười khúc khích.

- Muốn chứ anh, em còn muốn nhiều hơn nữa.

- Nhưng tới đó ăn cơm, nghe hát xong, chúng mình còn muốn một chiếc ghế đi chơi đêm nay.

Đình ngạc nhiên hỏi:

- Đi chơi bằng ghế à?

Ngân luồn một tay vô mình Đình, nói:

- Dạ, em muốn anh biết anh Vinh sống như thế nào về đêm.
- Có nhiều chuyện ly kỳ lắm hay sao?
- Muốn nổi tiếng trong giới giang hồ, khi khởi đầu cuộc sống, chắc chắn phải có một cái gì nổi bật.
- Khi ấy Vinh có gì làm ọi người chú ý?

Ngân mỉm cười.

- Em muốn ắt anh thấy, tai anh nghe ngay tại những nơi anh Vinh vẫy vùng.

Đinh thấy có nhiều hứng thú với cô gái giang hồ này. Chẳng những da thịt và hơi thở nàng quyến rũ mà Ngân còn biết chia sẻ tâm tư cùng người mà nàng đang ôm ấp trong vòng tay nữa.

- Như vậy còn chờ gì mà không đi lên đi.

Mặc dù đã được Ngân cho biết trước ở đây có những gì, nhưng Đinh cũng không khỏi ngạc nhiên khi thấy chốn này thiên hạ ăn chơi có vẻ kỹ quá. Ở bến Bạch Đằng, bên cột cờ Thủ Ngũ chỉ có một nhà hàng nổi Mỹ Cảnh để ăn uống và hóng mát. Nhưng tại đây, người ta không làm nhà hàng trên con phà như nhà hàng nổi Mỹ Cảnh mà cất lên nhà trên sông như những ngôi nhà Thủy Tạ thời xa xưa.

Ở đây lại có cả sân khấu và ban nhạc trình diễn đủ loại nhạc. Hơn thế nữa, những cô ca sĩ dù không phải là những danh ca như các phòng trà lớn tại trung tâm Sài Gòn, nhưng họ thực đẹp và trẻ trung.

Đặc biệt, thời trang của các cô ca sĩ ở đây làm cho khách nam giới thả cửa rửa mắt. Gió sông mát rượi thổi bật lên những mảnh áo quần lỏng lẻo da thịt nõn nà tươi trẻ, khó có thể kiếm được ở chỗ khác.

Đinh ngồi với Ngân ở một góc nhà hàng, sát lan can nhìn xuống giong sông. Bên cạnh chàng là những chậu dừa kiếng che khuất chỗ này với những bàn thực khách khác. Hơn thế nữa, đèn sáng lơ mờ như ánh trăng lung linh trên mặt nước càng làm cho thực khách tự nhiên hơn với người bạn gái ngồi bên. Chàng luôn một tay qua đùi Ngân thì thầm:

- Cô ca sĩ nào đang hát mà mê ly quá vậy không biết?

Ngân cười khúc khích, hỏi:

- Cái Đùi nàng mê ly hay là giọng ca mê ly?

Đinh cười hì hì, bóp mạnh vô đùi nàng làm Ngân nhảy nhồm lên, núm cứng lấy cổ chàng. Bàn tay nàng cũng vừa luồn qua lưng quần Đinh làm chàng phải gồng mình lên, nhắm mắt lại.

Cô ca sĩ trên sân khấu cũng đang ngửa mặt lên, hai mắt nàng từ từ nhắm lại, vòng tay đưa ra như ôm người tình trong âm thanh vừa trùng hẫng xuống thực thấp, giọng nàng thì trào như hơi thở trong đam mê:

- Yêu ai, yêu cả cuộc đời...

Đang thả hồn theo mộng mơ bởi giọng ca quá truyền cảm của người ca sĩ này, bỗng Đinh giật nẩy mình vì vừa nghe Ngân thì thầm bên tai chàng:

- Cô ca sĩ này cũng là một trong những nạn nhân của hai vợ chồng mà đại ca Vinh giết, vùi xác sau nhà thầy Sô đó anh. Mỗi lần cô ta hát bài này là em biết cô nàng nhớ anh Vinh. Cô ta yêu và tôn sùng anh Vinh như một thần tượng.

Đinh hỏi thực mau:

- Có phải em nói hai vợ chồng đàn anh của Vinh hồi đó hay không?

Ngân có vẻ hơi ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, sao anh biết?

Đinh không trả lời mà hỏi lại:

- Em có biết rõ về hai người này không?

- Tụi em ai mà không biết hai vợ chồng thằng Tám Dao Cạo đó nữa. Mười đứa thì cũng phải tới chín đứa là nạn nhân của chúng nó rồi.

- Chúng nó làm gì mà ghê gớm vậy?

- Chúng bán thuốc phiện. Nhưng chỉ có thể thì không ai nói làm gì, vì kẻ nào tự nguyện đâm đầu vô thì chết thôi. Đằng này, hai vợ chồng thằng Tám Dao

- Cạo bắt người ta hút để bán thuốc.

- Chúng nó làm sao mà bắt người ta hút được.

- Anh có để ý cái tên của nó không?

Đinh chợt nhận ra, chàng nói:

- Ở ở Tám Dao Cạo, dao cạo là dao cạo râu ấy phải không?

- Dạ, thằng chồng lúc nào cũng thủ trong túi một con dao cạo bén như nước. Thử dao cạo hiệu của Đức, có cán xếp bằng ngà voi. Nó có biệt tài xử dụng con dao này như một thanh kiếm. Đã không biết bao nhiêu người bị nó cứa cổ thả trôi sông rồi. Con vợ còn ghê gớm hơn. Khi đụng chuyện, nó bẻ lưỡi dao cạo râu loại thực mỏng rồi cột vô móng tay bằng băng keo. Những lưỡi dao cạo này như những móng chim ưng, sắc sảo rạch mặt bất cứ kẻ nào làm trái ý vợ chồng chúng nó.

- Nhưng nếu đừng ai giao dịch với tụi nó thì thôi chứ gì.

- Nếu như vậy thì đâu còn chuyện gì để nói nữa anh. Tụi em có đứa nào thích chạm mặt hai vợ chồng này đâu. Nếu mình không tìm tới chúng thì chúng tìm tới mình thôi.

- Em có bị nó chiếu cố không?

- Làm nghề này ở đây, làm sao thoát khỏi tay tụi nó hở anh.

- Nó đã làm gì em?

- Trường hợp em cũng như tất cả các cô gái khác. Một hôm thằng Tám Dao Cạo mời em đi chơi. Lẽ dĩ nhiên em biết tới phiên mình rồi.

- Tại sao em còn đi với nó?

- Anh tưởng có thể từ chối được à?

- Tại sao không?

- Để em kể hết tnlòng hợp của em cho anh nghe.

Ngân nhìn xuống giòng sông như nhớ lại biến cố đau thương ấy đang xảy ra. Nét mặt nàng cau lại, từ từ nói:

- Tối hôm ấy, trời tạnh trời trở lạnh. Em co ro đứng ở đầu hẻm đón khách. Từ sáng sớm tới chợ tối cũng chưa có con ma nào hỏi tới mình. Bỗng Tám Dao Cạo đi tới nói:

- Hôm nay em không có khách à?

Em thực thà trả lời:

- Dạ, thưa anh chán quá. Không kiếm được một đứa làm thuốc nữa.

Tám Dao Cạo ôm lấy em, hôn nhẹ lên má, nói:

- Tối nay bà xã anh đi khỏi, về ngủ với anh đi.

Nói xong, Tám Dao Cạo dúm vô tay em tờ giấy bạc còn nhiều hơn cả những người khách sộp ngủ đêm nữa:

- Đây là bài bản của y từ trước tới nay ai mà không biết. Nếu cô nào từ chối là kẻ như y trở mặt liền. Lưỡi dao cạo của y chắc chắn sẽ rạch nát khuôn mặt cô đó ra ngay. Không phải tụi em chỉ nghe nói mà đã nhìn

thấy trong xóm cũng có ít nhất là ba đứa rồi. Bởi vậy em biết chắc chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng cũng phải bóp bụng lú díu theo hần.

Tám Dao Cạo đưa em tới đây ăn uống rồi dắt xuống một chiếc thuyền cột bên dưới kia. Vừa nói Ngân vừa chỉ tay ra mé sông gần đó. Đỉnh thấy cả chục chiếc ghe đậu san sát bên nhau.

- Anh nhìn thấy mấy chiếc ghe đó không. Hồi ấy, Tám Dao Cạo có một chiếc thật lớn đậu ở đó. Trên ghe có đủ bàn đèn, thuốc phiện ê hề. Khi y đưa em xuống ghe rồi, chèo sang bên kia sông, cho ghe vô một con lạch nhỏ um tùm dừa nước thật kín đáo và vắng vẻ. Ở đó, dù y có làm gì, em có la lên cũng không ai nghe tiếng.

17. Chương 17: Chương 17

Nhưng Tám Dao Cạo không phải là kẻ vũ phu. Y hết sức ngọt ngào với gái. Y luôn luôn dùng thủ đoạn vuốt ve trước, nếu bị cự tuyệt mới dùng vũ lực sau. Khi cột ghe xong xuôi rồi, y ôm lấy em hôn vô môi thực đắm đuối rồi từ từ cởi hết quần áo em ra. Bàn tay y thực điệu nghệ. Lúc ấy dù biết mình đang là một nạn nhân mà trong người cũng rạo rức. Y làm tình với em nhẹ nhàng và đắm đuối như một người tình lâu năm.

Cho tới nửa đêm, Tám Dao Cạo mới bày bàn đèn ra dạy em cách tiêm thuốc, y nói:

- Em giúp anh làm vài ngao cho lại sức nhé.

Thế là em phải nằm đó và chuyện gì tới nó phải tới Tám Dao Cạo hút xong một hồi rồi y kê ống điều vô môi em bảo làm một hơi. Em từ chối thực nhẹ nhàng,

y làm mặt giận, không chịu và lẽ dĩ nhiên làm sao em không nghe lời hần cho được. Điều này qua điều kia và em say mềm.

Đỉnh nói:

- Chỉ một lần như thế làm sao em nghiện được?

Anh có biết Tám Dao Cạo đậu ghe ở đó bao lâu không?

- Không.

-Y nằm đó đúng một tuần lễ. Chấn chấn có chuẩn bị sẵn nên đồ ăn ê hề, có lẽ ăn cả tháng không hết. Hàng ngày em phải nấu cơm, hầu hạ y như một ông vua. Hần hút thuốc ly bì nên làm tình khoẻ như một con trâu nước. Cái đó đối với em đâu có nhằm nhò gì, nhưng điều tai hại và cũng là ý định của y là làm cho em nghiện thuốc. Bởi vậy, cứ tới nửa đêm là y bắt em hút lu bù cho tới khi say mềm mới thôi. Y lấy lý do là vào giờ đó, khi em say thuốc chợp chờn, làm tình mới thấy sướng khoái. Mà quả thực y nói không ngoa, vì chính em, khi đang say thuốc, y đè em ra đã đem tới cho em những cảm giác ngây ngất thấu trời xanh, không sao cưỡng lại được với cái thú xác thịt lạ lùng trong lúc đó.

- Rồi em nghiện thuốc từ lần đó hay sao?

- Dạ, sau đó cứ tối tối, y lại cho đàn em bảo em tới nhà y hút vào mười hai giờ đêm. Cái giờ em đi làm về Hôm nào có tiền thì trả, hôm nào không có thì y cho thiếu. Riết rồi quen đi, không ai nhắc nhở mình cũng tự động mò tới tìm kiếm y, và đương nhiên trở thành một tên nô lệ trong tay vợ chồng y lúc nào không hay.

Đỉnh nhìn Ngân hỏi:

-Tại sao em không tìm cách cai thuốc ngay từ đầu có phải dễ không?

Ngân lắc đầu:

- Không dễ dàng như vậy đâu anh, khi mình ghiền rồi, khó có thể bỏ lăm.

- Anh thấy cũng có nhiều người bỏ được chứ.

Ngân lại lắc đầu, nói:

- Đâu có dễ như vậy, đã có một cô kiếm được một anh chàng có thuốc cai, hay là cách thức cai thuốc làm sao đó. Tám Dao Cạo biết được, và ngay sáng hôm sau, người ta thấy anh chàng này bị cửa cổ thả trôi sông liền. Từ đó, không ai dám nghĩ tới vụ cai thuốc nữa. Thà là ghiền còn hơn là bị cửa cổ thả trôi sông!

- Sao không trốn đi nơi khác?

- Trốn đi đâu bây giờ. hử anh, đây là chỗ mình làm ăn mà. Nói cho ngay, những đứa chơi bởi như tụi em, sống nay chết mai; đâu có cần gì. Chỉ cầu cho yên thân là tốt rồi. Nhất là khi đứa nào là người của Tám Dao Cạo rồi, không ai dám đụng tới nữa. Cũng vì thế mà có nhiều đứa còn tự nguyện ghiền để được sự bao bọc của Tám Dao Cạo nữa đó.

- Có ai dám chống lại hai vợ chồng Tám Dao Cạo không?

- Dám chống lại thì có, nhưng sống còn thì không.

- Tụi nó giết hết à?

- Dạ, giết sạch. Chỉ trừ có một người.

Đinh ngạc nhiên hỏi:

- Ai mà kiên cường như vậy? .

Ngân mỉm cười nhìn lên sân khấu nói:

- Cô ca sĩ đang hát trên sân khấu đó.

- Có chuyện đó sao em?

- Dạ, con nhỏ này coi vậy mà mưu sĩ không ai bằng.

- Cô ta làm sao mà có thể qua mặt được vợ chồng Tám Dao Cạo?

- Nó là đệ tử của thầy Sô.

- Bộ vợ chồng Tám Dao Cạo sợ thầy Sô à?

- Không, nhưng tụi nó đại gì chọc vô ông ta. Có điều chính sau này thầy Sô cho em biết, ông ta cũng ngán tụi nó lắm, nên mạnh ai nấy sống thôi. Không ai đụng chạm tới ai cả.

- Như vậy thì thầy Sô đâu có phải là chỗ dựa lưng của cô ca sĩ kia.

- Dạ không, nhưng mà con nhỏ đó đã đưa đại ca Vinh tới nhà thầy Sô, và chính thầy Sô dạy anh Vinh ném dao. . .

- Cô ta quen Vinh ở đâu?

- Tại chỗ chứa gái mụ Hai Sút ở bến đò, lúc này em chỉ cho anh đó.

- Tại sao cô ca sĩ này lại quen với mụ Hai Sút?

- Hồi đó nó là gái của mụ ấy mà.

Còn Vinh là khách làng chơi à? '

- Có lẽ như vậy, nếu anh muốn biết thì tối nay tụi mình rủ con nhỏ này đi chơi đi.

Đinh mỉm cười, hỏi:

- Em lo được vụ đó không?

Ngân cười thực đi.

- Nếu anh đừng quên em. Có cái gì anh muốn là em không chiều được.

Đình không trả lời, chàng cúi xuống hôn lên môi Ngân, nàng le lưỡi nhè nhẹ lừa vô miệng chàng. Đình ôm ghì lấy nàng trong vòng tay đam mê nóng hổi. Một lúc sau, Ngân thì thầm:

- Tối nay chúng mình rủ con Lyly Lan xuống ghe ngủ nghe anh.

- Cô ca sĩ này tên Lyly Lan à?

- Dạ.

- Rủ cô ta đi được không?

- Với ai thì không biết, nhưng anh chắc chắn được. Tại sao?

- Con nhỏ này có tánh lẳng mạn không chịu được. Nó thích tâm sự với bạn bè của anh Vinh, người yêu thần tượng của nó. Hơn nữa, dù đi ca hát ở đây, nó vẫn đi ngủ với người ta như thường. Chỉ có điều, khách của nó bây giờ phải là kẻ chịu chi. Em biết anh không phải là người keo kiệt mà.

Đình cười hì hì, nói:

- Anh không phải là kẻ ném tiền qua cửa sổ một cách bừa bãi. Nhưng lúc cần chi thì phải chi thôi.

Ngân cũng cười khúc khích.

- Nếu vậy để em ra sau sân khấu nói với nó nhe.

Đình gật đầu, Ngân đứng dậy đi ngay. Lúc ấy Lyly Lan cũng vừa hát xong. Khán giả vỗ tay ào ào và nàng lại tiếp tục hát một bản khác. Vẫn cái giọng thật thiết tha và trầm buồn ấy, quện với tiếng kèn đồng như ai oán, rên rỉ làm não lòng người nghe tới tận xương tủy.. Đình chờ đợi nghe nàng hát mà không thể nào tưởng tượng được Lyly Lan lại có thể sống trong cảnh bần nhơ của loại gái giang hồ này.

Chàng đi phòng trà rất thường, và biết nhiều ca sĩ còn kém tài Lyly Lan một trời một vực, kể cả nhan sắc tới tài ba. Vậy mà họ sống rất thanh sạch trong nghề ca hát, chứ có đâu như cô nàng này, vừa đi hát lại vừa đi ngủ với khách bao giờ. Giọng ca Lyly Lan thật mới tình tứ và mơ mộng làm sao:

...Hẹn anh, từ muôn kiếp trước.

Nhớ anh, tới thừa bạc đầu.

Em vẫn âu sầu vì đường tơ vương vấn...

Đình ngả người ra sau, nâng ly bia lên uống một hơi. Chắt nem thấm vô mạch máu từ nãy tới giờ đã bắt đầu làm chàng thấy lằng lằng. Ngay lúc ấy, Ngân cũng đã trở lại nàng ngồi xuống, nói nho nhỏ:

- Em đã nói với ông chủ nhà hàng nhắn với nó; hát xong, xuống bàn mình ngồi rồi.

- Có chắc cô ta chịu xuống ngồi với tụi mình không?

Ngân cười khúc khích.

- Xuống đây ngồi thôi thì có lẽ không. Nhưng xuống thuyền ngủ với tụi mình đêm nay hút thuốc phiện thì chẳng bao giờ cô nàng từ chối đâu. Em tính có cái mục đó nữa hay sao?

- Anh có sợ không?

- Các em muốn hút thì hút, còn anh không hút, không lý em lại cứa cổ anh thả trôi sông hay sao?

Ngân cắn vô cổ Đình, cười nho nhỏ trên vai chàng.

- Em cứa cổ anh rồi lấy ai trả tiền thuốc đây?

- Như vậy anh đâu có sợ.

Nhưng con nhỏ Lyly Lan nó đâm lắm anh có biết không?

- Bằng em với Huệ tối hôm đó là cùng chứ gì.

Cứ để tới lúc đó mới biết được. Nói bây giờ anh không tin đâu.

Đèn vừa bật lên thực sáng. Tiếng khán giả vỗ tay ào ào, Lyly Lan cúi đầu chào mọi người rồi lui vô sân khấu Đình nhìn Ngân nói:

- Chúng mình phải kêu thêm cái gì ăn nữa chứ. Đồ ăn dở dang thế này, mời cô Lan ăn kỳ cục chết.

Ngân ngồi dựa vô mình Đình, nói: .

- Con nhỏ này nó không chịu ăn uống gì đâu, chị khoái hút và làm tình thôi.

- Ai nói mày tao không chịu ăn. Con hà bá, dám nói xấu tao tnlóc mặt người yêu tao đó phải không?

Cả Đình và Ngân cùng giật mình nhìn lại đã thấy Lyly Lan đứng đằng sau tự hồi nào. Không ai ngờ nàng lại có thể tới nhanh như vậy. Ngân cười hì hì, nói:

- Ai là người yêu của mày, con yêu tinh cái này. Mày đã thấy mặt anh Đình lần nào chưa hả?

Đình cũng cười, nói:

- Ngồi xuống đây đi em, ăn gì thì kêu đi. Tụi anh nói chơi thôi mà.

Lyly Lan ngồi xuống bên cạnh Đình ngay. Nàng chưa kêu gì đã thấy anh bồi bàn bưng thức ăn ra. Ngân ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, ai kêu những thứ này đó anh?

Anh bồi bàn mỉm cười nhìn Lyly Lan.

- Đáng lẽ những thứ này cô Lyly Lan kêu ột bàn khác. Nhưng cô ấy đổi bàn nên tôi mang theo cô ta thôi.

Đình mỉm cười hỏi Lyly Lan.

- Em chạy bàn cái kiểu này, lại mang hết đồ ăn của người ta qua đây, liệu có làm cho họ khó chịu không?

Lyly Lan bá lấy cổ Đình nói nhỏ nhỏ:

- Em vì chàng mà hy sinh tất cả, có xá gì chuyện nhỏ nhen này đâu.

Ngân cười phá lên:

- Con nhỏ này bây giờ nói láo hơn Cuội nữa. Nhìn các món ăn này, tao còn lạ gì mày đặt sẵn để ngồi bàn nào là bồi mang ra bàn ấy, đặng mày lấy huê hồng mà

còn bày đặt làm bộ hy sinh với chẳng lại vì chàng vì thiếp.

Lyly Lan chồm qua người Đình đập mạnh tay vô vai bạn, la lên:

- Con quỷ cái, mày dám bôi lọ cái trong trắng của tao với chàng hay sao?

Hai người con gái dõn qua đùa lại, Đình ngồi giữa cũng thấy vui vui. Bỗng Đình để ý, Lyly Lan chồm qua người chàng hầu như nằm dài trên bắp vế từ nãy tới giờ. Cả bộ ngực đề nặng trên hai bắp đùi Đình, phập phồng, nung núc một khối thịt khổng lồ. Người chàng nóng lên thực dễ dàng, hơi thở mau hơn. Đình không ngờ người con gái này có một sức quyến rũ như vậy. Chàng muốn lật ngửa nàng lên mà còn ngại ngại. Hơn thế nữa, đèn cũng vừa bật sáng lên đôi chút và Lyly Lan bắt đầu ngồi dậy. Nàng liếc Đình thật tình tứ.

- Chắc con Ngân nó nói hết chuyện em cho anh hay rồi. Chúng mình khỏi cần vờ vĩnh nữa. Anh ăn với em một lát rồi xuống thuyền du ngoạn trên sông tối nay nhé.

Đình gật đầu thực dễ dãi, chàng nhìn lên bàn ăn, bây giờ mới để ý toàn những món ăn bắt hủ dành cho đàn ông. Bỗng Ngân lại kêu lên:

- Lan à, mày muốn giết anh Đình tối nay hay sao mà cho anh ấy ăn toàn đồ cường dương vậy hả?

Lyly Lan cười hì hì, nói với Đình:

- Anh có sợ không?

Tự nhiên Đình thấy mình vui vẻ.

- Ma còn không sợ, há gì ba cái lễ tề này.

Lyly Lan cười khúc khích, gắp một miếng thịt dê dút vô miệng Đình, nói:

- Cái này là thịt dê hầm thuốc bắc. Anh ăn thử xem thế nào?

Đình nhai nhồm nhoàm, chất thịt ngầy ngậy, thơm phức. Chàng thấy quả thực nhà hàng này nấu ngon và thật vừa miệng. Bây giờ Đình mới thấy lời quảng cáo của Ngân không ngoa.

18. Chương 18: Chương 18

Phải nói trung tâm ăn chơi của những kẻ sành điệu phải là chốn này chứ không phải ở trung tâm thành phố. Chàng đã từng đọc nhiều sách báo ngoại quốc về

những chốn ăn chơi quốc tế nổi tiếng. Nhưng nếu đem cái xó sinh này mà so sánh với những chỗ đó, người ta cũng khó có thể định được hơn kém.

Ở bên Ý nổi tiếng thế giới với những con thuyền tình ái thì nơi đây, có ai phủ nhận được những chiếc ghe nhỏ bé đang đậu dọc bờ sông kia, với những cô gái

sẵn sàng dâng hiến tất cả thân thể trên sóng nước cho người tình một đêm bên bờ lạch vắng lặng, bao trùm bởi những hàng dừa nước tình tứ và thơ mộng là thua

kém.

Đó là chưa kể tới những mâm bàn đèn, những dọc tẩu thuốc phiện được các nàng hầu hạ tận miệng kẻ mua vui, dù là dân ghiền, hay khách làng chơi muốn thử một vài điều cho biết mùi đời, cũng được các thần vệ nữ trong đêm sẵn sóc thật tận tình.

Đình nhìn lên sân khấu. Một màn vũ dân tộc thật hấp dẫn với những chiếc nón lá và tà áo dài thướt tha. Ở đây hình như người ta luôn luôn cố tình lợi dụng những ngọn gió sông để thổi bật các tà áo dài lên cho khách nhìn rõ những cặp đùi hiện ra lồ lộ, dính sát vô làn vải quần mỏng manh ngược chiều ánh đèn sân khấu. Những đường cong, những vùng thịt nhấp nhô ẩn hiện, chỗ u lên, nơi chũng xuống đen ngòm hay hồng trắng...

Người Đình nóng hổi, những làn gió đêm từ dưới sông thổi lên cũng không làm chàng thấy thỏa mãn chút nào. Chất men của rượu bia hừng hực trong lòng.

Nhất là thân thể của cả Ngân và Lyly Lan mới làm chàng ngây ngất làm sao. Da thịt hai người con gái này thi nhau cọ sát vào thân thể chàng tới run rẩy cả châu thân. Cho tới một lúc, chính Đình không chịu nổi sự kích thích cùng tột đó, chàng phải nhướn người lên hỏi nho nhỏ:

- Các em định muốn ghe ở đâu?

Lyly Lan mỉm cười.

- Em có một chiếc thuyền riêng, cột ngay dưới nhà hàng này. Chúng ta chỉ cần đi tới cuối hành lang là có cầu thang xuống thuyền em ngay.

- Bộ em ở luôn trên thuyền à?

Lyly Lan ôm lấy cổ Đình cẩn nhẹ, cười khúc khích, nói:

- Không, ai lại ở trên thuyền bao giờ. Em chỉ mua chiếc thuyền này để đêm đêm lên đó hút thuốc, tránh tai mắt của nhân viên công lực thôi. Bây giờ cũng khuya rồi, chúng mình xuống thuyền đi một vòng nhé.

Đình chịu liền, chàng gật đầu, cả Lyly Lan và Ngân cùng đỡ chàng đứng dậy. Đi dọc theo hành lang nhà hàng, leo xuống một cái thang phía sau, cả ba người bước xuống một con thuyền cột tại đây. Nước sông đang lên cao nên xuống thuyền thực dễ.

Đình không ngờ được chính Lyly Lan lại là người tự chèo con thuyền ra giữa giòng sông như vậy. Nàng cho thuyền chui qua cầu, đi quá về phía bên kia bờ sông một khúc rồi đâm vô bờ.

Nơi đây hình như cách biệt với hẳn thế giới bên ngoài. Những khu đất lầy lội kéo dài xa tít chẳng chịt dứa nước. Nhất là vào giờ này, không còn gì hơn là hoang vu và bóng tối. Lyly Lan cắm cây sào xuống lòng sông, neo thuyền tại đây, cách bờ cũng mấy chục sải tay. Đình nhìn qua bên kia sông, dãy nhà hàng ca nhạc chàng vừa ngồi đó, chập chờn ánh đèn như những bóng ma chơi, mịt mù trong đêm tối.

Khi Lyly Lan chui vô khoang trong thì Ngân đã bày bàn đèn ra rồi. Hình như nàng quen thuộc nơi đây như căn phòng của chính mình vậy. Nàng nhìn Lyly Lan cười khúc khích, nói:

- Hôm nay mầy nôn nóng cái gì mà chèo thuyền mau quá vậy. Tao chưa kịp làm ngao nào mà mầy đã neo thuyền rồi.

Lyly Lan sà xuống bên cạnh Đình, nàng đưa cả hai bàn tay bọc lấy má chàng, không trả lời Ngân mà nói với Đình:

- Tay em. có lạnh không mình?

Đình mỉm cười, nói:

- Trời nóng nực, bàn tay mát mẻ của em làm anh cảm thấy sảng khoái.

Lyly Lan chồm lên, hôn vô miệng chàng.

Quả thực anh là người biết nói chuyện cho đàn bà sung sướng.

Đình ôm lấy nàng, chàng thì ào, gợi chuyện ngay:

- Anh nghĩ em còn biết nhiều chuyện đàn ông thích thú được nghe hơn.

Lyly Lan ngả ngón, nói:

- Chuyện gì, anh nói đi.

- Anh nghe nói em có một người tình tuyệt diệu.

Ai đó anh?

- Anh Vinh.

Lyly Lan hơi nhồm dầy, hỏi:

- Ai nói cho anh biết điều đó?

- Anh nghe trong lời ca. Những bài hát vừa rồi trong nhà hàng không phải là em hát cho Vinh đó hay sao? Có ai lại không biết điều này.

Lyly Lan nhìn vô bóng đêm mờ mịt, nàng nói như trong mơ:

- Phải rồi, hồi đó chỉ có mình anh ấy mới làm lòng em mê mẩn được như vậy.

- Còn bây giờ thì sao?

- Chỉ là kỷ niệm thôi.

Nói xong, nàng với chiếc dọc tẩu Ngân vừa trao, hít một hơi thực mạnh.

Đình nói thực nhỏ:

- Em kể cho anh về những kỷ niệm êm đẹp đó đêm nay được không?

Lyly Lan trả lại dọc tẩu cho Ngân, nói nho nhỏ:

- Được chứ anh, em thích được tâm sự. Anh có thực tình muốn nghe hay không?

- Nói đi em, đó là điều anh hằng mong ước.

Trong ánh sáng lơ mơ của cây đèn dầu lạc. Lyly Lan bắt đầu kể về mối Unh giang hồ của nàng với Vinh. Một câu chuyện có máu và nước mắt chan hoà, rồi kết thúc bằng những chém giết man rợ. Những giành giật địa vị trong làng chơi cho tới những tội ác không ai ngờ có thể lại xảy ra. Nhưng giờ đây, tất cả chỉ còn lại là một kỷ niệm trong ký ức của một cô ca kỹ giang hồ.

◦ ◦ ◦

Sáng sớm trở về nhà, Đình được tin Thảo đã về, chàng tới nhà nàng rủ qua nhà thầy San ngay. Thảo vui vẻ tíu tít như một con chim nhỏ bên người tình. Nàng không ngờ Đình đã tìm ra tất cả những gì cần thiết trong câu chuyện này.

Đình kể lại hết tình tiết những gì chàng thu lượm được trong mấy hôm nay. Lẽ dĩ nhiên chàng chẳng đại gì thú tội trước mặt Thảo những gần gũi với giới giang hồ như vừa rồi. Nhưng có lẽ Đình không qua mặt được thầy San, chàng thấy mặt ông rầu rầu và có cái nhìn Đình hơi khác.

Thảo nghe xong những gì Đình nói lại, le lưỡi hỏi:

- Sự việc xảy ra có ghê gớm tới độ đó thực không.

Lợi hại tới như vậy hay sao?

Đình trả lời:

- Sự thật trước mắt, không tin không được.

Thầy San trầm ngâm hồi lâu mới nói:

ChếMạc Triết là tay cao thủ trùma ai cũng biết, y đối phó cũng không xong, phải nói tình thế rất nguy hiểm.

Thảo nói:

- Sư phụ à, chúng mình có nên rút lui không?

Thầy San nhìn Thảo hiền từ hỏi:

- Con mong chúng mình rút lui à

Thảo lắc đầu, cương quyết nói:

- Dạ không, thưa thầy, ma kia đã giết hại biết bao nhiêu người. Con nhất định phải đương đầu với nó.

Thầy San hỏi:

- Con có cách nào?

Thảo mím môi:

- Sự việc như vậy làm sao con có cách gì được chứ. Nhất định là phải nhờ sư phụ rồi.

Thầy San thở dài:

- Sự việc này không đơn giản như con nghĩ đâu.

ChếMạc Triết tài ba không kém gì thầy, trực diện với con ma đó còn bỏ mạng. Bây giờ ta nhất định dùng đường lối cứng rắn đó có hơn gì ông ta đâu.

Thảo nói:

- Như vậy nhất định sư phụ phải có biện pháp. Ác quỷ kia trước sau gì cũng tìm tới đây vì chiếc hộp sắt giam giữ con ma vợ nó còn nằm trong tay ta. Hơn thế nữa, khi còn sống, chính con ma vợ này còn gian ác hơn thằng chồng nó gấp bội. Nếu bây giờ được thằng chồng về giải thoát, chắc chắn nó không để cho chúng ta yên.

Thầy San gật đầu.

- Cũng vì vậy mà mình nhất định phải tìm ra biện pháp trước trời tối, vì hôm nay chính là ngày phải làm cho xong việc này.

Nói xong, người ông sững lại, ngơ ngơ, ngáo ngáo; thậm chí hai mắt cũng lơ lơ. Thảo là học trò cưng của ông tìm hiểu năm nay cũng không hiểu nổi sư phụ mình.

Có lúc ông đùa dỡn như con nít, có lúc ông nghiêm trang đạo mạo khác thường. Nhưng tình trạng như ngày hôm nay nàng chưa từng thấy. Thảo hoảng hốt nói:

- Sư phụ, sư phụ bệnh rồi hả. Có cần con đưa đi bác sĩ không?

Thầy San tự nhiên trong trạng thái phờ phạc, giống như một người đang kiệt sức, thều thào nói:

- Không, tôi không có sao đâu.

Thảo vẫn không an lòng hỏi:

Sư phụ không có gì thực không?

Thầy San hơi mỉm cười.

- Nếu có gì xảy ra rồi, tôi đâu có ngồi mà nói chuyện như thế này được nữa. Sắc diện tôi vẫn còn tốt lành phải không?

Thảo lắc đầu.

- Sư phụ còn cho là có sắc diện tốt nữa hay sao.

Để con lấy tấm kiếng cho thầy coi nhé.

- Khỏi cần, con tưởng sư phụ bị ma bắt rồi hay sao. Sự thực thì mấy bữa nay ta bảo các con đi truy lùng tung tích của hai vợ chồng con ma này là để được yên tĩnh, rảnh rỗi mà đi tìm con ma kia. Con ma được nó khôn lanh và quỷ quyệt vô cùng, không bao giờ y chịu trực diện với chúng mình trong những lúc mình đi tìm nó.

19. Chương 19: Chương 19

Nhưng lại chờ đợi lúc nào mình sơ ý nhất là tấn công ngay. Cũng vì vậy mà Chế Mạc Sô phải thảm bại vì tay nó. Còn trường hợp Chế Mạc Triết cũng tội nghiệp cho ông ta, vì muốn bảo vệ cho tên Vinh và cô Trang mà phải vong mạng, đó cũng là chiêu thức của con ma được nhắm đúng những lúc mình sơ hở hay bận tâm lo lắng cho người khác là y lấy mạng mình liền. Bây giờ thì các con hiểu tại sao ta bảo các con phải ăn chay một trăm ngày rồi mới được trở lại tìm ta.

Cả Thảo và Đình đều chưng hửng. Thì ra thầy San đã biết hết mọi chuyện từ lâu rồi. Ông không muốn bị bận bịu trong việc tìm bắt con ma được kia, nên đuổi khéo cả Đình lẫn Thảo mà không ai hay. Thảo nhỏ nhẹ hỏi:

- Thưa sư phụ, như vậy có nghĩa là sư phụ đang tìm bắt con ma được kia, chứ sư phụ không phải bị ma bắt phải không?

Thầy San mỉm cười hiền hoà:

- Cũng có thể nói như vậy. Nhưng trong trường hợp này không gọi là bắt ma mà phải nói là truy linh.

Thảo rùng mình hỏi:

- Truy linh là làm sao. Từ hồi nào tới giờ con không nghe sư phụ nói tới.

- Phải, từ trước tới giờ, con chỉ biết những vụ bắt ma. Khi mình bắt ma là những oan hồn trực diện với mình một cách tích cực ở thế giới loài người này. Còn truy linh là mình phải xuất hồn đuổi theo linh hồn

của con ma đó. Những trường hợp này rất nguy hiểm, vì con ma đó dồn mình vào cái thế phải xuất đầu lộ diện trong thế giới vô hình của nó mà đánh với nó. Nơi đây, trời đất bao la, cũng có thể nói đất trời liên nhau. Mà cũng có thể nói không trời không đất. Không ngũ âm, không lục căn, không lục trần, không lục thức. Phải nói đó là chơn không. Phải tiến tới bậc đại định mới có thể đi vào thế giới vô hình được.

Cả Thảo và Đình đều ngơ ngác. Đình vội hỏi:

- Từ trước tới nay, con nghiên cứu về linh hồn học đã lâu mà chưa bao giờ được nghe thấy những chữ: Không ngũ âm, không lục căn, không lục trần, không lục thức đó là những điều gì vậy hả thầy?

Thầy San trầm ngâm.

- Con theo tây học nhiều hơn nên không biết. Triết học tây phương và đông phương tuy giống mà khác. Tuy khác mà giống. Không ngũ âm là: Không có sắc, không có thọ, không có hành, không có tướng, không có thức nữa. Không lục căn là: Không có mắt, không có tai, không có mũi, không có lưỡi, không có thân xác và không có ý nữa. Không lục trần là: Không có hình tướng, không có tiếng, không có mùi, không có vị, không có cảm xúc và cũng không có pháp nữa. Lục thức là: Không có ý, không thức, không già, không chết, không khổ, không trí.

Khi nói tới không có sắc, cũng đã có chu có, và khi bảo là không vô minh thì cũng không hết vô minh. Ở thế giới vô hình này chẳng có quá khứ, không hiện tại mà cũng không có tương lai. Không có lo sợ, chẳng có xa na và cũng không vướng mắc, rối loạn, mộng tưởng vu vơ Tóm lại là chơn không ở đó như vậy.

Lại một lần nữa Thảo và Đình ngơ ngác. Cái gì mà không lại có, có lại không. Là không hay là có cũng là có hay không?

Thảo rụt rè hỏi:

- Như vậy sư phụ đã truy linh chưa, và làm thế nào để truy linh trong cái không không, có có mù mịt đó?

Tôi đã dùng một phương pháp đặc biệt của Bùa Thần để chuyên chở. Đó là minh tướng pháp. Dùng thần pháp này phải có quyết tâm và dũng cảm, nếu không sẽ lạc đường trong âm dương giới ngay. Thảo hoảng hốt nói:

- Như vậy thì nguy hiểm quá phải không thầy?

- Nếu không nguy hiểm, chẳng đời nào ba con phản đĩ và ngăn cản con tìm hiểu về linh giới.

Thảo hỏi:

- Có phải sư phụ cũng đã suýt nữa lạc đường rồi phải không?

Tự nhiên thầy San lại thở dài nói:

- Rốt cuộc tôi cũng đã trở về thế xác tôi bình yên, nhưng có một người, tình cảm đang rất nguy ngập.

Thảo đang ngơ ngác, Đình bỗng kêu lên:

- Là bác Trung! !

Thầy San gật đầu chận rãi nói:

- Ông ta vẫn còn ở bệnh viện phải không?

Đình hỏi ngay:

- Ý thầy nói, bác Trung không phải bị hôn mê vì bệnh tật mà đang lạc đường về trong thế giới vô minh phải không?

Thầy San gật đầu.

- Đúng vậy, ông ấy dùng một phương pháp khác truy linh, nhưng cho tới giờ này vẫn chưa thành công. Tuy vậy cũng chưa thất bại, chỉ lạc hướng nơi âm dương giới.

Đình tái mặt hỏi:

- Bác Trung có thể về được không?

Thầy San lại thở dài.

- Không biết sao mà nói bây giờ.

Đình lại hỏi:

- Tại sao thầy lại biết chuyện của bác Trung?

Thầy San trả lời:

- Trong lúc tôi suýt bị lạc hướng, tôi thấy bóng của ông ta.

Đình lại hỏi tiếp:

- Sao thầy biết là cái bóng ấy là bác Trung?

Thầy San mỉm cười.

- Đó là một cảm giác ngoài sức lý giải của người thường. Trong cảm giác nói ra nhuhoang đường đó; tôi có thể cảm giác một tên họ lạ, thậm chí cái thế giới nội tâm của họ.

Đình chồm tới như muốn nhảy tung lên:

- Đó là hiệu quả tạo thành bởi tương thông của làn sóng não!

Thầy San nhú mày nói:

- Đầu óc cậu quá khoa học. Tôi không biết cái đó. Tôi cũng nghĩ cậu cũng không hoàn toàn hiểu được làn sóng điện bộ óc là cái gì.

Mặt Đình đỏ lên, nhưng chàng không dám tranh luận với thầy San. Bây giờ điều cần thiết nhất là sự an toàn của bác Trung, chàng im lặng một lúc rồi nói:

- Không biết tình trạng bác Trung bây giờ ra sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bua-than>